

Edebiyat D

S / ÂYI -Şiirleri

Oluşturulma Tarihi:
9 Ekim 2021 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.C
Türkiye'nin Kültür ve Sanat

AŞKINLA YAŞLANIYORUM

Yine hüzün kapladı dört bir yanı
Güneş de batıp gitti ufukta çoktan
Hatıralar çöplüğünde hoş bir anımı
Arayıp duruyorum işte hiç yoktan

Senden sonra sevmedim hiç kimseyi
Daha doğrusu sevemedim daha içten
Kimse silemedi konurduğun o buseyi
Ne istedin söyle benim gibi bir hiçten

Şimdi bu bedenin ruhu yok, neredesin?
İçimde girdap gibi bir yalnızlık mevcut
Düşüyorum içine uzat elini, neredesin?
İçimde dolaşiyor hayalet gibi bir sukut

Aşkınla yaşıyorum günden güne
Gözlerimin ferri gidip olsam da âmâ
Hayalimde bakacağım güzel yüzüne
O hayalini gelin getireceğim odama

Hep taze çiçekler olacak saksılarda
Tenin gibi kokacaklar buram buram
Yapraklarına serpiştirdiğim sularda
Bir damla gözyaşı olacak her akşam

Bilseydin gerçek aşkı bana dönerdin
Ruhumla sarardım vücudunu her an
Ben alev alev yanarken sen sönerdin
Gözlerim nemlenirdi hüzünlü baksan

Rüzgar gibi esti yüzüne sıcak nefesim
Gözlerine bir ok gibi saplandı bakışım
Ondan sonra hiç olmadı aşka hevesim
Meğer o an ilk ve son defa yaşamışım

Kollarımı açtım doldur artık şu boşluğu
Orası senin sıcacık yuvan, dön gel artık
Bitsin ne olur bendeki bu aşk sarhoşluğu
Gönlüm de ben de sensizlikten çok bıktık

Soner Cagatay / 00:55 / 11.06.2010 [/italik]

[italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/365919/askinla-yaslaniyorum.html>

TİKSİNİYORUM!

Verdiği söze sadık kalmayanlardan
Onursuz, gurursuz yaşayanlardan
Menfaati için dostunu satanlardan
Tiksiniyorum!

İçi boş din kardeşliğinden bahsedenlerden
Sürüden ayrıldm diye selamı kesenlerden
Yağmayıp da bin defa gürleyip esenlerden
Tiksiniyorum!

İlmi olmayan yapay ilim deryalarından
Uçamayan şeyhi uçuran riyakarlardan
Perdesi pare pare yırtılmış hayalardan
Tiksiniyorum!

Şehvetin bulaştığı bütün aşklardan
Namusu kirlenmiş koca dudaklardan
Utançtan kızarmayan yanaklardan
Tiksiniyorum!

Ruhunu bırakıp bedenini satanlardan
Bir iltifata kendini yatağa atanlardan
Laf atsınlar diye gözlere bakanlardan
Tiksiniyorum!

Miras kavgasına düşen evlattan
İlahi bir amacı olmayan hayattan
Fakiri ezen görkem ve şatafattan
Tiksiniyorum!

Atasına söven şuarsuz nesilden
Tarihi gerçeği söylemeyen dilden
Hakikatin gözüne çekilen milden
Tiksiniyorum!

Çobanı küçümseyen mankenlerden
Garib yetimin gözyaşını dökenlerden
Konuşurken lafını eğip bükenlerden
Tiksiniyorum!

Soner Çağatay 23:31 / 18.4.2010

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/367257/tiksiniyorum.html>

GERÇEK LEYLA -1

Beyhude dolaşmış Mecnun ıssız çöllerde
Gerçek Leyla sadece tertemiz gönüllerde

Benim Leyla'mın benzeri yok bu alemde
Ona vuslatım gizlidir en son nefesimde

Hiç görmedim rüyamda bile nur cemalini
Kuramadım bu cihanda güzelim hayalini

En güzel çiçek gül dediler bana; yalan!
Leylam'dır en güzel; budur gerçek olan

Varlığım onun en kıymetli hediyesidir
Ebediyet! merhametinin semeresidir

Ben ondan daim hoşnudum iki cihanda
O benden hoşnut mu? kaldım güm anda

Dolaştım yıllarca gece gündüz diyar diyar
Yokmuş bu alemde, ondan daha vefalı yar

Leyla'm! seyrettim cemalini ayine-i dünyada
Ne olur! bir kere göreyim nur yüzünü rüyada

Anladım ki sadece sen sevmeye müstehaksın
Bütün alem birer gölge imiş, yegane sen haksın

Seni bilemedim hakkıyla; bundan ah-u zarım
Zifaf odamdır, gömüleceğim daracık mezarım

Gözlerimden yaşlar, ta kal-u belâdan beri akar
Bu hicrân, nâr-ı cehennemden daha beter yakar

Leyla'm! çok korkuyorum ben ebedî firâktan
Göreyim! mahşerde bir kere de olsa uzaktan

Aradım seni kah bir zerrede kah bir kürrede
Leylam! söyle bana, sarayın ve tahtın nerede?

Birgün gelsem kapına, gel! der misin bana?
Merhamet eder misin, benim gibi nâdâna?

Kullarımdan ben hep cefâ gördüm!
Lakin senden ben hep vefâ gördüm

Sana sövdüler, seninle istihzâ ettiler
Mütemadiyen, seni sana şekvâ ettiler

Aldırmadın, yine de verdin rızıklarını
Sineye çektin hep, bütün haksızlıklarını

O sabrına hayranım ben, ne büyüksün!
Anla! Ademoğlu ne kadar da küçüksün

Bahtiyardırlar hep, varsa pulları hanları
Bilmem ki neden arzulamaz seni canları?

Bu kadar iyiliğini gördük; nerdesin vefa!
Dualarımızı kabul ettin, hem de kaç defa

Sana muhabbetim sadece sen olduğun içindir
Başkalarının duaları sadece o cennetin içindir

Sen ne güzelsin! doyamıyorum seni temaşaya

Bir anlam da veremiyorum ben, sensiz yaşamaya

Bilmiyorum, istikbâlde neresi olur mekânım?
Cehennem de olsa yine de sensin cânânım

Bütün methiyelere katiyyen sen lâıksın
Bütün mahlukat! hep birden seni haykırsın

Desin! bütün diller ta ebediyete kadar hû hû
Semadaki kuş, denizdeki balık, karadaki âhû

Tek sensin, bu uçsuz bucaksız kâinatın süsü
Sen zuhur edersin, yırtılsa şu tabiatın örtüsü

Meğer tabiat ince bir peçeymiş yârin yüzünde
Kaldır peçeyi! gerçek güzellik onun gerisinde

Gül diyemez! en güzel benim dünya bahçesinde
O da bilir, bir al nakış olduğunu yârin peçesinde

Bu yaşa kadar gördüğüm şey, senden iyilik
Kalksın ne olur! aramızdaki bu senlik benlik

Çok Leylalar gördüm bu yaşa kadar
Gönlü değil, üzerindeki cüzdanı arar

Âşıkın gönlünedir senin nigâhın!
Sadakât! senin en büyük nişânın

Sen de benim gibi, şu fani dünyada garibsin
Adın silinmiş gönüllerden, sanki yok gibisin

Gönül mihrabında, şimdi fani Leylalar oturur
Sabah akşam, fani Mecnunlar secdeye durur

Dolardı eskiden gül-i zarın, şeyda bülbüller ile
Yükselirdi yüce adın, arşa kadar şeyda diller ile

Şimdi ne gül-i zarın kaldı, ne o bülbüller
Bir iki baykuş, onlar da süklüm püklümler

Başka efendiler bulmuş bendelerin hünkarım!
Senden gelir hediyeler nasıl başkasına taparım

Akıl karı mı bir han için yıllarca çalışmak?
Ebediyeti unuttur, insan denen şu ahmak

Ben gurbetteyim, ana rahmine düştüm düşeli
Ayrılmışım yâr-i bâkiden, nasıl olurum neşeli?

Gerçek gurbet, senden ebedî firâkmış meğer
Hasretini çekmek, bu alemde herşeye değer

Yalnızım bu alemde, sendedir benim ilacım
Kimseye halimi açmam, ben sana muhtacım

Ben bir kelimeyim dudaklarından dökülen
Beni murad ettiğinde kun fe yekun derken

Sen yoksan ne anlamı kalır bu mevcudatın?
Bütün renkleri solar! şu hayatın ve nebatatın

Soner Çağatay / 21.04.2010

Kelimeler:

vuslat: kavuşmak

cemal:güzellik ve yüz

semere: meyve

ayine-i dünya: dünya aynası

hicrân: ayrılık

nâr-ı cehennem: cehennem ateşi
firâk: ayrılık
zerre: en küçük parça, atom
kürre: gökcismi
nâdân: cahil
gümân: şüphe
istihzâ: alay
şekva: şikayet
temaşa: seyretmek
istikbâl: gelecek
canân: sevgili
methiye: övgü
Hû: (o işaret zamiri) Allah kelimesinin sonundaki –hu, yani Allah
ahu: ceylan
zuhur: ortaya çıkmak, görünmek
niğâh: bakış
nişân: işaret, belirti
gül-i zar: gül bahçesi
bende: köle
yar-i bakî: baki yar, baki sevgili
firak: ayrılık
mütemadî: devamlı
„kun fe yekun“ „Ol! (dedi), oluverdi" (Yasin Suresi: 82)
nebatat: bitkiler

Not: Gül-i zardan kastım cami ve ibadet yerleri, baykuşlardan kinaye yaşlılardır.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/367601/gercek-leyla-1.html>

PARYA

Herkes milliyetçidir, vatan millet sakarya!
Güzel ülkem, milletimin elinde bir parya

Yarım İstanbul'un saçlarını yoldular, tek tek
Kimisi odun diye kesti, kimisi evine mertek

Höt diye konduruldu hayalet gibi evler
Uzaktan böğürüyor, betondan koca devler

Vatan dendi mi bülbül gibi aşktan şakarız
Hızımızı alamayıp, ormanlar yakarız

Aşkından Roma'yı yakanlar gibi yakarız
Tarihî ahşap evlere, bir kiprit çıkarız

Aşkımızdandır, Marmara'ya hergün tükürmek
Gemideki o çöpleri içine süpürmek

İnsan sevdiğine tükürmez, alnından öper
Üstüne toz kondurmaz, mendiliyle siler

Bu ülke bir mirastır, yoktur bir alın terin
Yahu ne geziyor denizde, patlak tekerin?

Üsküdar sahilinde her yer çıt çıt çekirdek
Denizine ne insan girer ne de bir ördek

Bilemezsin tabi kıymetini bu ülkenin
Fatih'in gemisine çekilen bir yelkenin

Ne bulursan at, denizdir yutar, midesi alır
Fırrrt diye çektiğin şişe, sanmaki dipte kalır

Bu mu vatanperlik? vatan senin bir anandır
Sahip çık ona! kaybedersen halin yamandır

Üzülüyorum, atma! ne olur, elindeki çöpü
O pis manzara ruhuma çalınan bir törpü

Bir çöp görürsen al yerden! gözünü kapama
Yoksa şikayat ederim, Fatih Sultan babama

Bindiğin dalı kesme, hele yeşilse hiç kesme!
Sıcakta bir ağaç gölgesi bulamazsan, küsmeee

Ağaç olmadan toprak, topraksız vatan olmaz
Ağaçtan başka, toprağın elinden tutan olmaz

Bir karış toprak için, akan kanları düşün!
Bir fidan dik, verme! onu denizlere hergün

Denizi doldurmak zor, bir vatan yapmak için
Ağaç katline göz yumma! bir oy kapmak için

Düşmandan alırsın da, deniz vermez toprağı
Dikecek yer bulamazsın sonra al bayrağı

Bursa'da Yeşil Türbe'ye girdim tatilimde
Bulamadım orda kurduğumu hayalimde

Duvarlar çizim çizim çizilmiş isimlerle
Sanki o gün, dolmuştu şuursuz cisimlerle

Ne alıp veremediğin var şanlı geçmişinle?

Sen mi diktin onu tırnağınla, dişinle?

Işıkta hiç duran yok sanki hepsi renk kr
Kim tutar seni! kırmızıda bas gaza yr!

Sordum bir yayaya, neden böyle fel bu trafik?
„İsrail’in yüzünden”, cevap amma da komik

Ağlar mısın, güler misin, düştüğümüz duruma
Kendini eleştiren yok, bu gidiyor zoruma

İstanbul, tecavüzcü Coşkun’ların elinde
Gelin getirmişti Fatih’im onyedisinde

Mimar Sinan giydirmişti onu baştan başa
Bin nakış kondurmuştu, duvara konan taşa

Tecavüzcü Coşkunlar, binalara saldırdılar
Evela duvarları, sonra hafızayı kazıdılar

Avrupalı köstebekler gibi, toprakları kazıyor
Atasını bulmak için. Bizimki yazıları kazıyor

Caddeler birbirine girmiş, halayeker gibi
Mimarım ev kondurur tıpkı kuraeker gibi

Elinde olmaz mı! bir iki cetvel, bir metre
Koyduğun evdir ev; ne kesre nede bir ötre

Onları silersin de, evi yıkamazsın kolay
Her yıkımda var savaş gibi kanlı bir olay

Kardeşim! eğer özünde bir vatanperversen
patma sokaklara! Allah’ını seversen!

Soner Çağatay 21:00 / 2.07.2010

Kelime:
perver (Farsca): besleyen, yetiştiren, eğiten
parya: hor görülen, aşağılanan
Kesre: Arapça'da „i' harfi
tre: Arapça'da „u' harfi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/368182/parya.html>

FANUS

[italik] Aşk ateşinin fanusu namustur
Namusun pasbânı din ile ustur

Aşk ateşi söner, kırma fanusu
Eteğe düşer şehvetin tortusu

Belden aşağıya iner makamın
Nazarını çekersin her yamyamın

O, cemalin bir incidir Hüda'dan
Verme! onu domuzlara hayadan

Lânen gül-i zarda gülbende olsun
Âşıkın, hanende bir bende olsun!

Mülevves gözler kirletir cemali
Gönül aynasında gör! o hayali

Bir ışık gibi geç ruhî prizmamdan
Makesi seyret gözümdeki camdan

Aşkımın gözüne çık! görücüye
Sor! beni aşk denen büyücüye

Soner Çağatay 13:29 / 12.7. 2010

Kelimeler:

Us: akıl

Pasban: Muhafız, bekçi

Lane: Yuva

Gül-i zar: Gülbahçesi

Gülben: Güldalı

Bende: Köle [/italik][italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/370895/fanus.html>

KAPADIM RUHUMUN PENCERELERİNİ

[italik] Kapadım dış dünyaya ruhumun pencerelerini
Çektim yavaşça gözlerimin ince tül perdelerini

Öbür aleme giden uzun ince yol içimden geçer
Daldığımda uykuya ruhum her gece oraya göçer

Ağladığımda hıçkırıklarımın sesini duyan biri var
Ehl-i vefadır o, ki her andığımda o da beni anar

Alem bir şiir misali güzel, o da bu şiirin kafiyesi
Tanıdıktan sonra bıraktım bütün gamı ve yeisi

Gecenin ortasındayım neredesiniz zifiri karanlıklar
Nuru varken isterse sönsün gökteki şamdanlıklar

Onu bilmeyenler ürpersin anıldığıında adı ölümün
Ölüm sadece bir dikendir dalında ebedi gülümün

Soner ÇAĞATAY 19:16 / 19.4.2010 [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/373128/kapadim-ruhumun-pencerelerini.html>

İNSAAAF!

ruhuma kurşun işlemez
attığın ok yanar, ucu erir
dudağındaki ateş,
gözlerimde
nemlenir

bir bakış girip çıkar
hançer gibi ruhumdan
damla damla akar
kanlarım avucumdan

cehennem bile yakmaz
gözlerinin yaktığı kadar
her yerim dağlanmış
nokta nokta
insaaaf!

hasretinden yanmışım
külüm bu kadar, bir avuç
pervaneler gibi seni ışık sanmışım
külümü ister hiçliğe
ister cehenneme
istersen cennetine saç
ama kalbini
bana aç

Eyyüb'üm senin dışın yara bere
içimse aşk ateşinden
yanmış bin kere
Eyyübüüm!

bedeninden döküldü kurtların
ve çökmüştü avurtların
ya benim kurtlarım
gözyaşlarımdır
dökülen
Eyyübüüm!

aşk cehennem de olsa
koşar girerim, eririm
gönül mağrasında
bir örümcek olup
ağlar örerim, serilirim

seni sevdiğimi
haykırmak istiyorum
bir dil yetmez be cânân
seni haykırmak istiyorum
çıkana kadar
bu can

göster! cemalini
ister afakta ister enfüste
aldığım her nefeste
içimdeki ateş harlansın
ben bu etten kafeste
değil de arşında
bülbul olmak istiyorum
her gün karşında
figan etmek istiyorum

mektebimin kapısına
aşk yazdım Hallac'ın kaniyla
arkasına da
Soner'in kaniyla
„Hû" yazdım

Soner Çağatay 02:53 / 29.7.2010 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/375474/insaaaf.html>

ARTIK GİDİYORUM

[italik] Artık gidiyorum, ağır adımlarla ve sessiz
Son kez geçiyorum sokağından bu akşam
Uzunca baktım pencereye, fakat hevesiz
Açar mısın kapını yüzüme son kez çalsam

Bu sokaklarda büyüdü içimde doğan aşkım
Gözlerimden emdi süt damlalarını her gece
Giderken onu da yanımda götürmek hakkım
Ben büyüttüm ben onu tek başıma gizlice

Çingene kadın bizi iyi tanır, seni de gıyaben
Gül alırdık ondan; o da sorardı hep kim için?
O aldığım gülleri hiç atamadım pencereden
İşte bu yüzden kendimi yiyorum hep için için

Gidiyorum bu şehirden, ama küskün değilim
Burada hatıralarım var, kaldırımlar buna şahit
Ben aslında bu metruk şehre düşkün değilim
Sen yaşadığın için burayı sevdim ben her vakit

Son kez göreyim seni, kenara çek de perdeleri
Gül yerine pencereden bir buse atayım sana
Geri veremezsen de harcanan onca seneleri
Gidiyorum buradan iyi geceler dileyerek sana

Soner Çağatay 20:00 /24.6.2010 [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/376707/artik-gidiyorum.html>

GÜL İLE GÜLDÂN / VAZO (1)

[italik] Ben diyârlar dolaşan bir seyyâhım
Nice aşklara şâhid ve âgâhım

Bir gece yolum düştü Câbilka'ya
Şöhreti yayılmış çoktan dünyaya

Bu şehirde bir padişâh yaşardı
Kızına şevkâtle dolup taşardı

Her gece onun saçını okşardı
Dudaklarından bûseler taşardı

Kızını çok seviyordu padişâh
Hatırını soruyordu her sabah

Cemâli bütün dillerde destândı
Kızıl saçları da bir gülistândı

Sarayın da hoş bir gülzârı vardı
Yeşim taşlarından duvarı vardı

Güllerle ilgilenen Ruzbihân'dı
Yetimâne büyümüş bir bağbândı

Bağbân, bahçedeki bir gülü budar
Kesilen budaklarından, gül kanar

Dibinde sararıp kurur yapraklar
Onlara bakıp bakıp gül de ağlar

Dün gazellerini topladı bağbân
Kaldırıp attı bahçe duvarından

Yemedi onları geçen gazeller
Çörüüp tûrâb oldu o güzeller

Tûrâb âşıktı o güle yaprakken
Aşkı da dönmedi küle hâkken

Tek hayâli ona dönmekti bir gün
Filizlenmesiydi ondan bir sürgün

Bağbânın bir dostu vardı köşede
Çanak çömlek yapardı kârhânedede

Yaptığı testiye tûrâbı bazen
Alırdı dostunun baçesinden

Duvarın yanından geçerken usta
Bulmuştu aradığını en sonunda

Dolduruldu tûrâb ince torbaya
Katlanmalıydı gülden cüdâya

Omuzladı torbayı mâhir usta
Tûrâb da sandı ki bir kâbusta

Getirip tûrâbı koydu destgâha
Çektikleri değerdı bir nigâha

Evvala, yoğurdu onu bir suyla
Su karıştı tûrâbın hoş bûsuyla

Çarkta döndü ellerin arasında

Mestlik vardı hazîn simâsında

Mütemâdi dönüp durdu destgâhta
Mevlâna'yı hatırladı dergâhta

Aşkın özünde mahfî bir dönme var
Testiye, mecnûna yada ölmek var

Şekilden şekle girdi Âdem gibi
İki parmak arasında şem gibi

Bunca cefâ güle avdet içindi
Bazen bahtiyâr bazen de enîndi

Hayâl kurdu mecburâne dönerken
Mevlâna gibi mestâne dönerken

Usta, bir güldân yapınca o türâptan
Kurtuldum sandı, bir ân ızdırâptan

Fırını yaktı usta, ateş kızgın
Nâr konuştu: Budur işte yazgın!

Onu yavaşça soktu yanan fırına
Bir altı ekledi derecenin sıfırına

Yandı hemde ne yandı, ateş şâhit
Kül olduğunu sandı her müşâhit

Nemi buhâr oldu yanan fırında
Rengi al al oldu nârın hârında

Çıkardı onu fırından ustası
Bitmişti artık çektiği cefâsı

Götürüp astı testinin yanına
Yarın onu satmak için kârına

Testiyle arkadaş olmuştu güldân
Anlattı tek tek geçeni başından

Gülün güzelliğini anlattı her gün
Yoksa nasıl geçerdi ki bu sürgün

Ansızın kuvvetli bir rüzgâr esti
Nerdeyse yere düşecekti testi

Güldân dönmeseydi ona yüzünü
Toplardı usta yerden her cüzünü

Teşekkür etti testi tek dostuna
And içti bunu unutmayacağına

Birgün âşık olur sarayın bağbânı
Cânânı da pâdişâhın Güldehân'ı

Her sabah dolaşırdı gülzârını
Bir gülden alamadı nazârını

Onu gördü âşık bağbân camdan
Hemen makası alıp indi bâmdan

Güldehân'ına yaklaştı usulca
Elinde tutarten bir sarı gonca

Kesmek istedi beğendiği gülü
Güldehân hâyır dedi çekip tülü

O gül, güldânın vurulduğu güldü
Dünyada o çok üzüldü; az güldü

Bir bülbül vardı o güle vâbeste
Öyle bir sesi vardı ki berceste

Bir saat öterdi tek bir nefeste
Sesi duyulurdu t Everest'e

Yaralı gnl ağyardan vâreste
Sadece güle ezelden dilbeste

Karşılıksız bir sevdaya giriftr
Zira semâda hep mestâne uçar

Gözleri azâb-ı firâktan giryân
Ciğerghı da ateş-i aştan biryân

tt de gl anlamadı aşkını
Sevemedi bu şeydâ şaşkını

Sonbahar yaklaşıp, yapraklar düşer
Bülbülün gözleri giryndan şışer

Çünkü o gül solmaktadır gülzârda
Dil-i bülbül yanmaktadır bir nrda

Güldehân üzüldü gülün hâline
Bir fikir geldi bağbnn bline

mlekiye gitti ertesini sabah
Daha parlıyordu gökteki mh

mleki, yeni yaptığı güldânı
Verdi sevindirmek için bağbnı

Veda edip ayrıldı krhneden
Bir şeyler fısıldayıp bahneden

Bahçedeki gülün yanına vardı
Onu toprağından söküp çıkardı

Gl, köküyle o gldna koydu
Bülbül bunu kanaryadan duydu

Trb mesrrdu glne vuslattan
Bitâb düşmüştü kadere şekvdan

Gln gldna aşk numyandı
Aştan dökülen eştki de ayandı

Yaprağındaki katreler gözyaşı
Konsaydı altına, delerdi taşı

Dönüp durdu havada felek gibi
Gözleri giryndan da ilek gibi

Bir ana kuş gibi çırpınıp durdu
Bir dala başıp dayayıp oturdu

h-u figân etti aştan gülzârda
Kanlar kustu kimi zaman neyzrda

Bağbân gldnını alıp yürüdü
Bülbülü hüzün ile gam brd

Sarayın kapısına vardı bağbân
Bülbül son kez baktı güle uzaktan

Sarayın kapısına kadar uçtu
Zira saraya girmek bir suçtu

Geri dönüp kuru bir dala kondu
Bu hazn hicrân ona çok dokundu

Güldehân'ı arayıp buldu bağbân
Yüzünde de kırmızı bir helecân

Bu gülü sana getirdim Güldehân!
Gönlümde de elîm bir aşk pinhân

Duysun istemem sevdamı cihân
Aşkından şu gönlüm bin perişân

Güldehân susar, âdeta lâl olur
Gönlü kâh bahtiyâr kâh melâl olur

Bağbân melul melul baktı didâra
Baktıkça büyüdü gönüldeki yara

Güldehân umut vermedi bağbâna
Hayıra remizdi gözlerindeki mana

Bağbân izin alıp çıktı saraydan
Ona nasib yoktu aşktaki paydan

Güldehân odaya koydu güldânı
Gülle geçiyordu bütün zamânı

Arkadaşı olmuştu yalnızlıkta
Onunla konuşurdu karanlıkta

Sıcak hücrede gül tekrar canlandı
Solgun yüzü misâl-i nar kanlandı

Bir gül sermedî muhtaçtır suya
Ona vâsılı için su da bir sebûya

Soner Çağatay Wuppertal

Kelimeler:

Câbilka: Uzak Dogu'da bulunan, bir tane kapısı olan efsanevi Şehir. tasavvufta, insanın Allah'a yönelişinin ilk durağını ifade

Gülistân: Gül bahçesi

Gülzâr: Gülbahçesi

Bağbân: Bahçıvan

Gazel:Geyik

Türâb: Toprak

Hâk: Toprak

Kârhâne: Eskiden çanak ve çömlek yapılan yerin adı

Cüdâ: Ayrılık

Destgâh: Makine, alet

Nigâh: Bakış

Bû: Koku

Mecnûn: Deli

Şem: Mum

Avdet: Dönüş

Güldân: Vazo

Müşâhit: Gören

Bağbân: Bahçıvan

Güldehân: Padişahın kızı (Manası gül dudaklı)

Bâm: Dam

Vâbeste: Bağlı

Bercest: Mümtaz, seçkin

Vâreste: Bağımsız, kurtulmuş

Dilbeste: Âşık, tutkun

Giriftâr: Tutulmuş, yakalanmış, tutkun, bağlı

Giryân: Ağlayan

Ciğergâh: Ciğerin bulunduğu yer

Biryân: Kebap olmuş, kızarmış

Şeydâ: Aşık, perişan, deli

Bâl: Akıl

Eşk: Gözyaşı

Numâyan: Açık, görünen
Neyzâr: Sazlık
Didâr: Göz
Sebû: Testi
Bû: Koku
Şikâr: Av
Dilbahte: Gönlü yanmış
Bînevâ: Zavallı, hiçbir şeyi olmayan
Âşiyânsız: Yuvasız

Testi için gerekli sıcaklık derecesi 60' dır
Bîpervâ: Cesur [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/377013/gul-ile-guld-n-vazo-1.html>

GÜL İLE GÜLDÂN / VAZO (2)

[italik] Güldehân emir verdi Ruzbihân'a
Gitmesi için çömlekçi dostuna

Ruzbihân satın aldı bir sebûyu
Dışı çirkin ve de içi kopkoyu

Bu testi güldânın eski dostuydu
Huyu sahiden habîs bir sebûydu

Güldehân'ın odasına konuldu
İçine de biraz su dolduruldu

Güldehân akşam dönünce saraya
Uzaktan şöyle bir baktı sebûya

Varıp güle su döktü damla damla
Sebû da doluydu arzu ve kâmla

O esnâda onu tanıdı güldân
Selamladı onu oldukça cândan

Güldânın yanına konuldu sebû
Onu mest ediyordu güldeki bû

Âşık olduğu hâlinden âşıkârdı
Sebûnun aşkına gül bir şikârdı

Güldân anlamadı onun aşkını
Ki o mest-i aşkın bihûş şaşkını

Gül anlatamadı bunu Güldâna
Yıkamadı güvenini dostuna

Gece güldân dalmışken uykusuna
Sebû mağlûb oldu gülün bûsuna

Öpmek istedi onu habersizce
Gül de boynunu çekti sessizce

Sebû dostunu kötüledi güle
Güya aşkını getiriyordu dile

Gül emindi güldân ona dilbahte
Sebûnun anî sevdası da sahte

Her gece bülbül öterdi pencerede
Bakmadı gül, yüzüne bir kere de

Bülbül âşiyânsız ve bînevâdir
Fakat aşkı uğruna bîpervâdir

Çoğu gece orada sabahladı
Cama vura vura dertten ahladı

Kış geldi, yine ayrılmadı camdan
Gelip konardı pervaza akşamdan

Kabaran tüyleri dondu soğuktan
Göz yaşları da farksızdı boncuktan

Gül, güldânı görüyordu sadece
Sarmaş dolaştılar gündüz gece

Sebû hep kıskanıyordu güldânı
Bekliyordu hep uygun bir zamânı

Gönlünü çalmak için nazlı gülün
Hileler düşündü güldâna her gün

Güldehân çıkmıyordu gülzâra
Kırgındı babasının azârına

Akşam üsümüstü yağan karlarda
Ayak yalın dolaşmıştı odalarda

Hastalanmıştı bu yüzden bedeni
Bu idi dünkü azarın nedeni

Güldehânı sordu bâğbân tabîbinden
Güzel haberler aldı habîbinden

Kaynattırmış ihlamur ve zencefil
Ve koydurmuş alnına ıslak mendil

Gönlü sukûnet bulmuştu bâğbânın
Akması durmuştu çesm-i giryânın

Uyumadı sönmeden yârin şamdânı
Düşünüp durdu nârin Güldehân'ı

Bülbül kışı geçirdi pervazlarda
Bir nigâhı muntazırdı ayazlarda

Zaten yanıyordu aşk ateşinden
Karlar eriyordu aşk güneşinden

Sebû da güle delice meftûndü
Gülün cemâli ve bûsu efsundu

Sebûnun tek muradı kâm almaktı
Ve dostundan da intikâm almaktı

Çünkü fem-i sebû hafifce yamuktu
Bu yüzden ustasına biraz buruktu

Güldânı süslemişti nakışlarla
Donatmıştı onu kıymetli taşlarla

Onun cemâline vurgundu sebû
Bilmiyordu ondaki gerçek hûbu

Güldânın dışı nakıştı rengârenk
İçi de cennet bahçelerine denk

Sebû güzellikte zâhirperestti
Fâni cemâle âşık ve sermestti

Sîretin sûrete tesîri bâriz
Sûretin sîrete tesîri âriz

Sîretin kemâli ahlâkın eseri
Sûretin cemâli Hakk'ın eseri

Bilseydi bu hakikatı sebû!
İçinde arardı hakîki hûbu

Bir gece sebû fısıldadı güle
İlk önce almadı gül onu kâle

Ey gül! gülşen-i cihânda yektâsın

Cennet güllerine katî hemtâsın

Aşkım âşikârdır sana, nâleyim
Etrafında da mâh gibi hâleyim

Nâliş-i hasrette müstağrâk oldum
Âteş-i aşkından çâkâçâk oldum

Çirkin olduğum için hep enînim
Sen de sevmeyeceksin eminim

Beni lâyıık görmezsin cemâline
Değişmezsin beni, şu helâlîne

Gül cevap verdi, bîhûş sebûya
Değer veririm hûbtan çok huya

Güldânım, bilirsin ki, pâkderûndur
Ki o, sana güvenen can dostundur

Aşkım, gönlün zemin-i pâkindedir
Köküm onun harîm-i hâkindedir

Özümüz bir ve aynı cevherdeniz
Ben bir katreyimdir o da bir deniz

O bedendir, ben üflenmiş bir ruhum
O topraktır, bense atılmış bir tohum

Aşkım fitratımın muktezâsıdır
Gözleri de ruhumun fezâsıdır

Ona ihânet, sermedî hüsrândır
Onsuz hayat da ebedî hicrândır

Karardı birden sebûnun âfâkı
Karardı kinden zebûnun amakı

Yine yırtamadı perde-i esrârı
Mütemâdi kaldı cemâle isrârı

Artık gelmişti bitâb gülün hâbı
Susamıştı, kemyâb olunca âbı

Sebûdan bir damla su umdu
O da gözünü uyur gibi yumdu

Gül öfkeyle sebûyu azarladı
Gönlündeki kin ateşi parladı

Hani bana divâne dilbesteydin
Ve bana câvidâne vâbesteydin

Bilemedin gerçek aşkı ey bihûş!
Senin aşkının kıymeti beş kuruş

Aşk pazarında olmaz hiçbir müşterin
Zira sende kıymetli mal kemterin

Değişmezdin beni bir damla suya
Gerçekten sevseydin, inat o huya

Aşkın özünde yâre benzemek var
Benliğini pâre pâre ezmek var

Cânânı cânına tercih vâciptir
Terk-i cân ile terk-i cihân mûciptir

Yak hodbîn nefsinî aşk âteşinde
Perestîşâne gitme zevk peşinde

Aşk çiçeği hep gönüllerde açar

Kokusunu da gerdanlarda saçar

Kokladığın koku ruhumun bûsu
Ve hışırdamam da zikrimin hûsu

Peygamberin rayihâsı gül özü
Didârı da meblûl bülbül gözü

Kalbi pâk olanın bûsu dilgoşâ
Nâ-pâk olanın da çabası boşa

Güzel kokmak için nazlı cânâna
Hoş ıtırlar sürsen de her yanına

Boşadır onu teshir etmek için
Zira nahoş kokuyor habîs için

Eğer olsaydın özünde pâkrevân
Âb-ı kevser olurdu senden revân

Kelimer:

Şikâr:av

Bihûş: Baygın

Dilbahte: Gönlü yanmış

Bînevâ: Zavallı, hiçbir şeyi olmayan

Âşiyânsız: Yuvasız

Bîpervâ: Cesur

Çesm-i giryân: Ağlayan göz

Fem-i sebû: Testinin ağzı

Hûb: Güzellik

Zâhirperest: Dışgüzellik

Ârız:Geçiçi

Sîret:İç alem

Sûret: Dış

Gülşen-i cihân: Dünya bahçesi

Yektâ: Eşsiz

Hemtâ: Benzer

Nâle: Nale,inleme

Mâh:Ah

Nâliş-i hasret: Hasret inlemesi

Çâkâçâk: Yarık, çatlak

Pâkderûn: İçi temizdir

Zemin-i pâkin: Temiz yeri

Harîm-i hâk: Temiz, kutsal toprak

Zebûn: Perişan, aciz, zavallı

Amak: içi, derinlik

Bitâb: yorgun

Kemyâb: Azalmak

Dilbeste: Aşık

Câvidâne: Ebedi

Vâbeste: bağlı

Kemterin: Daha az

Dilgoşâ: Gönül açıcı

Pâkrevân:Temiz kalpli

Âb-ı kevser: kevser suyu

Pinhân: Gizli, saklı

Perestîşâne: Taparcasına [/italik]

Not: Bu bir dört tane farklı aşk hikayesidir. Yaklaşık olarak 350 beyittir. Ve arkası gelecek.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/377310/gul-ile-guld-n-vazo-2.html>

ADINI HAYKIRDI

Ümitsiz koyma beni bu gurbette
Yalnızlığın kucagındaki yetimim
Yaşamadan anlayamazsın elbette
Vuslatına bedel verildi hürriyetim

Öyle bir zindandayım ki duvarsız
Yalnızlık yankılanıyor dudaklarda
Gönlüm de bundan sonra kararsız
Teselli aramaya sessiz sokaklarda

Ben hep kaybettim , gerçek bu işte
Şansı hiç olmadı bu yalnız adamın
Ben hep yandım, piştim kızıl ateşte
Hep içimde dindi yankısı sadamın

Alın yazıma koca harflerle yazılmış
Her şeyini kaybedeceksin birer birer
Meğer doğmadan mezarım kazılmış
Şu ruhum, hergün diri diri oraya girer

Ya erken ya da geç çıkıyor karşıma
Beni anlayan, seven gerçek bir dost
Neler gelmedi ki hayatta şu başıma
İşte o an çok aradım gerçek bir dost

Karanlığı dağıtan gözlerindeki ışıklar
Tünerdi loş odama o hüzün yarasaları
Yüzümü kaplamıştı sarmaşık kırışıklar
Seninle aydınlandı gönlümün odaları

Dört duvar yürüdüğünde üzerine üzerine
Bir mahkum gibi o hatıralarına koşarsın
Karanlığı yorgan gibi çektiğinde üzerine
Altında hıçkırarak çocuklar gibi ağlarsın

Gurbeti ben bilirim ve sukutun çığlığını
Odamda yankılanan sadece kendi sesim
Ruhuma batırdım hasretin paslı tığını
Hayalin, kafa tasımın içinde mürtesim

Karanlığın dehlizlerinde kayboluyorum
Bütün mumları söndürmüş esen rüzgar
Odamın ortasında hayalini buluyorum
Ve usulca yaklaşıp sarı saçlarımı okşar

Gecede hayalindir odadaki tek yabancı
Geçip karşıma hiç konuşmadan oturur
Sanki gerçek olan odur, bense yalancı
O varken kalbimin nabzı birden durur

Hayalinle yendim yalnızlığımı burada
Onunla avundum hep sabahlara kadar
Aşkınla mest olup attığım her narada
Senin adını haykırdı bu sessiz sokaklar

Soner Çağatay / 01:30 / 23.4.2010

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/377619/adini-haykirdi.html>

MÜNTEHİR

Bu gün kefenimi aldım çarşıdan
Aldığım en son markasız kıyafet
Birkaç lahmacun aldım karşıdan
Bu akşam çektiğim en son ziyafet

Eve gelince açtım kefenimi
Ütüledim kırışmış yerlerini
İçinde hayal ettim bedenimi
Hissetmedim o ecel terlerini

İnsan ve âşûfte maşûklar için,
Binlerce defa öldüm bir köşede.
Şimdi ilk ve son defa kendim için,
Ölüyorum karanlık bir köşede.

Eskiden enîn ağlardım ölürken
Şimdi yüzümde mor çelenk var
Eskiden kan gelirdi öksürürken
Şimdiyse beyaz bir kelebek uçar

Şu ruhum terk ediyor kozasını
Fâni çiçeğe konmaz bu kelebek
Dolaşıp duruyor hep fezasını
Bulabilmek için ebedî bir çiçek

Düşmeyecek bir damla ecel teri
Dudaklarım da kurumaz eminim
Bedenime saplarım ben hançeri
Bir iğne yemiş gibi hissederim

Biliyorum musallada yerim yok
Kılınmaz namazı bir müntehirin
Sanmayıncı dinden haberim yok
Aslında hocanın ilmi kemterin

Bir sorsun intehârın sebebini,
Beni atmadan derin bir çukura.
Sorsun! bu müntehirin edebini
Düşkün müydü aceba uçkura

Cehennemliksin demek dile âsân.
Kimse sormaz müntehire: Niçin?
Loş bir odada kendini her asan,
Toplumun yaraladığı bir güvercin

Çok yalvardım buğulu gözlerimle
Bir damla merhamet damlamadı
Pes etmedim, bu defa sözlerimle
Yalvardım, hiç kimse kâle almadı

Ruhumdaki korkunç gravürleri
Ben çizmedim bu çocuksu elle
İlki, ana ve babamın hünerleri
Birer fırça darbesiydi her sille

Gözyaşlarım silemedi onları
Kırpiklerimle fırçaladımsa da
Yine de kaldı, o siyah tonları
İçimi her gece yıkadımsa da

Ağlayan Çocuk tablosunun aslı
Masum yüzümde çivili duruyor

Ruhuma batan o mih çok paslı
Her gece şu canım çok acıyor

Ağlatanlar hiç gelmesin nâşıma
Dökmesinler sahte gözyaşlarını
Bir ton ağuyu bir tabaklık aşıma
Katanlar gelmesin eğip başlarını

Hakkımı yediler ve hep içlendim
Karanlığa sığındım kucak gibi
Umutlarımla bir daha güçlendim
Yine de kırdılar oyuncak gibi

Aslında kendimi ben öldürmedim
Toplum ve insandır benim kâtilim
Umut ışıklarımı ben söndürmedim
Üfleyince söndü yanan fitilim

Çocukluğumu çalan ailemdir
İpimi çeken ise devlet babam
Onca emek ile çektiğim çilem
Boşa gitti ulan, ben ne yapam

Evet, ben bir isyânkar müntehirim
Utanmıyorum ben bu lakabımdan
Ben aslında mukeddes bir şehîdim
Belli değil mi çektiğim azabımdan?

Beni öldürenler utansın, niye ben?
Dolaşıp durdum ben havari gibi
Beni söndürenler yansın, niye ben?
Koştum ben yangına süvari gibi

Çalarak istikbalimi söndürenler
Sırtlarda taşınıyor musalla taşına
Ülkemi cehenneme döndürenler
Şehid diye yazılıyor mezartaşına

Ve benim gibi şehid müntehirler
Namazsız gömülüyor mezarlığa
Çorbamda içtiğim bütün zehirler
Şehidlik şerbetidir bütün insanlığa

Soner Çağatay 06.08.2010

Kelimeler:

Ağu: Zehir

Müntehir: İntihar eden

Kemter: AZ

Tema: Bir inteharın, aile, toplum ve devlet arkaplanı ve nedenleri.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/378339/muntehir.html>

EMİR VER

Aşk evinden kovulmuş isimsiz avareyim
Aç! Gönül sarayını kimsesiz biçareyim

Sen istersen olurum bahçenin bahçivanı
Atma sokağa böyle bir sevdalı civanı

Budarım güllerini yorulmam sabah akşam
Kanasa da ellerim bir defa bile bıkmam

Su taşırım gocunmam en uzak pınarlardan
Kova alır çekerim en derin kuyulardan

Bir gülü kurutursam, emir ver celladına
Batırsın dikenini garibin kanadına

Rengi solan o gülün yanağına kan gelir
Canım çıkarken benden belki ona can gelir

Zümrüdi camlarını temizlerim gün be gün
Sığındım sarayına eyleme beni sürgün

Nerelere giderim bak yine akşam oldu
Yalvaran gözlerime katran gibi gam doldu

Bari şu aşkım için sarayında oda ser!
Bu yaralı gönlümün çılgınlığına cevap ver!

Ben bahçede uyurum güller ile beraber
Yeter ki senden gelsin beni şad eden haber.

Sabah olur giderim bu çileli diyardan
Haberimi alırsın uzaktaki mezardan

Bir odanı çok gördün, bana bir mezar yeter
Tek bir gülü çok gördün, yeşeren kırlar yeter

Bahçende gül var diye sakın ha olma mağrur
Sonbaharda hepsini bir bad-ı hazan vurur

Soner Çagatay 1.07.2010 / 19:39

Kinayeler:

Güller: Segilinin saçları

Derin kuyular: Gözlerim ve kalbim

Yümrüt yeşili gözler: Sevgilinin gözleri

Saray: Gönlü

Bahçe: Sevgilinin koynu

Yumuşak yer: Sevgilinin gögsü

Bir dal gül: Sevgilinin saçları Uzun ince güller: Sevgikinin saçları

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/378961/emir-ver.html>

ASHAB-I KEHF

[italik] Mağara arıyordum kendime çoktan beri
Gömmek için bu günahkâr nâş-ı makberi

Genişçe bir mağara varmış yedi uyurun
Afşin'e gidiyorum, dostlarıma duyurun

Bu yedi âşık civân tek Allah'a vâbeste
Gönülleri de nâlan ve ağıyârdan vâreste

Dakyanus putperestti, Allah'ı inkâr eden
Halka baskı yaptı döndürmek için dinden

Hiçbiri terketmedi, tek Allah'a tapmayı
Kabul etmedi gençler batıl yola sapmayı

Yola çıktılar birgün, yeşil Afşin'e doğru
Şirkin zulmetinden tevhid güneşine doğru

Bir çobana rast geldiler, yanında Kitmîr'i
Bir mağara buldular ki onların makberi

Yerlerini bulmuştu Dakyanus'la veziri
Korkudan giremedi mağaraya hiçbiri

Duvar ördürdü kral mağaranın ağzına
Kimse ermesin diye yedi gencin râzına

Mağaranın içinde çekilip bir kuytuya
Dalıp gitti yedi civân derin bir uykuya

Daldıkları o uyku üç yüz yıl kadar sürdü
Rüyada yedi uyur diyar-ı yari gördü

Bu yedi güzel âşık, bâki yare âşıktır
Başkalarının aşkı, ağıyâra bulaşıktır

Yârin hayâli vardı âfâkta ve enfüste
Zira yedi civân, yâr-i bâkiye dilbeste

Cevrden yâre sığındı yedi vefâlı civân
Âğûşum diyerek mağarayı açtı Yezdân

Yâr-i bâkinin aşkıyla hergün mest idiler
Mestlerini, bu cihânda bir uyku bildiler

Onların ahvâlini gören medhûş olurdu
Ulaştıkları makâmı gören bîhûş olurdu

Üç yüz yıl mest idiler o aşk şarâbından
Didârları ayrılmadı o yârin serâbından

Geniş bir mağaraydı onların meykâdesi
Lebâleb aşk doluydu yedi âşıkın bâdesi

Aşkın şarâbını tattırmışken ulu Yezdân
Neylesinler âb-ı kevseri bu yedi merdân

Öyle mest idilerdi ki yârin cemâlinden
Yemek bile geçmedi hiçbirinin bâlinden

Yüzyıllar sonra uyandılar aşkın mestinden
Bu uyanış, farksızdı basü badel mevtinden

Âlem-i şuhûda dönünce ruhî seyirden

Acıktığını farkettiler gencin yedisi birden

Yemliha gönderildi şehre ekmek almaya
Eline de para verildi biraz erzak almaya

Parasını öderken halk şüphelendi ondan
Zira verdiği para Dakyanus zamanından

Onu şekva ettiler şehrin hükümdârına
Yemliha katlandı imtihânların bârına

Mahkeme edildi genç kralın huzurunda
Tevhid meşalesi vardı alnındaki nurunda

Birer birer anlattı geçeni başlarından
Biraz da mağaradaki arkadaşlarından

Halk ona inanmadı görmeyince orayı
Peşinden gittiler görmek için mağarayı

Haber vermek için arkadaşlarına bunu
Civân Yemliha tuttu mağaranın yolunu

Bir sır olup hiç dönmedi geriye Yemliha
Kim çıkmış ki girip de böyle bir dergâha

Onların mağarası âşıkların dergâhı
Şimdi ise yeni âşıkların güzergâhı

Bir daha daldı hepsi cânânın cemâline
Sermedî vuruldular Hüdân'ın kemâline

Mesti, bir uyku sandı zavallı zahirperest
Halbuki yedi civân ilahî aşktan sermest

Sabaha doğru vardım, küçük-şirin Afşin'e
Varır varmaz düştüm Ashab-ı Kehf'in peşine

Sonunda buldum aradığım yeri nâşîma
Bugün ben de katıldım yedi arkadaşîma

Soner Çağatay 00:21 / 08.08.2010

Kelimeler:

nâş-ı makberi: ölünün cenazesi

dilbeste: gönül vermiş

âğûş: kucak

ağyardan: madde ve dış dünyadaki varlıklar

vâreste: kurtulmuş, bağımsız

cevr: zulüm

Kitmir: çobanın köpeğinin adı

mest: sarhoşluk

medhûş: dehşete düşmüş

bîhûş: baygın, aklını yitirmiş

meykâde: meyhane

bâde: kadeh

dilbeste: aşık, gönlü bağlı

Yezdân: Allah

merdân: kişiler, merd insanlar

bâl: akıl

basû badel mevt: ölümden sonra diriliş

alem-i şuhûd: görünen dünya

Yemliha: yedi uyurdan biri

câvidâne: ebedi olarak, devamlı

zâhirperest: dış görünüşe bakan ve tapan

sermest: sarhoş

sermedî: ebedi, devamlı [[/italik] /iceri] [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/379289/ashab-i-kehf.html>

DÜRTERİM / 7

Bırak uğraşma artık, her türlü saç sakalla
Git uğraş içindeki, karnı aç kurt çakalla

Hoşt ulan hoşt havlama, kudurmuş seni pitbul
Çöplüğe yağlı kemik, gömdüm hadi git de bul

Türbanıma havlasın, dursun bizim bu Dursun
Hatta ağzında salya, köpürsün ve kudursun

Bir iğne vurur kıştan, okşayıp baytar Haydar
Bir yersen, koca dünya, başına dar gelir dar

O gözünü bağlarım, bacımın türbanıyla
Üzerinden geçerim, dedemin sabanıyla

Eğer dil uzatırsan, bacısının ırzına
Ağbeyi de el sürer, o biricik kızına

Kulağını aç dinle! her insan günah işler
'Gülme komşuna gelir, o, başına' demişler

Kınama ha kimseyi, boynuzlanırsın birgün
Mahallenden ederler, seni ahıra sürgün

Gezersin tam Vikingler, gibi sivri boynuzla
Sonra şiir yazarsın, bir „boynuzlu' rumuzla

O kulun günâhında, ne suçu var türbanın
Genelleştirmek saklı, ardında bu çabanın

Bundan ders çıkar Dursun, hiç güvenme dostuna
Hatta evde serili, erkek ayı postuna

Elin bir ayıbını, yazmak hakkın mı burda?
Asıl senin aklın ve fikrin hergün uçkurda

Benim sözlerim sana, deveye tam bir diken
Hanzo kocası olur, yularından da çeken

Ben senin gibilere, çığ gibi durmaz kayarım
Usta balemimle bal, kabağını oyarım

Kocasının ne suçu var, kimseye „hanzo' deme
Bu haltı da bir daha, buralarda hiç yeme

Bir tek türbanlılar mı, yatıyor nefse uyup
Açıklar yatmıyor mu, gece kendini soyup

Uzanamayınca da, ciğere nankör kedi
Gidip de el âlemin, *okunu böyle yedi

Hiç kimsenin nefsinin, temize çıkarmam ben
Gece olan ayıbı, gündüze çıkarmam ben

Ayıbı örtmek aklın, ahlakın muktezâsı
Dedi kodu yapana „kadın' ismi sezâsı

Bir Arap atasözü vardır: „Men dakika dukka'
Kimsenin namusuyla, etme alay ve şaka

Gözünle mi gördün ki konuşuyorsun burda
Yuvarlan camız gibi, attığın bu çamurda

Yıllarca uğraştınız, türbanla artık yeter

Köhne zihniyetiniz, pislikten daha beter

Kim ne giyerse giysin, çeneni lütfen kapat
Diline düşme sakın, kalemim bir piskopat

Anlayana kâfidir, nush ile tek bir tekdir
Tekirden anlamayan, hakikaten eşşektir

Soner Çağatay 25 Mart 2011 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/379953/durterim-7.html>

.....|

.....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/380245/i.html>

ALAADDİN'İN SİHIRLİ LAMBASI

Güneş batmasın, bırakmasın beni
Yalnızlık bekliyor pencerelerde
Yaşanan hoş bir günün serüveni
Kabusa dönüşmesin gecelerde

Ruhum bir yalnızlığın pençesinde
Can veriyor, kimsenin haberi yok
Beden, bir harabenin bahçesinde
Cansız yatıyor ki bir makberi yok

Şu gözpaklarımı möhürlesinler
Görmesinler içimdeki enkazı
Dilimden sadasını dinlesinler
Görünüyor gözlerimden birazı

Vahşi bir arslan gibi kafesteyim
Kükrerim bir boşluğa söver gibi
Bütün arzularımdan varesteyim
Gülerim, hiçliğimi över gibi

Keserim her şeyden göbek bağımı
Atarım kendimi hayal sandalına
Düşünce deryasına atarım oltamı
Dönmem! elim boş salına salına

Alaaddin'in sihirli lambasıdır,
İki omuzumda taşıdığım kafa
Gözlerim, ruhumun cumbasıdır
Ordan bakar gizlice her tarafa

Soner Çagatay 21:43 6.07.2010

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/381419/alaaddin-8217-in-sihirli-lambasi.html>

SİRET VE SURET

[italik] Sîretin sûrete tesîri bâriz
Sûretin sîrete tesîri ârız

Kemâl-i sîret, ahlâkın eseri
Cemâl-i sûret, Hâlıkın eseri

Tesîr-i ahlâksa tekrâr iledir
Tesîr-i tekrâr istikrâr iledir

İstikrâr mürebbi ile vâkidir
Ona lâzım olan haslet ikidir

İlim ve amel te'dîbin temeli
Tesîr eden müeddîbin ameli

Bir âlim olmazsa ilmiyle âmil
Âlemde olamaz insân-ı kâmil

Hikmet, din ve akıldan hâsıdır
Hikmete, insân-ı kâmil vâsıdır

Nefsi bilmek hikmetin mebdesidir
Ahlâk-ı Hak'kı kesb de zübdesidir

Kuran ahlâkıdır Hak'kın ahlâkı
Ahlâkî buhranda halkın tiryâkı

Soner Çağatay 20.8.2010

Kelimeler:

Sîret: İç görünüş, ruh tarfı

Sûret: Dış görünüş, beden

Ârız: Geçici, yüzeysel, fani

Cemâl: Güzellik

İstikrâr: Kararlılık, düzenlilik

te'dîb: Terbiye etmek

Mürebbi: Eğitimci, Öğretmen

Vâki: Gerçekleşen, vukua gelen

Âmil: Uygulayan

İnsân-ı kâmil: Mükemmel ve olgun insan

Nefs-i nâtık: Felsefede din ve akılla yetkinliğe ulaşmış düşünen nefis [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/381846/siret-ve-suret.html>

AŞKIN HABİBİ

Aşkın habîbi hüsündür
Hüsnün tâlibi gözündür

Bir nigâh, aşkın şulesi
Gözyaşı kalbin dûdesi

Gönlüm, cemâlin aynası
Kırarsan kalmaz manası

Gözyaşlarım da cilâsı
Sürerim gece yarısı

Gönül, firâktan da râzı
Hasretinin de var hâzzı

Müjgânın siyah Lâledir
Düşen katreler jâledir

Ağzın, Lâle gibi açar
Nefesin gülâbı saçar

Cânânım! sen semenbersin
Canım koynunda çıkıversin

Soner Çağatay 21.8.2010

Kelimeler:

Hüsün: Güzellik

Şule: Ateş

Dude: Duman

Müjgan: Kiprik

Jale: Çiğ

Gülab: Gülsuyu

Semenber: Göğsü yasemin gibi güzel kokan sevgili, beyaz göğüslü sevgili

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/382171/askin-habibi.html>

MÜŞTEKİ DEĞİLİM

Artık çok yoruldum ben, bu yük bana çok ağır
Yanına işte şimdi ve gökten beni çağır

Hergün işkence hergün, bitmedi mi bu cezam?
Birbirinden kopuyor, her gece bütün azam

Aşamadım kendimi, yıkamadım bendimi
Sana uzatamadım, adam gibi elimi

Batıyorum ben ey dost! bu derin bataklıkta
O nuruna muhtacım, bu katran karanlıkta

İrade ve düşüncem, tamamen tepetaklak
Sorma! ne kadar zormuş, ebedî yokluğu anmak

Bu yolun sonu nedir, söyle!, sonsuz hiçlik mi?
Saklama benden, yoksa, ebedî bir gençlik mi?

Bu dünya bir cehennem, özleyen ruhuma sor!
Heyhat! yanıyorum dost, kalbimde imanî kor

Kendimle harpteyim ben, mağlubiyetim yakın
Saldırıyor kaleme, düşmanlar akın akın!

Varımı kaybedeyim, ama ben seni hayır
Ne olur! bedenimden ruhumu çekip ayır

Bir muamma mahfidir, isminin arkasında
Kimsin? aklım hep bu sorunun yakasında

Balkondan baktım göğe, aceba orda mısın?
Odarları da dolaştım tek tek, burada mısın?

Muğlak bir his var bende, yoksa içimde misin?
Beni bırakmıyor o, yoksa peşimde misin?

Sessiz sessiz fısılda! unutturma kendini
Sakın, sakın unutma, de, bana efendini

İçimde kaybolurum, tek seni bulmak için
Bulup da gözlerimi, dünyaya yummak için

Müştekî değilim ben, ızdırabımdan, ancak
Sana vâsıl olayım, her gece ağlayarak

Bu âlemde kendini, bu âşıkâ özlettir
Seni özlemek bana, hakiki bir lezzettir

Ne verebilirim ki, herşeyim senin zaten
Bu âlemde fâkirim, etten ve de kemikten

Soner Çağatay 13.8.2010

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/382933/musteki-degilim.html>

LEYLA (2)

Geçemedim Leylam! ne canımdan ne dünyadan
Halen uyanamadım otuz üç yıllık derin uykudan

Yine akşam oldu ve yine sen varsın loş odamda
Bir sen unutmadın beni, şu yalancı boş dünyada

Hiç kimseyi terketmedin, ahde vefasızlık bizdedir
Bizim gibi aciz kulların ahde vefası, hep sözdedir

Veremedim hakkını, bundan münkesirim
Olamadım benden, ben bedenimde esirim

Aşamadım Leylam! şu etten kemikten duvarı
Geleceğim sana! beyazlar içinde bir gece yarı

Kimseler görmeden, duymadan ayak seslerimi
Adını zikredeceğim, verirken en son nefeslerimi

Kime anlatayım seni, kim anlar ki seni beni?
İlah edinmiş herbiri, yarattığın naçiz bedeni

Yüce adını kitaptan silip mektepten kovdular
Bir putun etrafında sessizce tavafa durdular

Acıyorum onları görünce öyle boynu bükük
Boşver affet! onları da, sende kalsın büyüklük

O affin olmasaydı, kalır mıydı taş üstünde bir taş?
İşte o zaman eğilirdi sarı başaklar gibi herbir baş

Ne kötülüğün dokundu ki bunlar seni bıraktı?
İyilikten maraz doğarmış, bu sözüm hep haktı

Kendini bildiğin gibi seni bilebilseydim âh keşke
Bağlanmazdım iki alemde, ne saraya ne de köşke

Seni andığımda canlanıyor afakım ve enfüsüm
Nurundan bir parıltıdır! anlımdaki beyaz süsüm

Seni kimseye anlatamadım kalbim bundan münkesir
Nuh gibi nida ediyorum!: [italik] Rabbi innî maglubun fantasir [/italik]!

Birgün sorarsan bana ne hediye getirdin Soner?
Gözyaşlarımı getirdim sana, kabul edersen eğer

İdrakım almıyor, nasıl sakladın gülü bir hârda?
Ya o balıkları, suları İbrahim'in atıldığı nârda

Kulların ettiği zulumlerin sebebi sen değilsin
Huzur-u mahşerde müfterilerin başları ezilsin!

Hiç umar mıydın, bir damla su karşına dikilsin!
Sana inat kendi boş heva ve nefsinin ilah bilsin

Hiç umar mıydın, beşikteki çocuk birgün büyüsün
İyiliklerini unutup ta mezara kadar sana küssün

Hiç umar mıydın, o varlık kendi güzelliğine tapsın
Naçiz bedenini, aynalarda kendine mabed yapsın

Eğer tutmazsan elimden, sendeleyip düşerim!
Ben bir melek değilim, sadece aciz bir beşerim

Mazhar olur muyum aceb günün birinde affına?

[italik] Seni seviyorum [/italik] desem aceb gider mi tuhafına?

Mücrimim, seni sen olduğun için seven bir mücrim
Seni seveceğim hep, isterse cennet olmasın ecrim

Nasıl kıskanmam, arşın etrafında dönen melekleri?
Sana hep sadıktırlar; affet bizim gibi dönecekleri

Seni andığımda gözlerim ıslanıyor aceb neden?
Hasret katreleridir yanaklarımdan süzülüp inen

Geneki varsın yoksa boş kalırdı şu koca han!
O nurundan bir parça şuledir tavanda yanan

Koca âlemde, kalbimin yalnızlığını dindirdin
Huzursuz gönlüme indinden sukunet indirdin

Eskiden ben, bir saldal idim dünya da bir derya
Şimdi ben onu sallıyorum, bir oraya, bir buraya

Bazan üzüldüm sana, nasıl bilinmez o kıymetin?
Bunun için kopması mı gerekiyor kıyametin?

Hiç görmediğim birine âşığı, hüznüm bundan
Vazgeçse de o benden, ben vazgeçmem cânândan

Yârim haber göndermiş, seven ölümden kaçmaz!
Gitmezsem, bir daha kapıyı yüzüme açmaz

Görmeden bu kadar sevdim, ya birgün görürsem?
Ne mutlu bana adını anarak ölürsem

Soner Çağatay / 21.04.2010

kelimeler:

münkesir: kırık

„Rabbi innî maglubun fantasir “-(Yâ Rabbî!) Mağlûb oldum, bana yardım et!...” (el-Kamer, 10)

har: diken

müfteri: iftiracı

nar: ateş

şule: ateş parçası

tavan: isteyerek ve itaat ederek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/383970/leyla-2.html>

AŞK İLE MAŞUK

Felekler aşkından deverân eder
Aşk, âşika cihânı cinân eder

Hüşyâr âşık zâtını nisyân eder
Nisyân-ı zât künhü beyân eder

Mübtelây-ı aşkı gâh tahtan eder
Misâl-i Hallâc gâh cândan eder

Muhabbettendir hilkât-ı Muhammed
Muhabbetle meşbu rûh-i mücessed

Hurdebîn-i aşkıta habbe kubbedir
Yün aba, aşktan sûfiye cübbedir

Her tekke, câmi ona kâbedir
Mal ü menâli asayla hâbedir

Aşk iksiri her çirkîni zîbâ eder
Tezgâhında kozayı dibâ eder

Kuru çölü cennet-i tuba eder
Masum bir civânı dilrubâ eder

Bir nigâha bin cânı hebâ eder
Nefes-i yâri bâd-ı sabâ eder

Yâre âşık nigâhla merhâba der
Bir vehle guftegûya çaba eder

Aşk cinân-ı cânânda hindibâdır
Hicrân ile visâl ânda etibbâdır

Eşk-i aşk gönül bağının şarâbı
Naçiz bedenim ayağının türâbı

Yarin zülûfû yüzüne nikâbtır
Ondaki bir ühü bana azâbtır

Soner Çağatay

Kelimeler:

Maşuk: Sevgili

Cinân: Bahçe

Hüşyâr: Akli başında, ayık

Meşbu: Doymuş

Sûf: Yün

Zîbâ: Güzel

Dibâ: İpek

Dilrubâ: Gönül hırsızı, gönül çalan

Hindibâ: Zıt elemetlerden oluşan bir şifalı bitki

Eşk-i aşk: Aşkın gözyaşı

Nikâb: Örtü

Hurdebîn: Mikroskop

Türâb: Toprak

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/384297/ask-ile-masuk.html>

ÇEKER GİDERİM

Birgün çeker giderim senden çok uzaklara
Hayatın rıhtımındayım, gemi çoktan hazır
Bir daha dönmem ben bu çilekeş sokaklara
Birgün çeker giderim, tayfalarım muntazır

Kaç defa geri döndüm, içimdeki rıhtımdan
Her gece vedâlaştım dostlarımla habersiz
Kaç defa ferağat ettim, tacım ile tahtımdan
Her gece vedâlaştım bedenimle hevessiz

Bu gidişin dönüşü yok kararım karardır
Veda da etmem geride kalan gölgelere
Varlık deryasında mevcudat dalgalarıdır
Ağımı atmam hakikat varken simgelere

Bıktım ben ayrılmaktan, hayale sarılmaktan
Şu kalbimde, binlerce hicrân darbeleri var
Bıktım ben, her gidenin peşinden ağlamaktan
Şu kalbimde, onların viran türbeleri var

Âlemdeki herşey sanmaki yerinde sâbit
Benim aradığım hiç değişmez bir hakikat
Her şeyden vazgeçerim onu bulduğum vakit
Şekva etmem üstüme çökse koca kâinat

Onu duydum içimde, vuslat şimdi bir anlık
Gece çıkarım yola, beklemem bu sabahı
Dev gibi karşıma dikilse câmid karanlık
Yırtarım pare pare, bekletmem o Allah'ı

Kırık kalbin vârisiyim bu fâni dünyada
Ruhuma batmış parçaları, çıkaramadım
Bir hayalet gibiyim ben bu kısa rüyada
Ete kemiğe bürünmeyi başaramadım

Arkama hiç bakmadan gidiyorum bu gece
Yanıma aldığım tek şey kalbimdeki iman
Çözölsün artık varlığımıdaki bu bilmece
Bunun tek anahtarı, galiba bu son liman

Bu gün ellerimle öldürdüm eski Soner'i
Habbeyi kubbe yapmak artık mazide kaldı
O, dünyayı elinde sallayan bir serseri
Gözlerini kapayıp sır deryasına daldı

Ruhumu gözyaşlarımla yıkadım bu gece
Ayrılmadan önceki bu son gusul abdestim
Yeter artık gel! diyor hafif bir ses gizlice
Ayrılık vakti geldi, halatı çoktan kestim
Gidiyorum...

Dostlar...
Gölgeler...
Ve dünya

Soner Çağatay 23: 26 / 28.4.2010

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/385159/ceker-giderim.html>

NİSYAN İÇİNDEDİR

[italik] Kızıl rengi ufkumda, gurub etmiş âftâbım
Yeis girdabında da batıp gitmiş mehtâbım

Boşaymış meğer boşa! çekilen onca kürek
İki cihân harbinde bittim büküldü bilek

Geride bıraktığım yegâne şey inkisâr
Ve yıkıldı hayalden inşa ettiğim hisâr

Başımı gömemedim yumuşak bir yastığa
Yatalak gibi düştüm kalkamadım ayağa

Ruhumda geziniyor âdeta bir örümcek
Paslı kalbime örmüş ağınıilmekilmek

Şu başım bir kovandır, düşüncelerse arı
Bir uğultu kafamda ve yüzüm de sapsarı

Yaklaşıyor meleğin hafif ayak sesleri
Ensemde Azrail'in sopsoguk nefesleri

Bulamadım bir insan varlık derdiyle dertnâk
Dertten hâli kafalar boş hayallere çanak

Hâlâ oynamaktadır elde çelik çomaklar
Cenneti ümit eden bizim gibi çocuklar

Dünya denen bahçede hiç büyümedi âdem
Çocuk kalmak istedi her nedense bu sersem

Bütün dillerde varken Allah kerimdir lafı
Tefekkürle iştigâl akla zaman israfı

Derince bir uykuya, rüyalara hasretim
Galiba gelmeyecek kurtuluş beşâretim

Didik didik ediyor bu soru şu kafamı
Bir şüphe mahvediyor içimdeki sefâmı

Âkil İnsân kendini hep nisyân içindedir
Ruhu bedende iken akli uzak Çin'dedir

Soner Çağatay 14.9.2010

Kelimeler:

Aftab: Güneş

Dertnak: Dertli

Encam: Sonu

Kinaye:

İki cihan harbi: Dünya ve Ahiret mücadelesi [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/389616/nisyan-icindedir.html>

ATLANTİS

Hayâlimde kurduğum, bir şehirdir Atlantis
Taş değildir kubbesi, gözlerindir bilâkis

O gözbebeklerinde, yıldızlar birer rakkâs
Şu dünyayı verseler, etmem onları takas

Duvarları süsleyen, gerçek zümrîdî elmas
Ancak hayalle mümkün, ona hakikî temas

Merdiven fildişinden, ayağını sertçe bas!
Altınla murassadır, bastığın ipek paspas

Senin için kuruldu, bu hayâlî Atlantis
Kubbesinin altında, sadece sesin âkis

Hayâlini de kıldım bu şehire prenses
Giydiğin elbiseler tek kelimeyle enfes

Lisan-ı hâl kâfidir, sözle iştigâl abes
Yine anlamadınsa aşkımı doğrusu pes

Bir sözle virân oldu, içimdeki Atlantis
Çıkamadım içinden, kaldım ebedî hapis

Yerimi bilmeyecek, ne cinler nede iblis
Etrafımı sardı hep, sis gibi kesif bir his

Akan gözyaşlarım, içimde bir okyanus
Bir dalgayla gömüldü, sulara o Atlantis

Ben kurdum Atlantis'i, senin için prenses
Sense yerle bir ettin, buna şâhittir herkes

Ne bir hayâlîm kaldı nede sana bir heves
Atlantis'i kirletme! Zira aşkın mülevves

Aşk deryasında battı, içimdeki Atlantis
Üzerine de çöktü simsiyah, kalın bir sis

Aşkım kayıp bir şehir ve içim bir okyanus
O karabasanlarım, şimdi munîs bir Yunus

Bu şehrin kapısını, açamaz hokus pokus
İster yalvar önümde istersen alkanlar kus

Açmayacağım onu sana ey rûh-i hâbis
Hazinelerim nefîs, fakat o kalbin necîs

Bilir misin aceba aldanmak nasıl bir his?
Bu his hasta ruhumda çıkan habis bir kis

Var mı bu Atlantis'e münasib bir prenses?
Çoğunda sûret güzel; fakat sûret mülevves

Soner Çağatay 16.9.2010

Kelimeler:

Âkis: yansıyan, yankı yapan

Mülevves: Kirli [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/390286/atlantis.html>

HALLERİNDEN UTANSIN

Dar naçar uzanıp da tutamadığım dallar
Ecelimi bekleyen dost sandığım çakallar
Feryatlarına koşup içten yandığım kullar
Hallerinden utansın! Hallerinden utansın!

Çekildiğim dâr olan diktiğim ince fidân
Sokulduğum mâr olan sevdiğim biçare cân
Yakıldığım nâr olan güller ektiğim cinân
Hallerinden utansın! Hallerinden utansın!

Mezarıma konulan bahçemdeki çiçekler
Kozayı hakir gören o hodbin kelebekler
Hiç haykıramadığım içimdeki gerçekler
Hallerinden utansın! Hallerinden utansın!

Topraklara atılıp yeşermeyen tohumlar
Kumsaatinde akıp zamanı çalan kuşlar
Sahte aşk şarabından içirilen yudumlar
Hallerinden utansın! Hallerinden utansın!

Ateş-i aşka girip küle dönmeyen canlar
Bülbüllere dönmeyen o âşık-ı nâlânlar
Gönülde aks-i sada bulamayan figânlar
Hallerinden utansın! Hallerinden utansın!

Soner Çağatay 17.9.2010

Kelimeler:

Dar naçar: Çaresizlik içinde

Dar: Darğacı

Mar: Yılan

Hodbin: Kendini beğenmiş (Güzellik bakımından)

Âşık-ı nâlân: İnleyen âşık

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/390606/hallerinden-utansin.html>

RUHUMA BIÇAK OLDU

Hep adını anmaktan dilim çakâçak oldu
Seni yazan kalemler, ruhuma bıçak oldu

Gökkubbemizin altı yâdınla lebâlebirdir
Ümid-i visâlinle yüksekler alçak oldu

Dîdâr-ı cânânsız hep ol cihân bana şebdir
Nûr ile zulmet cânânda sanki et tırnak oldu

Muradım ne ruhsârdır ne de bûse-i lebirdir
Nigâhın için kalbim al kandan çanak oldu

Ey cânân-ı bîvefâ! Aşk âşıkâ mektebirdir
Benim öğrendiğimse yârimden firâk oldu

Soner Çağatay 18.9.2010

Kelimeler:

Çakâçak: Yarılmış

Şeb: Gece

Ruhsâr: Yanak

Bûse-i leb: Dudak öpmek

Zulmet: Karanlık

Nigah: Bakış

Dîdâr-ı cânân: Sevgilinin Gözü

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/391029/ruhuma-bicak-oldu.html>

TİRYÂK OLDU

Maraz-ı aşktan yüzüm, sararmış varak oldu
Giryândan şu gözlerim, kuruyup çorak oldu

Terk-i cân, terk-i zîşân, terk-i cihân ederken
Eyvâh! Cân bu cihânda, cânâna tutsak oldu

Cân teni terketse de ben terk-i cânân etmem
Çûn âlem-i ervâhta, cânânla mîsâk oldu

Bana nasib olmadı, dîdâr-ı yâri görmek
Müjgân-ı cânân göze, ince dal budak oldu

Bîmârım tâ ezelden, cânânı devâ bildim
Gamze-i cânân ise düştüğüm tuzak oldu

Yaralı sîneme yok, hekimlerde bir devâ
Nûş-i dârû vücûda, hemîşe yasak oldu

Mecnûn anlar dediler, ol lisân-ı âşıktan
Leylâ dedi ki bana, o çoktan toprak oldu

Git sür dediler bana, cânânın gözyaşından
Zahm-ı sîneme düşen katreler nemak oldu

Sarayım dedim zahmı, cânânın saçlarıyla
Sineme düşen saçlar, zehirli mızrâk oldu

Dâruşşifâda yattım mecnûnlarla beraber
Ol divâneler bile derdimle dertnâk oldu

Visâlınden kesmişken bütün umutlarımı
Hicrân gecelerinde, hayâller Burâk oldu

Aşk bir marazdır demiş Kanûn'unda İbn Sînâ
Tılsım-ı Aşk rûhuma yegâne tiryâk oldu

Soner Çağatay 19.9.2010

Kelimeler:

Giryân: Ağlamak

Çûn: Çünkü

Didâr: Göz

Müjgân: Kirpik

Hemîşe: Devamlı

Bîmâr: Hasta

Zahm-ı sîne: Sine, gönül yarası

Nûş-i dârû: İlaç içmek

Nemak: Tuz

Mecnûn: Deliler

Dertnâk: Dertli

Kanûn: İbn Sina'nın ünlü tıp kitabı

Tiryâk: İlaç

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/391317/tiry-k-oldu.html>

NEYLEYİM BEN GÜNEŞİ

Bâğ-ı cihânda solsun! güllerimin ezhârı
Âb-ı sel olup aksın! gözlerimin nehârı

Sonbaharım gelmiştir, neyleyim nevbahârı?
İsterse hiç açmasın, gonca güllerin hârı

Bülbüller sussun varken dilimin âhû zârı
Sarıp hep kurusun sarayımın gülzârı

Simsiyah gamlar kussun dertli sazımın târı
Azrâil kapımdayken neyleyim ben sâzkârı

Gözlerim hurilerde neyleyim o Nigâr'ı
Canım istemez gayri, yâr-i nevâzişkârı

Kara buluta dönmüş gözlerimim buhârı
Neyleyim ben güneşi, aydan gelen envârı

Çözemedim ben heyhât! varlıktaki esrârı
Sermedî terkettim ben, kör nefsime isrârı

Çürüdü gitti dostlar! şu ömrümün çınarı
Akmıyor artık güle, gönlümün aşk pınarı

Dünya olmuş gözümde, sanki bir bitpazarı
Metadan semâyadır, şu gönlümün nazarı

Soner Çağatay

Kelimeler:

Ezhâr: Çiçekler

Nehâr: Irmak

Hâr: Diken

Envâr: Işık

Târ: Tel

Sâzkâr: Çalgıcı

Yâr-i nevâzişkâr: Okşayan, gönül alan, iltifat eden

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/391799/neyleyim-ben-gunesi.html>

SU! SU! SUUU!

[Açıklaması aşağıdadır]

Deşt-i Lut'tan geldim, bârân vere su
Deşt-i aşktan geldim, cânân vere su

Deştihâdan geçtim, riğzâre battım
Cânân didârdan serpe! gubâre su

Didâr-i yâr cânâ şerâre saçar
Dil-i sûhteye kılınmaz çâre su

Bûy-i cânândan âşık-ı bîhûşem
Lîk dökülmez âşık-ı hüşyâre su

Nâme-i aşk yazmaya hâme yoktur
Didârım döker her seng-i hâre su

Keşt-i âşık cânâna bâdbân açar
Maşûklar eşkten döke bihâre su

Cânân için dilim gülzâr eyledim
Gül açsın diye revândır hâre su

Ey serv-i revânım! girme coybâre
Hased eder sendeki reftâre su

Gûş eyledim nevbâhârda âbşâre
Hayrandır sendeki ân güftâre su

Buhâr-ı nefesim ebr-i nîsândır
Her bûsede yağar leb-i yâre su

Âteş-i hicrânda yanar, kururum
Vermez misin sebûdan bir kere su?

Murâd-ı cânânım cânım almaksa
Âhenger versin kızgın hançere su

Soner Çağatay 24.9.2010

SU

Deşt-i Lut'tan geldim, bârân vere su
Deşt-i aşktan geldim, cânân vere su

Lut Gölün'den geldim, yağmur su vere Aşk çölünden geldim, sevgili su vere. Lut Gölü İran'da bulunmaktadır.

Deştihâdan geçtim, riğzâre battım
Cânân didârdan serpe! gubâre su

Çöllerden geçtim, kumula battım. Sevgili gözünden toza su serpe. Çölden gelmiş birinin üzerinde elbette toz olacaktır. Âşık

Didâr-i yâr cânâ şerâre saçar
Dil-i sûhteye kılınmaz çâre su

Yarin gözü kalbe kıvılcım saçar
Yanmış kalbe su çare kılınmaz

Bûy-i cânândan âşık-ı bîhûşem
Lîk dökülmez âşık-ı hüşyâre su

Sevgilinin kokusundan bayılmış bir âşıkım.Fakat ayık olan âşık su dökülmez. Yani su benim hakkım, ayılmam için bana su

Nâme-i aşk yazmaya hâme yoktur
Didârım döker her seng-i hâre su

Aşk mektubu yazmak için kalem yoktur.Gözüm her granit taşına su, yani gözyaşı döker. Devamlı akan damlalar taşta iz bırakır.

Keş-t-i âşık cânâna bâdbân açar
Maşûklar eşkten döke bihâre su

Âşğın gemisi sevgiliye doğru yelken açar. Sevgililer de gözyaşlarından geminin gittiği denize su dökmesi lazım ki gemi aşk denizinde yüzsün.

Cânân için dilim gülzâr eyledim
Gül açsın diye revândır hâre su

Sevgili için gönlümü gülbahçesi yaptım. Gül açsın diye dikene su akar. Dikenler zamanla dal ve budak ve sonunda gül olur. Dikenin gül dönmesi gerekir.

Ey serv-i revânım! girme coybâre
Hased eder sendeki reftâre su

Ey selvi yürüyüşüm, ırmağa girme! Çünkü o ırmak senin o gidişine hased etmektedir. Kıskançlıktan seni boğabilir.

Gûş eyledim nevbâhârda âbşâre
Hayrandır sendeki ân güftâre su

İlk baharda şelaleyi dinledim de senin o konuşmana hayrandır. Çünkü Şelalenin şırıldamasından daha güzel bir sesin var.

Buhâr-ı nefesim ebr-i nîsândır
Her bûsede yağar leb-i yâre su

Nefesimin buharım nisan yağmurudur. Nefeste de buhar var. Bundan nisan bulutu oluşmuş. Yarı her öptüğümde yarın duyarım.

Âteş-i hicrânda yanar, kururum
Vermez misin sebûdan bir kere su?

Ayrılık ateşinde yanar, kururum. Aşk anında dört unsurdan biri olan ateşin derecesi artar. Vücudun dengesi ve mizacı bozular.

Murâd-ı cânânım cânım almaksa
Âhenger versin kızgın hançere su

Sevgilimin muradı canımı almaksa. Demirci ateşten kızdırılmış hançere su versin. Yani hançer çeliğe dönönuşsün. Çelikten demir olur.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/392876/su-su-suuu.html>

ŞARÂB

Nedir bu koyduğun ey sâki? Şarâb!
Görmüyor musun şu hâlimi? Harâb.

Peki, doldur câme biraz mey-i nâb
İsteme hâ benden bu akşam hesâb

Neden hep dertlisin söyle ey ahbâb?
Sanki tâ dünden beri gözler bîhâb

Dostlarım gitti âh, kalan ise Râb
Bu fâni cihânda vefâdâr kemyâb

Dertli dertli vursun tanburzen mızrâb
Tâ düşene kadar elleri bîtâb

Rûy-i hakikatten çekildi nikâb
İşte budur ahbâb sebab-i azâb

Eşyâda libâstır zâhirî esbâb
Basirete nefis kalın bir cilbâb

Kâinat libâsla dolu bir dolâb
Dolâbı doldurup boşaltır Çalâb

Kırk yıllık ömrümde yapılan sevâb
Toplansa hep etmez miktâr-i nisâb

Rahmet-i Çalâbı geçemez gazâb
Rahmet, mevcudâtı etmiş istiâb

İçine çekmişken yeis-i girdâb
Elini uzattı bana hak Çalâb

Soner Çağatay 25.9.2010

Kelimeler:

Câme: Bardak, kase

Mey-i nâb: Saf şarap

Bîhâb: Uykusuz

Kemyâb: Az, nadir

Rûy-i hakikat: Hakikatin yüzü

Nikâb: Örtü, peçe

Esbâb: Sebepler

Cilbâb: Elbise

Libâs: Elbise

Çalâb: Allah

Miktâr-i nisâb: Zekattaki kıta bir ölçüsü

İstiâb: Kuşatmak, kaplamak

Konu: Günahından dolayı Allah'ın rahmetinden ümidini kesen bir insan ve onun bu ümidi tekrar kazanması.

Not: Seslendirmede sadece Tanbur müziği vardır. Şiirdeki havayı vermek için konmuştur.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/393223/sar-b.html>

ŞİİR ANIRMAZ

Şiir yazmak aslında çok edebî bir sanat
Hayâlimde canlanan Pegasus gibi bir at

Anırmaz, ya kışner ya bülbül gibi şakırdı
Görüyorum ki şiir, artık boş bir lakırdı

Eskiden bakırcılar, vururlarken çekici
Kulağa hoş gelmesi, cidden ilgi çekici

Bir bakırcı kadar da yok bedi-î zevkimiz
Zirâ emek vermeye yoktur zerre şevkimiz

Hem gözle hem kulakla okunur gerçek şiir
Ruhlar, zirve-i zevke tam o zaman erişir

Zannedirdim şiirler, kelime senfonisi
Şimdi gördüklerimse sesler kakofonisi

Âh! yıkılıp gitmiştir ses ve mana âhengi
Çok daha süslü idi, ecdâdımın üzengi

Fuzûlî, Fazıl! Nedir bunun seng-i mihengi?
Bir kimya istemez mi şiirin o nîrengi?

Bir Gulyabani olmuş o kanatlı Pegasus
Bu şiirleri görse korkar Fuzulî, Yunus

Tam binalarımıza benzer, şiirsel sanatımız
Yamuk ve ölçüsüzdür, mısralar ve katımız

Şiir, his ve idrâktır, lisân-ı Arapça'da
Ruh ve akıl birleşir bu desenli sırçada

Gerçek şiirin özü, ihsâs, his ve idrâk
Onlarsız şiir ise içi boş tam bir çanak

Şiiri, şâire'yle karıştıran övülür
Birini insan okur, biri ata dökülür

Soner Çağatay 26.9.2010
Kelimeler:

Kakofoni: Cacophony (kıkafını): Ahenksiz ses, kulağa hoş gelmeyen ses. Müzikte, akortsuzluğun sık sık olması. Kulağı tırma
Seng-i mihenk: Mihenk taşı
Nîreng: Büyü, Sihir. Yani sihir yapmak için biraz ilim lazım.
Şâire (arpa): Arapçada, şiirle aynı kelime kökünden olan ve arpa manasına gelen bir kelimedir.
Şiir: Kelimesi şaara kelime kökünden gelir: Bilmek, farkında, bilincinde, idrakında olmaktır. Sadece his demek değildir.
İhsas: Hissetmek

Pegasus: Mitolojik kanatlı at
Not:

Sanatta tenkîd, tekâmül-ü bizzattır
Tenkitten, ancak üstâdlar âzattır

Tenkide tahammül büyük şecaattir
Ki gaye-i tenkid, ancak hakikattir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/393548/siir-anirmaz.html>

ŞİİRE VEDA (1)

Kitaplarda medfûndur o ölümsüz şâirler
„Öldüklerini” söyler iftirâda mâhirler

Süleymaniye’de Gazel okumakta Fuzûlî
Bahçesine oturmuş, iki büklüm hayâli

Sonra da Bâki başlar Divân’ını inşâda
Süleymâniye gark olur her gece dilşâda

Necib Fazıl kolkola yürür Yahya Kemal’le
Kendi Gök Kubbemiz altında okunur Çile

Yunus’umda asası ve Âşık Veysel’de saz
Gönüllerinden gelir her nağme-i dilnevâz

Eminönün’e gelmiş şâirim Ömer Hayyâm
Yanında Rubâî’ler, elinde mey dolu câm

Yokuşu tırmanıyor Ömer’im kehil kehil
Şarâbının rengine batmış deryâyla sâhil

Aruzla dalgalanır sanki dalgalar tül tül
Hece vezninde eser, rüzgârlar üfûl üfûl

Mehmet Âkif karşılar, şâir Ömer Hayyâm’ı
Elinde görür görmez, mey dolu sırça câmı

„İçme ya şu zıkkımı” diye Âkif Ömer’i peyler
Hayyâm cevâb verir: „Âşıkın dostudur meyler”

Mevlâna koşup gelir, elinde de Mesnevi
„Gönlümüz bizim değil günâhkârların evi”

„Gel, gel, ne olursan ol yine gel” der Mevlâna
Hayyâm kadehi atar ve döner el-Rahmân’a

„Herkes tamam mı?” diye sordu Aziz Nesin’im
Necib: „Bekliyoruz biz, günümüzden bir isim.”

„Dostlar, Mihrî Hanımı davet etti Padişah”
„Vezir gidip alacak bir sandalla inşallah”

„Şâirlik has değildir sadece erkeklere”
„Allah’ın ihsânıdır hisseden yüreklere”

Soner Çağatay

Kelimeler:

Dilşâd: Mutluluk

Dilnevâz: Gönül okşayan

Sırça: Cam

Câm: Kadeh, bardak

Mey: Şarab

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/394972/siire-veda-1.html>

ŞİİRE VEDA (2)

„Ah işte geldi Âfet, gidelim artık dostlar”
„Süleymân Çelebi bekler altında da postlar”

Ta sokaktan duyulur Çelebi'nin mevlîdi
Darman dağın olur günâhkârın nevmîdi

„Hadi gel Aziz Nesin! üzme şu Süleymân'ı”
„Namazı kılma ama dinle şu mevlüdhânı”

„Kulak ver mevlîddeki sesler senfonisine”
„Dikkat kesil mana ve lafız harmonisine”

Yatsı namazı için Fuzûlî mihraptadır
Fakat kafası hâlen aruzî kalıptadır

Mefâ'î lün mefâ' îlün, mefâ' î lün fâ' îlün
Ömer arkadan: „Üstâd! doğrusu mefâ'îlün”

Namazları bozular, Âkif geçer mihrâba
Sesinin yankısıyla Âkif'e der, merhâba!

Gelenleri uğurlar koca Süleymâniye
Beraber yemek için acı kurufasulye

Hep beraber giderler açık bir lokantaya
Selam verip çökerler büyükce bir masaya

Hayyâm der ki: „Men gazâ-i lûbiyâ mî hôrîm”
Âkif: „Hidmetkâr zebâni râ ne fehmid, dûstim!”

„Çerâ?” diyerek sorar Âkif'e Ömer Hayyâm
„Eskiden vardı bunu anlayan birkaç adam”

„Eskidendi be üstâd! Devir değişti, uyan!”
„Bağırıp çağırsak da olmaz bizleri duyan”

„Hepimiz yanındayız, üzülme” dedi Kemâl
„Yaşıyoruz hepimiz bir inkisâr-ı hayâl”

„Şanslısın Âşık Veysel” dedi şakayla Necib
„Görseydin lâl ederdi bu encâm-ı acâib”

Âkif: „Ahfâd müştâktır lisân-ı ecnebiye”
„Tonlarca para gider lisân-ı ferhengiye”

„Haklısın üstâd”, dedi şâirim Aziz Nesin.
Âfet de: „Derd-i istikbâl derdidir herkesin.”

„Hım” diye mırıldandı sultânüş'suâramız.
„Medeniyet kuramaz, bu lisân fukâramız”

„Ancak bir lisân kılar insânı hür insân”
„Ta'bîd-i insâna kâfidir tebdîl-i lisân”

Soner Çağatay 1.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Nevmîd: Ümitsizlik

„Men gazâ-i lûbiyâ mî hôrîm”: Ben Fasulye yemeği yiyorum.

„Hidmetkâr zebâni râ ne fehmid, dûstim!”: Garson dili anlamadı, dostum.

Çerâ: Niçin

İnkisâr-ı hayâl: Hayalkırıklığı

Encâm-ı acâib: Acaib, tuhaf son

Sultânüş'şuâra: Baki'nin lakabı
Ahfâd: Torunlar
Lisân-ı ecnebi: Yabancı dil
Lisân-ı ferhengiye: Avrupa dili
Ta'bîd-i insân: İnsanı köleleştirmek
Tebdîl-i lisân: Dili değiştirmek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/395307/siire-veda-2.html>

ŞİİRE VEDA (3)

Konfüçyüs'ten bir kıssa takdim etti Fuzûlî
Baktı ki dil hakkında kafalar belbeleli

„Üstâda sorar birgün meraklı tâlebesi”
„Üstâd! Ülke batıyor nedir bunun çâresi?”

„Aynı zamanda da sen başkanısın devletin”
„İlkönce ne yapardın, çâresizken milletin?”

„Evela isimleri düzeltirdim tâlebe”
Tâlebeyi kızdırdı kelâm-ı acâibe

„Sırtınızı dünyaya dönmüşsünüz, Üstâdım!”
„Beni anlamamışsın, ilmi noksan evlâdım”

„Kelimeler eşyânın gerçek mâhiyetidir”
„Diğer bir tabirle varlığın hakikâtidir”

„Her isim bir nesneyi, etmelidir işâret”
„İsimle müsemmada olmalı münâsebet”

„Konfüçyüs isâbet buyurmuş” dedi Fuzulî
„Terakki muktezidir kökten tashîh-i dili

O ara, yan masaya iki âşık oturdu
Âşık didâr-ı yâre hemîşe bakıp durdu

„Ben seksî miyim?” sordu maşûk âşık
„Hayır sevgilim ama yüzün sanki mehlika”

Kızın yüzü buruştu âşıkın cevâbına
Sanki düçâr olmuştu zebâni azâbına

İltifâtı hakâret sandı, güzel mahbûbe
Sanki lafz-ı mehlike bir hilkat-i acûbe

Bu konuşma celb etti Üstâdın dikkâtini
„Seksîlik” kelimesi bölmüştü sohbetini

„Mesela seksîlikle güzellik çok farklıdır”
„Birincisi garplıdır, ikincisi şarklıdır”

„Seksîlik içermez hiç ol cemâl-i cânânı ”
„Vâje-i seks hâvidir ekser cins-i insânı”

„Erkek ve dişi cinsi, o kelâm muhtevidir”
„Seksîlik, güzelliği mutlak gayr-i hâvidir”

„Seks, ancak bacak arasına eder işâret”
„Seksîlikte mahfidir bir cinsî mübâşeret”

„Bu lafz-ı seks alamaz, makamını ol hüsnün”
„Hüsne âşıktır gözün, aşkı bilmez ki çükün ”

„Birinin muhâtabı belden aşağısıdır”
„Diğerininki ise belden yukarısıdır”

Heidegger'e göre de „dil varlığın evidir”
Her milletin doğduğu evi mütenevvidir

„Varlık, dilde vâkidir” diye ekledi Âfet
Varlığın o evini yıkmak büyük felâket

Doğup büyüdüğü evi tahrip etmez insân

Fakat tahrîb insâna tamîrden daha âsân

Hakikat-ı eşyâya, uymalıdır isimler

Hakettiği isimleri almalıdır cisimler

„Babalığı” özünde hak etmeyen bir zata

Baba ismini vermek kati büyük bir hata

Soner Çağatay 3-10-2010

Kelimeler:

Terakki: İlerleme

Vâje-i seks: Seks kelimesi

Müsemma: İsimlendirilen nesne

Tashîh-i dili:Dili düzeltmek

Didâr-ı yâr: Sevgilinin gözü

Hemîşe: Devamlı

Mehlika: Ayyüzlü

Cemâl-i cânân: Sevgilinin güzelliği

Cinsî mübâşeret: Cinsel birleşme

Mütenevvidir:Farklıdır, çeşitlidir

Hüsün: Güzellik

Vâki: gerçekleşir

Gayr-i hâvi: İçermez

Mahfî: Gizli

Âsân:Kolay

Muhteva:

1-Her nesne belirli bir kelimeyi almalıdır.

2-Farklı anlamlarda olan kelimeler, birbirinin yerine kullanılmamalıdır (güzellikle seksilik gibi)

3-Bir nesne yada eşya özünde o manayı ihtiva ediyorsa ona manayla paralel isim verilmelidir (Güzel olmayan birine güzel)

4-Dil, bizlerin şahsiyetlerinin, fikirlerinin ve varlığımızın şekil aldığı ve manevi, ruhi varlığımızın dünyaya geldiği ve geliştiği

Zira yıkarsak bunun altında biz kalırız. Tarihin belirli bir kısmında bu ev yıkılmıştır, koskoca kültür birikimimiz maalesef top

Prof.Dr. Stefan Reichmut'a Şeyh Galib'ten Hüsn ü Aşk'ı okurken, Dil İnkilabını sormuştum. O da bana cevaben: „Bir millet

Kendini entellektüel addeden zatları bu çöplükte eşelenmeye davet ediyorum.

Martin Heidegge:

26 Eylül 1889 tarihinde Almanya'nın Baden eyaletinin Messkirch kasabasında bir Katolik zangoçun (Kilisede çan çalan göre adayı olarak Cizvitlere katıldı ve teoloji eğitimi aldı. Freiburg Üniversitesi'nde Katolik İlahiyatı ve Hristiyan felsefesi okudu.

1914 yılında "Psikolojizmde Yargı Kuramı" adlı doktora tezini yayımlayarak insana ilişkin temel araştırma alanlarında felsefe Edmund Husserl'den etkilenererek kaygı, düşünme, merak, sıkıntı, saygı gibi durumlar üzerine yazdıklarını psikolojik değil felsefi toplu kitabı olan Sein und Zeit (Varlık ve Zaman)ı yayımladı. Bu kitapta temel amacı Varlık (Sein, Being) sorunu üzerine düşünmenin insanın diğer varolanlar arasında nasıl olup da kendi varlığını anlayabildiği gibi soruları ortaya atarak felsefenin tekrar varlığını çerçevesinde ele alıyor. En temel kavramı Dasein olup buna, "kendini anlayabildiği kadarıyla insan, burada bulunan insan" metafizik olmakla, 2000 yıldır metafizik bir yöntemi kullanmakla suçluyordu. Beklendiği gibi oldu ve kitap büyük yankı yapı

1927 yılında Varlık ve Zaman yayımlandıktan birkaç yıl sonra Heidegger'in düşüncelerinde dönüş (kehre) adı verilen bir dönüm yılın Nisan ayında Freiburg Üniversitesi'ne rektör oldu.*

Heidegger'in bu düşünsel dönüşümü ışığında Nazi Partisi'ne girişi daha sonra büyük tartışmalara yol açacak, yanlış yaptığını etkisini hissedecektir.

Heidegger, 10 ay süren rektörlük görevinden Nazi aleyhtarı iki dekanın görevden alınmasını ve üniversitedeki Yahudi aleyhtarı yasaklandı. 1936 yılından itibaren Nietzsche üzerine dersler vermeye başladı. 1945'te de bu sefer, daha önce Nazilere yakınlığı nedeniyle dönebildi.

Heidegger, betimleyici psikoloji görüşleriyle tanınan Franz Brentano'nun etkisiyle tüm yaşamı boyunca "olmak" (to be, sein) düşünce ve ilgilerinin oluşumunda Eski Yunan düşünürlerinden Parmenides ve Aristoteles'in; Gnostiklerin; modern varoluşçu düşünürlerin ve açan ve açıklamaya değil "anlama"ya dayalı antropoloji yöntemini öneren Wilhelm Dilthey'in ve tabii Edmund Husserl'in etkilerinde gelişmiştir. Varlık ve Zaman yayımlanınca varoluşçuluk (existentialism) akım içinde değerlendirildi ise de tam anlamıyla 1976 tarihinde yine Messkirch kasabasında öldü.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/395772/siire-veda-3.html>

ŞİİRE VEDA (4)

Nedim: „Bakın geçiyor Gâlib ile Pir Sultân”
„Biri mâh, biri âftâb aşk deryâsında batan”

„Buyurun masamıza” dedi eliyle Bâkî
„Dostlara yemek getir, ne duruyorsun sâkî?”

„Nerden nereye böyle” diye sordu Nesin'im
Pîr Sultân: „Cemevinden geliyordum Aziz'im”

„Karacaahmet'te idi bu akşam semâhım”
„Önce oraya düştü gelirken güzergâhım”

„İstedim ki alayım Galata'dan Gâlibi”
„Bana aşkı anlatsın Hüsn'ün güzel sahibi”

„Yemek soğmasın dostlar” dedi koca Süleymân
Nesin, Ömer Hayyam'a bir şaka yaptı hemân

„Çok yeme hâ üstâdım ki lûbiye gaz yapar”
„Buyur al ye soğandan, iştâhı piyâz açar”

Yükseliverdi birden semâya bir kahkaha
Araya girdi hemen, gazelde büyük deha

„Rahat bırakın onu” dedi koca Fuzûlî
„Üstâdım, bırakırsa aruzla çıkar yeli”

„Ondan keyif almaya, o ses dâhi kâfidir”
„Kokusunu nisyâna, âheng-i ses vâfidir”

„Su sesi hasta ruhu, teskîn eden şifâdır
„Aruzla çıkan ebyât, okuyana devâdir”

„Bu nesl-i hâzırımız çıkaramaz ağzından”
„Vezn-i aruzda olan bir beyit en azından”

„Şiirde vezn-i aruz âdeta bir notadır”
„Manayla kelimenin eridiği potadır”

„Kâfiyesiz bir şiir ancak âvâz-ı zâğdır”
„Bülbülü taklit eden âhûrdaki buzağdır

„Şiir, edebiyât tâcında yektâ incidir”
„Erziş-i şiiri bilen yek sohensencidir

„Haklısın üstâd” dedi Necib hece vezniyle
„Bir şiir okuyayım” üstâdımın izniyle

„Buyur evlâdım Necib” dedi şâir Fuzûlî
Yan cebinden çıkardı bir cerîdeyi eli

Ödül almış bir şiir vardı ilk sayfasında
Okumak için getirmiş akşam sefâsında

Defalarca okudu onu ahbâblarına
Lakin şiir dokundu o ân asâblarına

Hiçkimse anlamadı şiirin fehvâsını
Bir şiir bozuverdi sohbetin havasını

„Birde ben okuyayım” dedi Türkçeci Yunus
„Kuşlar uçtu taş oldu ve bulut oldu kafes”

Yunus: „Dil, arı Türkçe, fakat hiç balı yoktur”

„Bal yapan arı azdır, zenbûr ararsan çoktur”

Balarısı, gülzârda yaşar ve orda ölür
Şâir, kitapla yaşar ve oraya gömülür

İlimsiz bal yapamaz arılar boş kovanda
Petekleri boş durur tozlu tozlu tavanda

Kafatası dolmalı ulûmun özleriyle
Nefis pişmeli âteş-i aşkın közleriyle

İlim ve aşk yazdırır bir adama şiiri
İkisinin dışında yoktur ilhâma peri

Soner Çagatay

KELİMELER:

Mâh: Ay

Âftâb: Güneş

Hüsn ü Aşk: Şeyh Galib'in ünlü şiiri

Piyâz: Soğan

Lubiye: Fasulye

Nisyân: Unutmak

âvâz-ı zâğ: Karga sesi

Âhûr: Ahır

Yektâ: Eşsiz

Sohensenci: Edebiyatçı, dilden anlayan

Cerîde: Gazete, dergi

Erziş-i şiir: Şiirin değeri

Fehvâ: Mana

Ebyât: Beyitler

Zenbûr: Eşekarısı

Gülzar: Gülbahçesi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/396100/siire-veda-4.html>

ŞİİRE VEDA (5)

„Doğru söyledin çırak” dedi gülerek Bâki
O ara Hayyâm seslendi: „Âb getir ey sâki”

„Kalkalım artık dostlar” diye seslendi Âfet
„Yoksa sabahı bulur ahhâblarla muhabbet”

O esnâda yaklaştı, gölge gibi bir yaşlı
İnce gömleği kanlı, siyah gözleri yaşlı

Bir baktılar ki gelen şehîd Hallâc-ı Mansûr
„Ey yârenler var mıdır bu fâkire bir destûr?”

„Buyur güzel üstâdım” dedi Pir Sultân Abdâl
„Gömlek kanlar içinde, Hallâc’ım nedir bu hâl?”

Hallâc: „Aşk şarâbından döküldü birkaç damla”
„Şarâb-ı aşk içilmez her zaman sırça câmla”

„Bazen de içmek gerek onu kan ile cânla”
„Yâr-i bâkiye gitmek gerek bin heyecânla”

Gâlib: „Güzel üstâdım gerdânınız hep zahmdâr”
Hallâc: „Aşkın möhrünü vurdu çekildiğim dâr”

„Maşûkum ip salladı semâdan” dedi Hallâc”
„Bâkî cânânım bana pamuktan örmüş mirâc”

„Onu gökten sallarken ol cânân-ı câvidân”
„Şu boynuma dolandı gece inerken dârdan”

Sohbeti bölüverdi bir kuşun âh âvâzı
Baktılar ki Nâzım’ın o yaralı Şahbâzı

Âkif bir şey var dedi şahbâzın gerdânında
Mektubunu okudu ahhâbların yanında

Nâzım gelemiyormuş Moskova’dan bu akşam
Çünkü murûr-u hudûd, sürgün şâire harâm

Burnunda tütüyormuş vatânı buram buram
Zindânda değil ama rûhu hep gamlara râm

„Nâzım’ı en iyi ben anlarım” dedi Âkif
Onu da etmişlerdi bir bahaneyle tevkîf

Ve sürdürdülerdi onu İstanbul’dan Mısır’a
Canlandı üstâdımda acı veren hatıra

Hatırlayınca Âkif o karanlık günleri
Yeniden yaşamıştı kâbûs gibi dünleri

Didârından aktı ruhsârına bir reşha
Şu gönüllerimizi eyledi şerha şerha

Âfet hânım uzattı mendilini Âkif’e
İnce ince nakışlı ve kumâşî kadife

„O günler geçti Üstâd” dedi şâir Ali Şîr
Âkif: „Bu ses âşinâ hatta lisânda bir pîr!”

Sırtını döner dönmez sarılıverdi Âkif
Birbirini ettiler güzel kelamla taltîf

Hemen yerinden kalkıp, ona yer verdi çırak

Hayyâm: „Üstâdım heybeni şuracığa bırak”

Üstâdın gelişine, çok şaşırmişti herkes
Ömürlerinde bu ân hepsine ân-ı enfes

Soner Çağatay

Kelimeler:

Gerdân: Boyun

Sırça câm: Cam Bardak

Zahmdâr: Yaralı

Mirâc: Merdiven (Yani pamuktan yapılmış ip merdiven, göğe, Allah'ın huzuruna çıkmak için)

Cânân-ı câvidân: Ebedi sevgili

Dâr: Darğacı

Âvâz: Ses

Şahbâz: İri ak doğan kuşu

Murûr-u hudûd: Sınırı geçmek

Reşha:Sızıntı

Didar: Göz

Ruhsâr: Yanak

Şerha şerha: yarık yarık

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/396536/siire-veda-5.html>

ŞİİRE VEDA (6)

Ahvâlini sorarken „Üstadım!” dedi Hayyâm
„Muhâkemetü'l-Lügateyn'i okudum akşam”

„Zebân-i torkî üstündür zebân-i fârsîden”
„Diyorsunuz kitapta. Söyler misiniz neden?”

Nevâî: „Çok kolay öğrenir Türkler Fârsîyi”
„Fakat Farslar zor öğrenir zebân-ı torkîyi”

Hayyâm: „Bu kelâmınız bir kıyâs-ı fâsiddir”
„Tahsîli zor bir lisân, cidden lisân-ı beddir”

Yunûs'a dönüp sordu meraklı Ömer Hayyâm
„Türkçeniz arı mıdır cidden, sevgili hocam?”

„Evet, Türkçe'm arıdır, ağzıyla ballar yapar”
„Gûhinden de mescide arıcı mumlar yapar”

„Latife yaptım dostum” diyerek güldü Yunûs
„Hadi çırak koş getir! kütüphânedeki kâmûs”

Çırak, gidip getirdi hemen kalın bir kâmûs
Cemil Meriç: „İşte bu, dilde pasbân-ı nâmûs”

„Bu kâmûstan sorulur edebiyâta nâmûs”
„Edîbte olmalı nâmûsa pasbân bir kâmûs”

„Evet” diyerek devam etti Yunus sözüne
„Gelelim meselenin künhü ile özüne”

„Nesl-i hâzırın kastı, [italik] arı [/italik] Türkçe lafzından”
„Tezkîye-i lisândır Arapça ve Farsça'dan”

„Ecnebî kelimeler şiirde bâd-ı sabâ”
„Aşağıdaki şiirim buna misâl-i zîbâ”

„Miskin Yunus bîçâreyim
Baştan ayağa yâreyim
Dost ilinden âvâreyim
Gel gör beni aşk neyledi”

„Miskîn ve aşk kelimeleri aslen Arapça'dır”
„Bîçâre, yâre, dost ve âvâre de Farsça'dır”

„Katî benim değildir [italik] arı [/italik] Türkçe kelâmı”
„O, kavmiyetçiliğin lisândan intikâmı”

„Lisâna düşman oldu, kavmiyetçi edîbler”
„Bunun için kuruldu türlü türlü hizibler”

„Meşhur harf inkilâbı [italik] abdâlî [/italik] [italik] aptal [/italik] yaptı”
„Kuşların [italik] bâl [/italik]-inden de arılara [italik] bal [/italik] yaptı”

Bunu duyunca güldü şâir Pîr Sultan Abdâl
„Bir kanunla, lakabım oluverdi bir aptal”

„Şapka düşerse harften, karışır manaları”
„Dânâlardan ayırmak, zor olur danaları”

„Dilim [italik] arı [/italik] değildir, bilakis o [italik] sâde [/italik] dir”
„Edebiyatta dilim üç şeritli câddedir”

Kelimeler:

Muhâkemetü'l-Lügateyn: Ali Şîr Nevâî'nin Arapça ve Farsça'yı birbiriyle kıyasladığı kitabıdır.

Zebân-i torkî: Türk dili

Zebân-i fârsîden: Fars dili, Farsça

Kıyâs-ı fâsid: Yanlış kıyas

Lisân-ı bed: Kötü, çirkin dil

Gûhi: Bok

Kâmûs: Büyük sözlük

Kütüphâne: Bundan kastım Süleymaniye Kütüphanesi

Çırak: Çıraktan kasıt bizzat benim

Pasbân-ı nâmûs: Namus bekçisi

Pasbân: Bekçi

Tezkîye-i lisân: Dili temizlemek, arındırmak

Bâd-ı sabâ: Sabah rüzgarı, doğudan esen rüzgar. Bundan kastım Farsça ve Arapça'dır

Misâl-i zîbâ: Güzel örnek

Kavmiyetçilik: Milliyetçilik

Dâna: Bilge

Bâl: Kuş kanadı

.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/396885/siire-veda-6.html>

ŞİİRE VEDA (7)

[Yunus konuşmasına devam ediyor]

„Ben bir gönül eriyim, lisân üstü insânım”
„Bütün lisân-ı nâsı, muhtevi bir lisânım”

„Benim dilim arıdır manasız imgelerden”
„Halk suhûletle anlar zâhiri simgelerden”

„Dil-i avam simgedir, sevmez soyut imgeyi”
„Halk elbette istemez Hakk'ı örten gölgeyi”

„Dil-i dîn simgedir, temsîldir ve de teşbîhtir
„Tasvîr-i cennet dahi bağ, bahçeye şibîhtir”

„Şiirlerimde kullandığım imgeler azdır”
„Yinede onları okumak derin bir hazdır”

„Dupduru olmalıdır gönül deryası, şâir!”
„O zaman arı olur ağzındaki dil, zâkir!”

„Ne güzel söyledin Yunus” dedi Şîr Nevâî
„Kalbi pâk olmayanın sohbeti de hevâî”

„Zebân-i torkî şimdi bir küfür lisânıdır”
„Bir insân konuştuğu lisânın insânıdır”

„İsâbet buyurdun üstâdım” dedi Pîr Sultân
„Küfürle konuşuyor günümüzdeki merdân”

„Kelimeler gösterir kişinin ahlâkını”
„Âyine gibi yansıtır kalbin amakını”

Nesin: „Para lafzını çok kullanan bir insân”
„Ya pula çok tapandır yada kârlı bezirgân”

Bir bardak su istedi Yunus civân çıraktan
Yudumlayarak içti, desenli bir bardaktan

Yunus: „Şiirlerimde var, halkın kelimeleri”
„Arapça, Farsça ve Türkçe'dir o nağmeleri”

„Edebî şu dilimiz küfürlerden muzdarib”
„Dili dilden değil de küfürden arıt! Edîb”

Soner Çağatay 7.10.2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Lisân-ı nâs: İnsanların dili

Suhûletle: Kolaylıkla

Şibîh: Benzer

Hevâî: Boş ve nefsî

Merdân: İnsanlar, erkekler

Amak: Derinlik

Bezirgân: Tüccâr

Edîb: Edebiyatçı

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/397227/siire-veda-7.html>

ŞİİRE VEDA (8)

Vakit ilerlemişti, muhabbetin hazzıyla
Âşık Veysel de bir türkü söyledi sazıyla

Daha sonra yürüdük eski kütüphâneye
Vedâ vakti gelmişti sohbet-i şahâneye

Kapısının önünde durduk birkaç dakika
Karşımızda yükselen kutsal cami-i şâhika

Bâki, koluna girdi âmâ Âşık Veysel'in
Bittiği yere geldik bu güzelim hayâlin

Yahya Kemâl „bayanlar önden” dedi Âfet'e
O da içten tebessüm, etti bu zerâfete

Herkes içeri girdi, bir Fuzûlî müstesnâ
Şuâramın esmâsı, tam bir esmâü'l-hüsna

„Biz her gece burada şiir okuruz” dedi
„Onların kitapları, ruhlarının bir lahdî”

„Şâir ve âlimlere, burası kabristândır”
„Şuâra, bîvefaya ve nisyâna giryândır”

„Kimse gelmez buraya, bizim nesl-i hâzırdan”
„Kimse çıkarmaz bizi, bu karanlık mezardan”

„Okuyup üretmeden beslenirler hazırdan”
„Funûn için dilenir Batı denen hınzırdan”

„Ve derler: Bizler necib milletin ahfâdıyız”
„Demezler: Nesl-i âtinin âtil ecdâdıyız.”

„Bizimle misin Soner?” diye sordu Üstâdım
„Hayır üstâd, zira böyle daha çok dilşâdım”

„Neden katılmıyorsun bu güzel insânlara?”
„Halbuki sen, sâhibsin bizdeki lisânlara”

Üstâdım! Anlamıyor ecdâdı ahfâdınız
Edîbler dolmuş diyor o bâki miâdınız

Birgün anlamayacak çocuğum lisânımı
Daha da artıracak, bu, derin hüsrânımı

Mektepte tahsîl için geçti gitti bahârım
Bari geçip gitmesin, boşa leyl ü nehârım

Veda ediyorum ben, şimdi ilme, irfâna
Beni beklemesin hiç, aradığım Nirvana

Eskiden derdim ben, vatan millet Sakarya
Vatanım için olsun, şu pâk namusum parya

Şimdi ne vatan derdim, ne de o dîn-i İslam
Ne Türk için ne de müslüman için ağlamam

Ben en büyük zulmü işte bunlardan gördüm
Artık dünyaya ve onlara bir duvar ördüm

Kapılarını çaldım, bin defa yalvararak
Geri döndüm oradan sessizce ağlayarak

Ne dil umrunda onların nede dîn-i İslam

Görmedim yüzlerinde bir hüzün ile gam

Okumadan üç şeyde uzmandır bu ahâli
Din, tıb ve siyasettir; tedrîs mevzu-u tâli

Necîb'i solcu, Nâzım'ı da sağcı okumaz
Şiirlerinden asla, halı, kilim dokumaz

Marifet midir ki yazmak herhangi bir eser?
Unutulmaz bir eser yazmak kime müyesser?

Unutuldunuz üstâd, ancak bir adınız var
Âh bir bilsen içimde nisyâna isyânım var

Âkif'imi koydular, bayraksız bir tabûta
Dünyadan çekip giderken âlem-i lahûta

Âkif'e çok gördüler, bir metre albayrağı
Halbuki onun için, Âkif yırtardı dağı

Yanında kimse yoktu devlet erkânından
Gelenler de gelmişti sadece merâkından

Büyük zâtın yanında, küçük adamlar olmaz
Medenînin yanında vahşî yamyamlar olmaz

Soner Çağatay Wuppertal

Kelimer:

Lahid: Mezar

Ahfâd: Torunlar

Alem-i lahût: Ahiret

Nisyân: Unutmak

Esmâü'l-hüsnâ: En güzel isimler

Şahika: Yüksek

Dilşad: Mutlu

Tedris: Okumak

Parya: Değersiz, aşağılanan

Mevzu-u tâli: İkinci dereceden konu. Yanı temel mevzu değil

Funun: Teknik, Fen ilimleri

Not: Resimdeki Mehmet Akif Ersoy'dur

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/397581/siire-veda-8.html>

ŞİİRE VEDA (9)

Ahde vefa kalmamış bu âlemde Fuzûlî'm
Şeb-i yeldâda ağlar, sizin için hayâlim

Âkif niçin yazmıştır o İstiklâl Marşı'nı?
Niçin titretti niçin Hakk'ın yüce arşını?

Manasını bilenler var mı canım Fuzûlî'm?
Bir şey söyleyeceğim ama varmıyor dilim

Ne söyleyeyim Üstâd, yazıklar olsun bize
Ezberlemeyene de marşından birkaç dize

Bu millete kâfidir birkaç falım sakızı
Mânileri vâfidir, iknaya komşu kızı

Hem falına da bakar hem de çürük dişine
Sen patlattıkça gelir, yüzlerce kız peşine

Şiirlerin peşinden koşan olmaz Fuzûlî!
Bu nesle şiir yazmak gereksiz ve fuzûli

Domuzlara atılmaz, o güzelim inciler
Edîb sayılmaz asla, edepsiz dilenciler

Gazelleriniz bakmaz, ne dişe ne de fala
Kıymetini bilmiyor, bizim âşık budala

Bırakıyorum üstâd! şiirle iştigâli
Yıkılmış açtığınız edebî bâb-ı âli

Yazılan dev eserler, nisyânın girdâbında
Birçoğu da çürüyor, nemlerin azâbında

İmdâda koşmaktadır edîb İskender Pala
Divânın ölmesine, nerdeyse çeyrek kala

Şuâramız dâima medyûndur İskender'e
Yine de azdır onu çıkarsam tâ göklere

„Bizi anlayan odur” dedi Fuzûlî bana
„Bizden selamlar olsun bu vefâlı civâna”

Üstâdım! Verin bana! öpeyim elinizi!
Ne olur bükmeyiniz saygıdan belinizi

Yolum her düştüğünde, gelirim ziyârete
Fuzûlî de gark oldu rengârenk beşârete

Tâ içerden seslendi, mevlevî şeyhi Gâlib
„Nerde kaldı üstâdım?” diye soruyor Necib

O metrûk dostlarınız, sizi bekler üstâdım
Onlara selam etmek benim en son murâdım

Büyük ahşâb kapıdan, üstâd içeri girdi
Son kez başını bana gel der gibi çevirdi

Soner Çağatay 9.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Şeb-i yeldâ: Uzun Gece

Bâb-ı âli: Yüksek kapı demek. Bundan muradım edebiyat imparatorluğu yıkılmıştır. Bir imparatorluk çökünce, edebiyatın im-

Medyûn: Borçlu

Beşâret: Yüzdeki mutluluk belirtileri

Metrûk: Terkedilmiş

Not: Şiirlerimde bana hatalarımı gösteren ve şiir adına bana bir şeyler öğreten sevgili hocam Afet Kırat hanıma ve değerli

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/397864/siire-veda-9.html>

CÂNÂNA METHİYE

Sen cinân-ı cihânda, yektâ gonca lâlemsin
Sen enderûn-u cânda, pinhân koca âlemsin

Türâb-ı tene düşen, hayatbahşâ jâlemsin
Leyâl-i yeldâda sen, şu dilimde nâlemsin

Ben suya vuran mâhım, sense pürnûr hâlemsin
Gözlerimden çağlayan, tek billûr şelâlemsin

Nâzik vücûd-u cânân! ellerimde kalemdir
Cânândan birân cûdâ, cânâ büyük elemdir

Kırmızı dudağın mey, nûş ettiğim piyâlemdir
Dönen her didârın da, bir nurefşân âlemdir

Bu âlemde gördüğüm, yektâ yâl ü bâlemsin
Bu zulmet-i cihânda, gözlerinle meşalemsin

Soner Çağatay

Kelimeler:

Cinân-ı cihân: Dünya bahçesi

Yektâ: Eşsiz

Enderûn-u cân: Kalbin ve gönlün içinde

Jâle: Çiğ damlası

Pinhân: Gizli, saklı

Türâb-ı ten: Beden toprağı

Leyâl-i yeldâ: Uzun geceler

Nâle: İnilti

Mâh: Ay

Mey: Şarab

Piyâle: Kadeh

Yâl ü bâl: Düzgün endam, düzgün boypos

Yâl: Boyun, ense

Bâl: Kol

Zulmet-i cihân: Dünyanın karanlığı

nûş: İçmek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/398154/c-n-na-methiye.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (1)

Benim dünyam kâğıttan ve ağaç kalemlerden
Benim kısa rüyam mihr u mâhsız âlemlerden

Bir üfürmede söndü, âfâktaki âftâbım
Mâhımı yutuverdi, içimdeki girdâbım

Dertli sâzım dilimdir, ince kalem mızrâbım
Kâğıtlar habîbimdir, mürekkepler şarâbım

Masada üç nedîmim:Kâğıt, kalem, mürekkeb
Bir masada toplanıp dertleşirdik biz her şeb

Bu üç ketum sırdaşım, bütün sırrıma âgâh
Âh onlarla dertleşmek, şu rûhuma inşirâh

Çizgisiz kâğıtlarım, ruhumun tek aynası
Simsiyah mürekkepler, ellerimin kınası

Dudaklarımda hâlen, kalemlerin bûsesi
Kulaklarımda nâlân, kâğıtlarımın sesi

Kalemlerim fısıldar, yazdığım kâğıtlara
Sessizce şâhit oldum, binlerce ağıtlara

Yazarken konuşur hep, incecik maşûkuyla
Onu kalbinden vurur, kalem nâzik nûkuyla

Leyla ile Mecnun'dur, kâğıt ile kalemim
Birbirine muttasıl ve çift gibi mütemmim

Kâğıt, Havva misâli, kalem babamız Âdem
Allah etmezdi yoksa, Kuran'da ona kasem

Dünyayı değiştiren, bu sihirli sopadır
İlimler deryâsına, attığım bir çapadır

Kâğıtları sererim, bir ağ gibi denize
Takılan balıklarım, hayli şigiftengîze

Kalbimin yarasına, kalemdir gerçek neşter
O yarımı sarmaya, temiz bir kâğıt yeter

Zaten onlarla sardım, derin zahm-ı sinemi
Başka ne dindirir ki bu muazzeb elemi

Kuru, ince yapraklar, gözyaşıma teşnedir
İki gözüm onlara, fışkıran bir çeşmedir

Fikir çiçekleri var, o firdevsî gülzârda
Onları sularım ben, uzun leyl ü nehârda

Kâğıtla kalem saklı, gideceğim mezârda
Çun Kirâmen Kâtibin, onlarla intizârda

Soner Çağatay 13.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Dil: Gönül

Habib: Sevgili

Ketum: Ağzı sıkı, az konuşan, sır saklayan

Mihr u mâh: Güneş ve Ay

Âftâb:Güneş

Nedîm: Arkadaş, dost

Şeb: Gece

İnşirâh: Rahatlama
Nâlân: İnilti
Nâzik nûk: İnce uç
Mütemmim: Birbirini tamamlayan
Kasem: Yemin
Şıiftengîze: Hayret verici, şaşırtıcı
Balıklar: Burda kastım fikir ve duygu
Zahm-ı sine: Sine yarası
Muazzeb: Azap verici
Teşne: Susuz
Leyl ü nehâr: Gece gündüz
Çun: Çünkü
İntizâr: Beklemek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/399120/kalem-ve-k-gida-veda-1.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (2)

(Resimdeki İbn Sina)

Çok iyi bilirim ben, o fikir sancısını
Atan şakaklarımda duyardım acısını

Mütefekkir velûddur; değildir asla âkir
Biricik bebeğimse, aklımdan doğan fikir

Bir kalemle keserdim, o göbek kordonunu
Heyacanla beklerdim, o doğumun sonunu

Bebeği bir kâğıtla, belerdi hep, bu fâkir
Bu fâkir malla değil; fikirlerle mefâhir

Yetim ve de öksüzdür, aklımın çocukları
Bana büyük ızdırap, onların yoklukları

Kalbimin bebeğiye, nâdîde bir kız:Duygu
Çok güzeldir inanın, onunla her guftegû

Ben, cânî bir kâtilim;kalemimse bir bıçak
Kağıtları yakmaya, yeter bile bir çakmâk

O kağıtlarım varya, aslında bir mezarlık
Cinâyetlerde asla, sevmem ben pazarlık

Ben öldürmezsem eğer, cemiyet öldürecek
Canım bebeklerimi, canlı canlı gömecek

Topluma göre bir piç, benim bütün efkârım
Zira bu âlemde ben, fikren, ruhen bekârım

İdeolojilerle, hiç kıymadım ben nikâh
Tevellüd-ü efkârım, zina misâli günâh

Olmayı isterler hep, hak efkârıma baba
Bu fâhişe anaya, geçmek yasak mihrâba

Bu yüzden de demezler, cemiyette merhâba
Hiçkimse selam vermez, benim gibi sertâba

Beyin rahminden doğan başkalarının piçi
Timsah doğurdum diye sevinir bizim keçi

Fikirler ya Fransa'dan ya Moskova'dan İthâl
Onlar düşünce babamız; ülkemde kaht-ı ricâl

İbn Sina'yı bırakıp Nietch'eye âşık akıl
Batı hak ekseninde, Doğu bâtil ve âtil

Marx'ın Kapital'inden, kelimeler araklar
Onlarla yeşermez ki beyindeki çoraklar

Bilmez İbn Haldu'nu ve Mukaddime'sini
Ama bilir „Ben mütefekkirim” demesini

Onları kartal gibi yerden yere vururum
O parçalarını da havaya savururum

Benim efkârım, hissim, tabiki misl-i İsa
Kafatasım Doğuyla, içten dıştan murassa

Meryem Ana gibiyim, çekilirim uzağa
Bazen dipsiz içime, bazen uzak bir dağa

İsa'sıyla gelince, masun Meryem anamız
Zinayla suçlamıştı, Yahudi Hahamımız

Cemiyette makbûller, sadece o melûflar
Merdûttur kesinlikle, yeniliğe matûflar

Bu yüzden yaktım ben, o ince kâğıtları
Açıkcası bu yüzden, yaktım bu ağıtları

İşte bu ağıtlarım, yanan fikirlerime
Değeri bilinmeyen, düşünce pirlarime

Kime bırakayım ben, bu güzel yetimleri?
Öküzler ezip geçer, bu çiçek ve çimleri

Bırakın da ölsünler, bembeyaz kâğıtlarda
Bir kefenleri olsun, bu son sekeratlarda

Soner Çağatay 14.10.210 / Wuppertal

Kelimeler:

Velûd: Doğuran

Âkir: Kısır

Mefâhir: Gururlu

Guftegû: Sohbet

Efkâr: Fikr kelimesinin çoğulu: Fikirler

Tevellüd-ü efkâr: Fikirlerin doğması

Sertâb: Dikkafalı, inatçı

Kaht-ı ricâl: Erkek kıtlığı, bilhassa savaş sonrası dönemlerde

Murassa: Süslemek

Melûflar: Alışılmış olanlar

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/399492/kalem-ve-k-gida-veda-2.html>

KALEM VE KAĞIDA VEDA (3)

Ruhumsa bedenimde, âdetâ bir Eflatun
Mağarada duyarım, çığlığını sukûtun

Çığlık ama bu çığlık, duyulmaz ötelerden
Eflatun'un sesini, kim duymuş sitelerden?

Yapayalnız doğurmuş, nâdîde efkârını
Onlar için harcamış, fânî bütün varını

Yedi Uyurlar gibi, çekildim mağaraya
Ancak burayı buldum, ben araya araya

Bîperde, çekildiğim, o daracık mağaram
Bir tek orası verdi, ruhuma biraz ârâm

İbn Bacce'ye göreyse, ben kötü bir nâbitim
Çünkü toplumdan uzak ve fikrimde sâbitim

Bir dev gibi yalnızım, bu ıssız mağarada
Kendi sesim duyulur, attığım her narada

Kağıt ve kalem gelir hep arada sırada
Hayatım yanıp gitti, duvardaki çırada

Bir köşede geberip gideceksin koca dev
Alev alev yanacak, kâğıttan yaptığın ev

Kabuğuna çekilmiş, devasa kaplumbağa
Âdetâ bir tavşansın, küsüp gitmişsin dağa

Niçin küsmeyim, söyle, verdi mi sese sada?
Ondan aldığım cevap, küçümseyen bir eda

Sıralı, sağır dağlar, duymaz öten bülbülü
Sor bir Ağrı Dağı'na:Nerededir Van Gölü?

Sesimin sadâsını, kendi içimde buldum
Saçları düşünerek köklerinden yoldum

Kafatası lambadır, o nâdîde aklın:Cin
Ona elini sürmez, çok bilmüş Alaaddin

Bilgi yağı olmadan, yanar mı o lambalar?
Susuz kuyulardan su, basar mı tulumbalar?

Bu kalemler tulumbam, akıldan fikir basar
Kitaptan emdiğim, mürekkepleri kusar

Mücâhid kılıcıyla, gömülür mezarına
Âlimse kalemiyle, gömülür gülzârına

Soner Çağatay 15.10.2010 /Wuppertal

Kelimeler:

Site: Eflatunun felsefesinde şehir demek
Eflatun (Platon) Yunanlı bir filozof

Ârâm: Huzur

Nâdîde: Görülmeyen

Gülezâr: Gülbahçesi

İbn Bacce: Doğum tarihi tam olarak bilinmeyen İbn Bacce'nin Endülüs'teki Saragossa (Saragosta) kentinde doğduğu bilinmektedir. İbn Bacce, İslam dünyasının en önemli düşünürlerinden biri olarak kabul edilir. Onun döneminde İslam dünyasında büyük bir bilimsel ve felsefi hareketlilik vardı. İbn Bacce, Akılcı (rasyonalist) bir filozof olan İbn Bacce, Meşşailik takımının önemli ismi Farâbî'den fazlasıyla etkilenmiştir. Felsefe dışı olmuştur. Metafizik ve felsefedeki çeşitli düşünceleri nedeniyle gelenekçi dini otoriteler tarafından dinsizlikle suçlanmıştır.

Nâbit: İbn Bacce kitabında bu kelimenin nevabit çoğulunu kullanıyor: Nabit ayrıkotu demektir. Fakat o bu kelimeyi olumlu tecrid edilir. Yani toplum tarafından sevilmez. İbn Bacce, insanın kendini ahlaken ve fikren düzeltmesi için tecridi ve şehirden uzaklaşmasını tavsiye eder. Düşünen adam itaat etmez, yanlış gözüne yummaz. Bu yüzden toplum ve cemaatler tarafından sevilmez, benim gibi.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/399840/kalem-ve-kagida-veda-3.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (4)

Yazılmış kâğıtlar var, tuvalet kapısında
Bir ilim manyağım, bu âlemde aslında

Boşa geçmesin, dedim, güzelim saniyeler
Tuvalete atılmaz, o nefis hediyeler

Tuvalet ile mutfak, arasında hammallık
İnsanların yaptığı en muhteşem aptallık

Fazlalığı atarken, bu kemikten sefîne
Aklım dâima meşgul, aramakla defîne

Kendi kafamı oyan, aptal Ağaçkakanım
Kalemlerle aklını, kitaplara çakanım

Gözyaşları döküyor, mağaramın duvarı
O mavi gözyaşları, bu devin yektâ varı

Hiçkimse bilmiyor ki mağaranın yerini
Oraya gömüp gider, yalnız dev, eserini

Kâğıtlarım bir lahid; kalemimse bir kazma
Mürekkep kâğıdıma, damarımdan bir sızma

Kâğıt, kalem, mürekkep ve fikirlerle şiir
Hepsi bu kez Soner'le, son defa helalleşir

Kâğıtla kalem dolu, ceketimin cepleri
Kimse alıp taşımaz böyle muzdaripleri

Dostlarımı yıllarca, ayırmadım yanımdan
Onların haberi var, herbir kötü ânımdan

Düşüp ölüversem ben, üç şeyim çıkar cepten:
Buruşuk kâğıt, kalem, biraz da mürekkepten

Ölüm ayırır derdim; fakat ben yanılmışım
Dünya denen deryâda, kaleme sarılmışım

Bu deryâda kalemler, tutduğum dallardı
Kâğıtlarım su dolmuş, küçücük sandallardı

Gözlerimin Musonu yağardı sağnak sağnak
İncecik kâğıtlarım, bu adama sığınak

Kitap yapraklarıyla, beslenen bir tırtıldım
Yapraklarla beraber, bir odaya atıldım

Tırtıl ölüyor artık, ördüğü kozasında
Son anları geçiyor, hayatın kazasında

Kelebeğe dönüşmek, çok zormuş bu âlemde
Ruh acı çekiyor, bu sonsuz ikilemde

Nice arılar gördüm, çiçeklere düşmandır
Nice kovanlar gördüm, içi sarı samandır

Beyinlerimiz emer, her şeyi, misl-i sünger
Şeytânın oturduğu, etten dikilmiş minder

Sıkmak gerekir beyni, sarı bir limon gibi
Fikirler yağmalıdır, kâğıda Muson gibi

Düşünmeye üşenmek, Türkün habis tümörü

Merdiveni tırmanır, bırakıp asansörü

Soner Çağatay

Kelimeler:

Lahid: Mezar

Kamîs ile izâr: Kefenlemde kullanılan kefenin kısımları

Açıklama:

Yazılmış kağıtlar var, tuvalet kapısında

Bir ilim manyağım, bu âlemde aslında

Hep çivi yazısıdır, mağaramın duvarı

O satırlar bu devin, işe yaramaz varı

Yabancı dil öğrenirken odamın duvarlarında yazılı kağıtlar vardı. Hatta tuvalet kapısında da.

Tırtıl ölüyor artık, ördüğü kozasında

Son anları geçiyor, hayatın kazasında

Hayatın kazasından kastım. İlim için hayatımı harcadım. Gezmedim dolaşmadım, yemedim içmedim. Şimdi o günleri kaza

Kovanlar: Yani kafalar

Muson: Bir yağmur türü Hindistan'da

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/400415/kalem-ve-k-gida-veda-4.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (5)

Kalbimin kızıl koru, sitemkâr kelimeler
Düştükleri kâğıtlar, yerde, lime limeler

Bir maşa gibi soktum, kalemleri ateşe
Kızgın korları attım, kâğıtlara peşpeşe

Yandılar, kül oldular, çitirtisiz, dumansız
Kalemlerim hıçkırır, ağlar âh u figânsız

İçimde tâ içimde, bir volkan var, püskürür
Sıcacık lavlarını, kâğıtlara tükürür

Volkanımdan yükselir, siyah kül bulutları
Kara bulutlar sarmış, parlayan umutları

Bu yüzden görüyorum, mavi göğü karanlık
O karanlık girdâba, akli atmam bir anlık

Ağzım ve de gözlerim, kalbimin krateri
Kenarında oturur ve yürür bu serseri

Sıcacık duygularım, kalbimin magmasıdır
Derin derin tefekkür, aklımın doğmasıdır

Mutehayyile gücü, aklın „sıcak noktası“
O nokta, sûretlerin, tek erime potası

Her kelime bir lavdır, kalbimin fırlattığı
Ağızlar, bir deliktir, magmanın çatlattığı

Kalbimin lavları da kâğıtlara dökülür
Kalemler demir gibi ellerimde bükülür

Izdırap ateşinde, pişer, çiğ çiğ fikirler
Piştikçe erir düşer, rûhtan kâğıda kirler

Kâğıttaki satırlar, sönmüş lavın tortusu
Fakat hala duyulur, volkanın homurtusu

İçimdeki volkanlar, nedense, hiç sönmedi?
İçine düşen Soner, nedense, hiç dönmedi?

Aşkın korunu yuttum;var mı dilimde feryâd!
Yağsa da kızgın lavlar, yine de kalbim dilşâd

Soner Çağatay / Wuppertal

Kelimeler:
Dişâd: Mutlu

Açıklama:
İçimde tâ içimde, bir volkan var, püskürür
Sıcacık lavlarını, kâğıtlara tükürür

-Burda volkandan kastım kalbtir. Sıcak lavlardan kastım da duygu ve fikirdir.

Volkanımdan yükselir, siyah kül bulutları
Kara bulutlar sarmış, parlayan umutları

-Volkan patladığında ilk önce siyah veya gri kül bulutları etrafa saçılıp göğe yükselir. Kalbim ne zaman duygularla kabarsa o semasında, daha önce sahip olduğum, yıldız gibi,güneş gibi parlayan umutlarımı, o gam ve hüzün bülütleri etrafını sarar. A dünyası karanlığa gömülmüş bir kişi, dış dünyayıda karanlık görür.

Bu yüzden görüyorum, mavi göğü karanlık
O karanlık girdâba, akli atmam bir anlık

-İçimdeki, gamlar ve hüznler, mavi gökyüzünü dahi siyah / karanlık görmeme neden oluyor. İçimde ve dışımda oluşan bu
Burda bunun bir mücadelesi var.

Krater: Yanardağında magmanın (sıcak sıvının) çıktığı deliktir.
Resimde zaten görünüyor. İçinde gözüken kırmızı renkli olan da kalptir.

Ağzım ve de gözlerim, kalbimin krateri
Kenarında oturur ve yürür bu serseri

Volkanın sıvı ve yakıcı lavlarının çıkması için menfez olması lazım. Kalpteki duyguların ve akıldaki fikirlerin çıkmasını iki yolu
ve gözler. Onların çıkması için, içten baskı olması lazım. Yani ruhunuz, kalbinizin daralması lazım. Derin nefesler içteki lavla
Burda ben gözyaşını, yanardağından çıkıp akan lav seline benzettim. Gözleri burda zikretmemin nedeni budur. Bu Serseri

Magma: Mağma yer kabuğunun altında bulunan sıcak ve sıvı katmana mağma denir. Mağma, ergimiş durumdaki değişik m
bulunan, yüksek basınç ve yüksek sıcaklıkta ergimiş ya da erimiş kayalar

Sıcacık duygularım, kalbimin magmasıdır
Derin derin tefekkür, aklımın dogmasıdır

Magmalar yerin altında dolaşır. Burda duyguları magmaya benzettim. Derin derin düşünmekte aklımın dogmasıdır. Hiç v

Mutehayyile gücü, aklın „sıcak noktası“
O nokta, sûretlerin, tek erime potası

Hayal: Arapça'da "zannetmek ve benzetmek" anlamlarına gelen hayl (hayelân) kökün-den gelen bir isimdir. Hayâl ve haya
değil gerçeğin göl-gesi, aynadaki yansıması veya rüyadaki timsalidir. Dolayısıyla hayal sözlükte "bir şeyin gerçeği zannedile
ke-limeleriyle aynı veya yakın anlamda kul-lanılır {Lisânü'l-'Arab, "hyl" md.}.

Mütehayyile gücü:

Fârâbî ile İbn Sînâ'nın benimsediği felsefî yaklaşımda mütehayyile gücü, daha önce zikredilen duyular (dış dünyadan alın
mütehayyile beş duyu, beslenme ve arzu güçlerine uygun düşecek imajları (görüntüleri) benzetmeler yapmak suretiyle tal
serbest hayaller üretebilir; fakat en önemlisi soyut ve metafizik varlıklara (makûlât) ait yahut onların insan nefsine olan et
fonksiyonla Fârâbî İbn Sînâ ile birlikte öteki İis-lâm filozoflarından ayrılmaktadır. Fârâbî'ye göre mütehayyilenin fizik âlemd
etkiler karşısındaki durumu da önemlidir. Bu etkiler mütehayyilede ya doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak ortaya çıkar.
suretiyle olur.

Sıcak nokta: Volkanlarda kayaların belirli derece eridiği sıcak bölgeler. Burada mütehayyile dediğim beynimizin gücü aklım
ayırarak yeni görüntüler ve fikirler ortaya çıkartır. En büyük şair ve bilim adamın da bu güç ve kabiliyet çak gelişmiştir. Şiir
Suret: Dış dünyadaki şekillerin akıldaki görüntüsüdür.

Her kelime bir lavdır, kalbimin fırlattığı
Ağızlar, bir deliktir, magmanın çatlattığı

Ağzımız bu volkanın çatlattığı bir deliktir. Çünkü kalbimiz ve fikrimizdeki duyugu ve düşünce magmalarının dışarı çıkması iç
İnsan bu, ağızdır.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/400881/kalem-ve-k-gida-veda-5.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (6)

İlk dolmakalemimse, bir vâlden hediye
Okulda ders notlarım, oldukça iyi diye

O kaleme âşıktım, ipinceydi dudağı
Bazen de andırırdı, ucu keskin bıçağı

Bayılırdım kaleme, hele o ağızları!
Beni hep etkilerdi, o değişik tarzları

İki nasırım vardır, şu nâçiz bedenimde
Biri sol ayağımda, biri de sağ elimde

Biri yazmaktan hâsıl, diğeri de secdeden
Artık kayboluyorlar, bu çileli bedenden

Et tırnak gibiydim ben, kâğıt ve kalemlerle
Bir ömür geçirdim ben, bu sâdık nedîmlerle

Elimde bir kınaydı, mürekkebin izleri
Mürekkep bana göre, çiçeklerin özleri

Şehîdin kanlarıyla, onlar aynı kefedede
Şeref cihetinden de musâvi mesâfede

Mürekkep denizinde, yüzen bir sandalım ben
Mürekkep batağına, batmış bir maralım ben

Çırpındıkça batıyor, gece, ay ışığında
İpler kalın ipler var, her iki ayağında

Masmavi denizlerin, yaralı martısıyım
Kaderimin attığı, tek yarım artısıyım

Yarım kalpli adam! Neden herşeyin yarım?
Neden böyle bozuktur, ruh ve fikir ayarım?

Ben niçin olamadım çok sıradan bir insan
Bana ,zor' düşüyor hep, başkalarına âsân

Kâğıt ve kalem üzgün, şu derbeder hâlime
Neden hiç denizkızı, vurmuyor sâhilime?

Alsın götürsün beni, yutsun aşk deryâları
Gözlerime imrensin, göğün süreyyâları

Kafasını kitaba sokmuş, ey devekuşu!
Orda bulabildin mi ki ârâm ile huşu!

Gurbetim kitaplardır, ben gittim mi hiç dönmem
Yanarsam sayfalarda, bir daha, asla sönmem

Bülbülüme yuvadır, kafatası kafesi
Kalbimi jiletliyor, o yanık yanık sesi

Bülbül! boşa çırpınma, bu kafes mezârındır
Kalem, seni bekleyen, elimdeki dârındır

Sus ey bülbül sus artık! yeter âhu figânlar
Sus da kapansın artık, o incecik müjgânlar

Hep öttün de ne oldu, bir gülün bile yok
Soğuk âşiyânında, huzurun bile yok

Seni kimseler duymaz, kes! âh u figânı kes!

Hançerî sesin bulmaz, gönüllerde de makes

Bana da acı biraz, bu kadar hüzün, bes! bes!
Bu kadar da bahtsızlık! doğrusu kadere pes

Kullandılar kalbimi, hergün misl-i fâhişe
Kullandıktan sonra da, attılar be! hemîşe

Metrûk aşklarla dolu, gönül damının içi
Gözyaşıyla yoğruldu, aşk evimin kerpiçi

O kerpiç evde aşklar, yetim ve de anasız
Kadinsız kalp ile ev, bu dünyada manasız

Vurup yıkarım onu, bir balyoz darbesiyle
Yerle bir ederim ben, duvar ve kubbesiyle

Ben inşa edeceğim, onun yerine mabed
Oraya hapis olmak, ne güzel! ilelebed

Yerin orasıdır senin, nostradamus kamburu
Orda bulacaksın sen, gerçek, en son huzuru

Her gece ağla Soner! mabedin duvarına
Ve Yahudiler gibi, vura vura bağrına

Çıkma oradan çıkma! çirkin, günâhkar kambur
Dışarısı bataklık, dışarısı hep çamur

O çirkin yüzün perde, örter mah gibi nûru
Aldatmasın seni ha, Esmeralda'nın kûru

Onlar sûrete bakar, göremezler kalbini
Göremezler uğraşma, o aşkın sahibini

Aşka imza çakarsın, o ılık gözyaşınla
Onlar dalga geçer hep, içli ağlayışınla

Onların olsun aşklar, manasız guftegûlar
Beni hiç büyütmedi, çocuksu o duygular

Hadi dön mabedine, sakla yüzünü Kambur!
Senin yüzün çirkinse, onların kalbi hep ur

Soner Çağatay 20.10.2010

Kelimeler:

Musâvi: Eşit

Maral: Ceylan

Masmavi denizler'den katım: Mavi mürekkepler

Âsân: Kolay

Süreyyâ: Ülker yıldızı... altı veya yedi yıldızdan oluşan yıldız kümesi ki; ikişer ikişer karşılıklı dururlar ve Ayın geçtiği yerlere

Ârâm: Huzur

Müjgân: Kirpik

Âşiyân: Yuvan

Bes! bes: Yeter Yeter

Hemîşe: Devamlı, sürekli

Metrûk: Terkedilmiş

Guftegû: Konuşma, Sohbet

Makes: Yankı

AÇIKLAMA:

Nostradamus: 14 Aralık 1503 yılında Fransa'nın güneyinde Saint Remy de Provence kasabasında dünyaya gelen, Michel de
ve Pierre de Nostredame tarafından desteklenen Nostradamus, 1522'de tıp okumaya gittiği Montpellier Üniversitesi'nden

Nostradamus 1556 yılında kehanetlerini merak eden Kraliçe Catherine de Medici'nin de etkisiyle Kral II. Henry tarafından
bin kehaneti içeren on ciltlik "Centuries" adlı eseri, Michel de Nostradamus'un kehanetleri adıyla yayınladı. 1566 yılında 1

Nostradamus kamburu: Klisede bir papazın emrinde çalışan, çirkin bir insan.

Esmeralda: Kamburun âşık olduğu güzel çingene kız.

O kerpiç evde aşklar, yetim ve de anasız
Kadinsız kalp ile ev, bu dünyada manasız

Vurup yıkarım onu, bir balyoz darbesiyle
Yerle bir ederim ben, duvar ve kubbesiyle

Yani kalbimi sahte aşk putlarından temizleyip yerine mabed inşa edeceğim.

Aşk iki zıt cinsin sayesinde meydana gelir: Kadın ve erkek. Burada kadın aşk denen duygusal, manevi çocuğu terkedip çeke yapayım. Bir de maddî anlamda çocuk olduktan sonra, kocaya olan aşk ölür. Kadın sadece çocuğunu sever. Çünkü İbn Arabî duyu fırtidir. Ama dışardan birine (babaya) olan duyu fitri değildir. Çocuk kadından bir parça, ama kocası veya sevgilisi olabilir. Genel hükümler istisnaların üzerine inşa edilmez). Bu yüzden aşkı, aşk olarak yaşamak isteyen ve sürdürebilenler

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/401635/kalem-ve-k-gida-veda-6.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (7)

Kalemlerim iğne ve kâğıtlar kumaşımdı
Harflerle kelimeler, manidâr nakışımdı

Dökülen göznurları, boşaymış be gözlerim
Tefekkür ateşinde, hergün fikir közlerim

Veda ediyorum ben, dostlarıma mecburen
Kaldı mı hayatımda, bana bir ümid veren?

Kalemlerim kurumuş, birer ince fidânım
Meyveye durmadılar, çok istese de cânım

Meyvesizdir bağlarım, her yer sapsarı gazel
Neylesin ağaçları! Bu sergerdân müptezel

Ben ilkokulda iken, tek bir hayâlîm vardı
O hayâlîme fedâ, uzun leyâlîm vardı

Gözlerimden fışkıran, âb-ı seyyâlîm vardı
Uzun yollar tepmeye, bitmez mecâlîm vardı

Taşlı yolda yoruldu, bu küçücük talebe
Köye her gittiğinde, uğruyordu mektebe

Bahçesinde oynardı, çocuklarla körebe
Şimdi güzel okulu, içten, dıştan harabe

Bir vefa adamıydım, yoktu asla bir eşim
Gözlerimin önüne, geldi de o geçmişim

Liseye göndermedi, benim paragöz babam
Hadi tarlaya dedi, elde tırmık ve yabam

Biliyordum boşaydı, verdiğim onca çabam
Dağda hayvan otlattım, elimde ince sopam

Dağlarda koyunlara, çalmadım ince fülüt
Kitaplar okudum ben, şâhittir yaşlı söğüt

Boşaymış bunca emek, okumakta yok ekmek
Daha iyiymiş meğer, kalem yerine değnek

Keşke fülüt çalsaydım, dağlarda yanık yanık
Belki de kazanırdım, meyhânede bir katık

Bana ızdırap verdi, ilim, irfan, düşünce
Yırmı yıllık hayatım, hep çile ve işkence

Soner Çağatay Wuppertal

Kelimler:

âb-ı seyyâl: fışkırıp akan su
leyâl:geceler

Not: Resim deki ilkokulum ve ben. Her gittiğimde ziyaret ederim onu.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/402011/kalem-ve-k-gida-veda-7.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (8)

Görmedim değer veren, bir ilim erbâbına
Hiç görmedim burs veren, sadece sevâbına

Verdikleri o burslar, oltada birer yemdi
Düşünen beyinlere, vurulmuş birer gemdi

Düşünmek tozlu rafta, susmağa on bin akçe
Tenkid eden dillere, ruhla merbut kelepçe

„Söz gümüş, sukut altın” kim demiş bu yalanı?
„Söz altın, sukut gümüş” budur doğru olanı

Susana kim vermiş ki ödül olarak altın?
Böyle sustuğun için, perişândır hayatın

Düşünen kafalara, giyotindir afaroz
Erken ötersen gider, o kelle çilli horoz

En iyisi sus, ötme! Cemaat kümesinde
Nice hikmetler saklı, onların limmesinde

Onların limmesi de bir afaroz cümlesi
Senin itirâzını, kendince gemlemesi

Akıl takılıp kalmış, bir örümcek ağına
Bağlı beyinler nasıl, varır uzayçağına?

Herkes adam kazanma derdinde bu ülkede
Mektepten daha bihter vatânımda meykede

Bir yurda alınırken, bana soruyor müdür
„Hocanın” kitabını, hiç okudun mu Soner?

Nota bakmaz hiçkimse, varken öyle bıyıklar
Eşkâle uğraşıyor, sürü sürü manyaklar

Ülkücü sende arar, hilâl gibi bir bıyık
Nurcular bana derdi ,onu kısalt azıcık’

Tarikattan alırsan bir karış sakal kâfi
Solculardan alırsan kısa topsakal vâfi

Bana, soran olmadı, güzel hayellerimi
Bana, soran olmadı, bükülen bellerimi

Ben ders çalışıyordum, bir öğrenci yurdunda
Üstkatta sohbet varmış, gecenin tam onunda

Ben de gitmedim ona; dalmıştım bir kitaba
„Burası otel değil!” dedi, kel bir Akbaba

Peki, niye açtınız, bu yurdu, gâye nedir?
O, toplama kampınız, ilim de bahanedir

Sadece ben verdim ben, orasının hakkını
Gecelerim anlatsın, Soner’in şafakını

Otel bilseydim yurdu, uyurdum mışıl mışıl
Hiç kitap okumazdım, her gece fasıl fasıl

Otel gibi kullanan, sizdiniz sayın müdür!
Beş saat uyuyarak, geçti gitti bu ömür

„İlim cemaatiymiş”, güldürmesinler beni

Boşver be Soner, sus, kapat gitsin çeneni

Gazeteye abone, yapanlar kahramândır
Benim gibi inekler, zehirli şahmerândır

Halkımın parasını, kaktılar şu başıma
Karıştılar herşeye: Saçıma, tıraşıma

Düşünmeyen anlamaz, düşünenin halini
Vallah billah tutmazlar, ehl-i ilmin elini

İşte böyle kırarlar, kolunu kanadını
İşte böyle dinlerler, aklının feryadını

İlim, beyni yıkayan, sabun ve deterjandır
Ülkede farklı farklı, düşünen hep ajandır

Siyâset kuyruğunda, proflar at sineği
Emip sağmak isterler, devlet gibi ineği

Doğada dolaşırken, Batı'da düşünen kuşlar
Kovuğundan hiç çıkmaz, bizim prof baykuşlar

Çıkarlarsa soğacak, deriden koltukları
Ota, toprağa değip kirlenir parmakları

Niçin bomboş duruyor, kafatası serası?
Deme ne olur deme, o, cehâletin merası

Bilgi soğanı ek ki, fikir Lâlesi açsın
Kâinatın başına konulmuş yekta taşsın

Soner Çağatay 22.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Yekta: Eşsiz
Meykede: Meyhane
Bihter: Daha iyi, güzel
Limme: Arapça, neden bildiren cümlelerin başındaki bir edat

Açıklama:

En iyisi sus, örtme! Cemaat kümesinde
Nice hikmetler saklı, onların limmesinde

Onların yanlışını görüp eleştirdiğiniz zaman, sizi „çünkü, -dığı için” ile başlayan „limme”li cümlelerle, kendi yanlışlarını ne yaptıkları herşeyde Allah onlarla beraber; ne yapsalar onlara Allah yaptırıyor. Bu yüzden her fiillerinde hikmet var.

Onların limmesi de bir afaroz cümlesi
Senin itirâzını, kendince gemlemesi

Bu „limme” aynı zamanda sizi dışlamak için ortaya attıkları gerekçelerin başına konur. Onlara yönelteceğiniz tenkit ve itira

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/402369/kalem-ve-k-gida-veda-8.html>

KALEM VE KÂĞIDA VEDA (9)

Elveda kalemlerim, elveda kâğıtlarım
Elveda elemlerim, elveda ağıtlarım

Bazen mızrap oldunuz, değdiniz gamteline
Bazen de kapıldınız, gözlerimin seline

Nice sırlar paylaştık; kâğıtlara ağıladık
Kızgın demirler gibi gönülleri dağladık

Kilim gibi oldunuz, aşklarımı dokudum
Cümlelerde yârime, beddualar okudum

Sayfalar liman oldu, bazen hırçın ruhuma
Bazen de yuvarlandım, derin bir uçuruma

Boşluğa tam düşerken, kalemlere tutundum
Yumuşacık kâğıtlara hep düşmekle avundum

Sayfalar ayna oldu, karanlık âlemime
Bir narsist gibi baktım, o ikinci kendime

Bazen tiksindim ondan ve kâğıtlara kustum
Dünyadan kaçıp kaçıp arkalarına pustum

Yelkenimsiniz dedim, bembeyaz sayfalara
Kalemler kürek oldu, hayâlim tayfalara

Yelkenlerimi açtım, küreklerimi çektim
Aslında bu seferden, ben hiç dönmeyecektim

Düşünce deryasında, dolaşan bir korsanım
Ben bu sisli deryada, yapıyınız bir insanım

Ne martılarım vardır, ne de köhne bir limân
Ne de Ay ve yıldızla, müzeyyen bir âsımân

Balıklar yakalayıp, tekrar attım denize
Ve kalemde oltamı, kırdım vurup da dize

Elimde kalemlerle, ilhamları bekledim
Bazen bir çocuk gibi onlarla emekledim

İlk sizlere söyledim, âşık olduğum kıızı
İlk sizlere dertlendim, sevgilimdeki nazı

Her terkedilişimde koşup size sarıldım
Ben sizlere değil ki gidenlere darıldım

Lisânımı anlayan bir insân da kalmamış
Yazılanlardan kâri, bir hisse de almamış

Dudaklarım okuma; el, yazma tiryâkisi
Son kez görüyor sizi, bu gece her ikisi

Cümleleri yazarken, düşünürdüm ne desem?
Ağrıyan bir baş oldu, düşünmekten tek hissem

Okumak, yazmak boş iş, be Soner'im, ağlama!
Seni kimse anlamaz, öyle boşa çağlama!

Kalem yatar masada, âdetâ musallada
Bir matem havası var, dolaştığım odada

Kalemim yalvarıyor, âciz bir bebek gibi

Kanatları kırılmış, küçük kelebek gibi

Ellerimi özleyen, yavrumdur sanki kalem
Uzanıp tutamamak, bana büyük bir elem

Size veda edecek, konuştuğunuz kalemlik
Bana çay dökmeyecek, bir daha isli demlik

Sizinle dertleşirken, beklerdi demli çaylar
Böyle geçti gitti âh, yaşamadığım aylar

Dostum bilmez sırrımı, inanın sizin kadar
Ben ne yapayım herşey, ancak buraya kadar

Şimdi veda zamanı, bırakın ellerimi
Bu veda anında da silmeyin gözlerimi

Ömrümde üzülmедim ben bu kadar inanın
Ömrümde ağlamadım ben bu kadar inanın

Sizden sonra sevemem, ben asla hiçbir şeyi
Sizin kadar sevmedim, Fatma ile Ayşe'yi

Yirmi yıllık dostlarım! sizden ayrılmak çok zor
Bu veda bu adama, bu kitapkurduna kor!

Elveda kağıtlarım! elveda kalemlerim!
İşte şimdi bitiyor, bütün o elemelerim

Elveda dostlarım!
Elveda sırdaşlarım!
Elveda sevgililerim
Elveda...
Elveda...
Elveda...

Soner Çağatay 23.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Narsist: Suda kendi güzelliğine aşık olmuş kişi.

Balıklar: Bundan kastım İlham ve Fikirler

Âsıman: Gök

Müzeyyen: Süslü

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/402682/kalem-ve-k-gida-veda-9.html>

RÜZGÂR (IN) GÜLÜ

Gülüm gel dese bana, gülzârda âh u zârla
Tâ diyâr-ı gurbetten, gelirim bin bahârla

Saçların arasından, geçer giderim zâr zâr
Alkanlara bulanır, giderim her yanım hâr

Saçlarını okşayım, çek yeşil humârını
Uzaklardan gelirim, kırma şu rüzgârını

Görmezsem saçlarını, yaprak döker giderim
O boynundan öpmezsem, onu büker giderim

Fasl-ı aşkta meltemler, yıkıcı tûfân olur
Bayâbân gibi gözler her gece bârân olur

Eğer sevmezsen beni, dalın kırar giderim
Seni gökte savurup, çöpe atar giderim

Ben aşkından deverân ve hicrândan bîmârım
Zaten pay-i mâl olmuş, bu dünyada zimârım

Koklamazsam seni ben, bulut çeker giderim
Yıllarca güneşlerden, mahrum eder giderim

Sana fedâ eyledim, herbir nevbahârımı
Sana sefâ eyledim, her leyl ü nehârımı

Gülzârına almazsan, onu yıkar giderim
Bulutları toplayıp, şimşek çakar giderim

Güzelliğine bakmam, bir kül eder giderim
Küllerini, vallahî, sele verir giderim

Aşkta hiç şakam yoktur, bunu böyle bilesin
Söyle o kalbine de, Soner deyip inlesin

Soner Çağatay 24.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

zâr zâr: inleye inleye

hâr: diken

humâr: başörtüsü (burda yaprak)

gülzar: gül bahçesi (burda koynu)

bîmâr: hasta

zimâr: şeref, onur

bâyabân: çöl

bârân: yağmur

leyl ü nehâr: gece ve gündüz

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/403007/ruzg-r-in-gulu.html>

BIRAKIP DA GİDERİM

Gülzârımı âzâra
Dilâramı mezâra
Cihânımı Sezâra
Bırakıp da giderim

Gerdanımı bir dâra
Gözyaşımı pınara
Gümânımı kenâra
Bırakıp da giderim

Dilhoşımı dildâra
Zimârımı pazara
Cemâlimi didâra
Bırakıp da giderim

Dilâveri serdâra
Borçlarımı puldâra
Servetimi nâçâra
Bırakıp da giderim

Şârşârımı âbşâra
Tüfenğimi şikâra
Âlemi âh u zâra
Bırakıp da giderim

Peykerimi coybâra
Son bûsemi ruhsâra
Ve leylimî nehâra
Bırakıp da giderim

Kara kışı bahâra
Fidânımı bin bâra
Zahîremi anbâra
Bırakıp da giderim

Falnâmeyi cindâra
Kurân'ımı dindâra
Şarâbımı sukkâra
Bırakıp da giderim

Göznurumu zibâra
Sandelyemi kibara
Fukaraya bin para
Bırakıp da giderim

SoNer Çağatay 25.10.2010 / Wuppertal

Not: Şiirdeki ses güzelliğini göstermek ve uzun a'ları uzatarak müzik gibi okunması göstermek için bu şekilde yazılıp okunmuştur.

Kelimeler:

Gülzar: Gülbahçesi

Âzâr: Ateş

Dilâra: Sevgili

Sezâr'ın hakkı Sezar'a İsa'nın hakkı İsa'ya (Yani dünya Sezar'ın olsun, Âhret İsa'nın olsun) sözüne telmih vardır.

Gerdan: Boyun

Dâr: Darğacı

Gümân: Şüphe

Dilhoşi: Gönül hoşnutluğu, Mutluluk

Dildâr: Sevgili

Zimâr: Onur, Şeref

Cemâl: Güzellik

Didâr: Göz
Dilâver: Cesaret
Serdâr: Ordu komutanı
Puldâr: Zengin
Nâçâr: Çaresize
Şârşâr: Suyun şırıldaması
Âbşâr: Şelale
Tüfeng: Tüfek
Şikâr: Av hayvanı
Peyker: Beden
Coybâr: Irmak
Ruhsâr: Yanak
Leyl: Gece
Nehâr: Gündüz
Bâr: Meyve
Cindâr: Cinci, büyücü
Sukkâr: Ayyaşlar, sarhoşlar
Zibâr: Kitaplar

BIRAKIP DA GİDERİM
Gülbahçesini ateşe
Sevgilimi mezara
Dünyamı Sezar'a
Bırakıp da giderim

Boynumu darğacında
Gözyaşımı pınara
Şüphemi kenâra
Bırakıp da giderim

Mutluluğumu sevgiliye
Şerefimi pazara
Güzelliğimi göze
Bırakıp da giderim

Cesareti komutana
Borçlarımı zengine
Servetimi nâçâra
Bırakıp da giderim

Şırıldamamı şelaleye
Tüfeğimi avhayvanına
Âlemi âh u zâra
Bırakıp da giderim

Bedenimi ırmağa
Son bûsemi yanağa
Ve geceyi gündüze
Bırakıp da giderim

Kara kışı bahâra
Fidânımı bin meyveye
Zahîremi anbâra
Bırakıp da giderim

Falnâmeyi cindâra
Kurân'ımı dindâra
Şarâbımı sarhoşlara
Bırakıp da giderim

Göznurumu kitaplara
Sandelyemi kibara
Fukaraya bin para
Bırakıp da giderim

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/403440/birakip-da-giderim.html>

KİTAPLARA VEDA (1)

Aslında sevmiyorum, acıklı bir vedâyı
Her vedâ, fedâ eder, hasrete bu gedâyı

Hele kitaptan vedâ, hepsinden daha acı
Anlatamıyorum ben, bu tuhaf inziâcı

Vedâların en zoru, bekliyor beni şimdi
Yatakta kitaplarım, yirmi yıllık eşimdi

Onlarsız hiç girmedim, sıcacık yatağıma
Onlarsız şu başımı, koymadım yastığıma

Yatak örtülerimde mürekkep izleri var
Simsiyah lekelerde, kitabın gizleri var

Kitaplarla sevişen, cilveleşen bir manyak!
Arkasından gözlerden iner ince bir sağnak

Fikir yağmur indirir yanağıma hış diye
Sayfalar da hışırdar kulağa pış pış diye

Kitaplarla uyuyan bir çocuktum her gece
Bana ninni söylediler, cümleler hece hece

Hep onlar anlatırdı bana güzel masallar
Hayalde yeşerirdi düktüğüm o hazallar

Küçük dünyam yemyeşil, pembe ve eflatundu
Emekleyen aklım da kitaplara tutundu

Onlarla büyüdüm ben ve onlarla öldüm hep
Kitapla ağladım ben ve kitapla güldüm hep

Onlar oyuncağıydı bu utangaç çocuğun
Saklanırdı içine, kitap denen kovuğun

Bazen orda ağlardı; ama duyan olmazdı
Kitaptan başka kimse kucağına almazdı

Kitapların kovuğu, doğduğum gerçek rahîm
Onlarsız dünya bana, ruhuma tam bir cahîm

Benim lunaparkımdı kitapların dünyası
Orda değişti birden şu aklımın kimyası

Soner çağatay 27.10.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Cahîm: Cenennem

Gedâ: Köle

İnziâc: Güçlük, zorluk, rahatsız olma, karışıklık, kargaşa

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/403931/kitaplara-veda-1.html>

KİTAPLARA VEDA (2)

Binbir gece masalı, yaşadım kitaplarla
Ruhumu çağırdılar, sihirli hitaplarla

Onların sayesinde, gezdim Babil şehrini
Onların sayesinde, geçtim Fırat nehrini

Ben Babil kulesinden, seyrettim yıldızları
Felekleri tarassut, meşgâlemdi yazları

Sihirli bir halıydı, okuduğum sayfalar
Üzerinden geçerken bakardı Zürafalar

Görmediğim ülkeler, kuruldu hayâlimde
Afrika'ya ulaştım, tek bir ân-ı seyyâlimde

Mısır'ı da dolaştım, yanımda da Ramsesler
Pramitlerde yankı, konuştuğumuz sesler

Zindanda arkadaşım, Kuran'ımda Yusuf'a
Hayalim, Züleyha'yı, soktu bin bir kılıfa

Üç bin yıl öncesine, gittim ben kitâplarla
Hikmeti konuştum ben, irfânda aktâplarla

İlimlerle aştım hep, zamân ve mekânları
Kitaplarla tanıdım, sultân ve hakanları

Viyâna önlerine, geldim kitap içinde
Aklımsa sayfalarda, ecdâdımın izinde

Hayâlin kanatları idi beyaz sayfalar
Fikir gazıyla dolu bir balondu kafalar

Böyle dolaştım durdum, dışımdaki dünyayı
İçimde buldum hergün, Mevlâna'yı, Konya'yı

Kitap okumayanda, ölüdür hayelgücü
Hayelsiz beyinlerse tıpkı devehörgücü

İkisi de bir yöndan, omuzda su deposu
Akli az çalışanın, çok çalışır popusu

Tefekkürün temeli: Bir: killet-i taamdır
İki: killet-i kelâm, üç: killet-i menâmdır

Onlar işlerken dur der, beyin her fonksiyona
Kör duygular, kör hisler, geçer direksiyona

Yemek dolu mideler, akla bir bataklıktır
Düşünememek bizzat, en kötü hastalıktır

Beyin, kafatasında âdetâ bir yatalak
Şehâvet basîrete, inmiş kalın katarak

İnsanda, hiss-i şehvet, aklın sanal virüsü
Akla girdimi çıkmaz, çıplak kadın göğüsü

Soner Çağatay 28 Ekim 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

aktâp: kutuplar

killet-i taam: az yemek

killet-i kelâm: az konuşmak

killet-i menâm: az uyumak

Œehâvet: Œehvetler

Konu: Yemek, Œehvet, dŒŒnme, hayel gŒcŒ ver kitaplar arasındaki iliŒki ve birbirlerine olumlu ve olumsuz etkileri.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/404284/kitaplara-veda-2.html>

KİTAPLARA VEDA (3)

,Herkesin evinde var, kesinlikle bir kitâp'
Diyordu Cemil Meriç. Kime idi bu hitâp?

,O kitâpsa Kur'ân'dır; fakat okunmamıştır'
El bin kez dokundu da akıl dokunmamıştır

Hâfızlar tekrâr eder, kurânî lafızları
Bir lügâz gibi kalır, yine de anızları

İltifât sofrasında, hâfızındır başköşe
Tavuk butları gelir önüne de peşpeşe

Kur'ân'ı anlayarak, okuyana yok senâ
İslâm âleminde de ahvâlimiz çok fenâ

E(h)li kitabız derler: Elif, be, te, se, cim, ha
Kim anlam verebilir „Hayye ale'l-felâh'a"?

Müslüman müslümanın, kitabına düşmandır
Bunları düşünmekten şu kafam bir kazandır

Birgün rica ettiler, Kurân öğretmek için
Kabul ettim teklifi: Bir şartım vardı lakin

Bir tefsir öğreteyim, dedim o çocuklara
Yönetim de başladı, içinden cukcuklara

Ders kitabı, üstâdın, İşâret'ül-İcâz'ı
İstedim ki çözülsün şu Kurân'ın lügâzı

Başkan dedi ki bana: „İzin almak gerekir"
Gerekçeler de saydı, bir bir ile'l-âhir

Âlim üstâd alır mı izin câhil kârgerdan
Esârette almamış, silahlı rus serdârdan

Adamınızı çalmaz, çıkıp da tâ mezârdan
Tek derdi kurtarmaktı seni ve beni nârdan

Kitaplardan korkuyor, koskoca Türk milleti
Âlem alırken Ay'a, bir seyahat bileti

Bir maymun bile çıktı, tâ uzaya mekikle
Ve sen de hayranlıkla, ceketini ilikle

Soner Çağatay 29 Ekim 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Lügâz: Bilmece, sır

Karger: İşçi

Serdar: Komutan

Sena: Övgü

Anız: Masallar, efsaneler, rivayetler

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/404617/kitaplara-veda-3.html>

KİTAPLARA VEDA (4)

Koca Türk milletinin, hayâl gücü mefluçtur
Hayel dünyası küçük; diller sanki papuçtur

Bir tane soru sorsan, on bin cevâp alırsın
Doğrusunu söylersen, sert bir itâb alırsın

Bizler çoktan kaybettik, en hakiki mürşidi
Kendi ellerimizle, söndürdük o hurşîdi

Hikmetse bu âlemde, müminin yitik malı
Ülke ülke dolaşıp, hep onu aramalı

Fakat neyle? Beyinler, sanki delikli kepçe
Hiroşima bombası, düşmüş kuru bir bahçe

İlimler deryâsına, daldırsan da kepçeni
Bir damla alamazsın, sulamaya murçeni

Rûh dünyâmız harâbe; akıllar da ârmânsız
Şu nesl-i hâzırımız, râh-ı ilmde dermânsız

Tarihî hâfızamız, sodom ve gomeredir
Mâziyi nisyânımız, en kötü semeredir

Bizden daha bilgili, mezâr kitâbeleri
Sadece mevta okur, mezkûr hitâbeleri

Bilgiyle dolmamıştır, kafatası sarnıcı
Kalemlerin yerine, yeğler demir kılıcı

Bilgi olmadan fikir, asla olmaz beyinde
Yakinî bilgi lâzım, her mantikî tebyinde

Hakkı anlatamaz ki mantık olmadan nutûk
Kavâid-i kelâm da ilm-i mantiğa metrûk

Kitaplar canlandırır, mucid hayel gücünü
Hayel gücü de alır, cehâletten öcünü

Hayalgücü temeli, her ilmî terakkînin
Tefekkür mebdesidir, rûhî tezekkînin

Kitapsız hayel olmaz; hayelsiz de icâdlar
İcâdlar olmadan da, bir ülkede âbâdlar

Bir gemi yapmış Türkler, Tuzla Tersanesinde
Yüzdürmek istemişler, Marmara Deniz'inde

Denize açılınca, yan yatmış koca gemi
Bir şaşkınlık kaplamış, alkışlayan âlemi

Torba torba çimento döktüler sağ tarafa
İşte böyle çalışır, mühendisteki kafa

Gemilerinde yoksa, suyun üstünde denge
Nasil çıkarsın? Söyle! İsrail'le bir cenge

Düşmanın tırsımıyor ki bırak çalmayı mehter
Câhil bin neferinden, âkil bir asker bihter

Soner Çağatay 30 Ekim 2010 / Wuppertal

Kelimeler:
Mefluç: Felçli

İtâb: Azarlama
Nisyân: Unutmak
Semere: Meyve
Mürşidi: Yol gösteren, olgunlaştıran
Hurşîd: Güneş (Farsça)
Murçeni: Karıncacık (Mübalağa açısından, küçücük bir karınca)
Râh-ı ilm: İlim yolu
Ârmân: Ülkü, ideal
Terakkî: İlerleme
Mebde: Başlangıç
Tezekkî: Arınmak, temizlenmek
Nutûk: Konuşmalar
Kavâid-i kelâm: Konuşmanın kuralları
İlm-i mantık: Mantık ilmi, yani doğru düşünme ve konuşma ilmi
Tebyin: Açıklamak
Metrûk: Terkedilmiş, bırakılmış
Âbâd: bayındır, mamur, kakınmış, müferreh
Bihter: Daha iyi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/404917/kitaplara-veda-4.html>

AŞKA VEDA (1)

Melûn şehvet kirletti, aşkın pâk namusunu
Düşen bir damla nutfe, örttü zîrek nusunu

Cânânlar âşık olmuş, fânî yâl u bâline
Didârlar ayna olmuş, cânanın cemâline

Âşıklar aşk sanıyor, her hiss-i tenâsülü
Eşk-i çeşmin yerine, nutfeyle sular gülü

Şehvet bataklığında, hiç açar mı aşk gülü?
Neyzârda hiç gördün mü, öten âşık bülbülü?

Cânda peyker-i cânân, sanki hübel sanemi
Afrodit kabul etmiş, sûrî hüsn-i Sinem'i

Bırak ol Hüsniye'yi, rûhî hüsne ol âşık
Rûhî hüsnün sahibi, Yusuf misâli raşık

Dâmend-i cânâna da belden nutfe bulaşık
Tathîr-i dâmend için, akan eşki bir kaşık

Soner Çağatay 31 EKİM 2010 / Wuppertal

Kelimeler

Melûn: Lanetli

Nutfe: Sperm, Meni

Zîrek: Akıllı, zeki

Nus: Akıl

Yâl u bâl: Güzel boy pos

Didâr: Gözler

Cânân: Sevgili

Cemâl: Güzellik

Hiss-i tenâsül: Üreme duygusu

Eşk-i çeşm: Gözyaşı

Neyzâr: Sazlık, bataklık

Peyker-i cânân: Sevgilinin bedeni

Hübel sanemi: Hübel putu (Eskiden Cahiliye devrinden müşriklerin taptığı bir put)

Afrodit: Eski Yunanda güzellik tanrıçası

Sûrî: Dış görünüşe ait

Hüsn-ü Sinem: Sinem adlı herhangi bir kızın güzelliği (Genel olarak kadınlar)

Hüsniye: Burda bir bayan adı (Manası güzellik)

Raşık: Yakışıklı, güzel

Dâmend-i cânân: Sevgilinin eteği

Tathîr-i dâmend: Eteği temizlemek

Eşk: Gözyaşı

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/405289/aska-veda-1.html>

AŞKA VEDA (2)

Bediî zevk ihrâçta; behîmî zevk revâçta
Akl-ı âşık ya belde, ya dudakta ya saçta

Aşkın peçesi düşmüş, şehvetin çamuruna
Âşık eşkini katmaz, aşkın pak hamuruna

Eşk-i aşk eşk-i âşık; eşk-i şehvet nutfedir
Her nigâh-ı mestâne, zinâyâ bir hatvedir

Fem-i âşıktan seyyâl, şehâvetin luâbı
Tuz yalar gibi yalar pis cismânî türâbı

Şehvet tende âteştir; aşk da rûhta mültehib
Her aşkın gülzârına, akmiş o mâr-ı mehib

Mecnûn deli divâne, Leylâ'nın peykerine
Nâfbend-i Mecnûn bağı, gibidir zekerine

Soner Çağatay 28 Ekim 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

bediî zevk: güzel zevk (ruha hitap eden)

behîmî: hayvanî

fem-i âşık: âşıkın ağzı

seyyâl: akan

hatve: adım

luâb: salya

türâb: toprak (beden denen toprak)

eşk-i aşk: aşkın gözyaşı

eşk-i âşık: âşıkın gözyaşı

eşk-i şehvet: şehvetin gözyaşı

nigâh-ı mestâne: baygın bakış

nutfe: sperm, meni

mültehib: yanıp tutuşmuş

gülzâr: gülbahçesi

mâr-ı mehib: korkunç yılan, büyük yılan

peyker: beden

nâfbend: göbekbağı

zeker: erkeğin cinsel organı

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/405623/aska-veda-2.html>

AŞKA VEDA (3)

Derûn-i kalbimde aşk, kaşıkçı elmâsıdır
Muradım bir hurinin, gizlice çalmasıdır

Elmâs-ı aşka hırsız, ürkek nigâh-ı pinhân
Nigâhbânı uyutan, yektâ handân-ı cânân

Aşk, gönüsarayında, saklı zümrüt taşıdır
Firâktan giryân dîde, en mâhir nakkâşdır

Nâr-ı aşka girenler, yanmaktan mütelezziz
Aşkı bilmeyen rûhlar, ızdırâbtan müşmeiz

Ervâhı her firâkta, bekler hayâlî berzâh
Cânândan cüdâ geçen, uzun leyâlî dûzah

Yaralı kalbte ümid, metrûk âşıkâ penâh
Yâre vuslat hayâlî, müştâk ervâha cenâh

Âşık-ı hakîkide, ervâh maşûka râmdır
Katli cânân hemişe, her âşıkâ harâmdır

Kâtil değildir âşık; bilâkis bir maktûldur
Maşûka sâdik âşık, aşka nefis bir kuldur

Maşûkunu katleder, hasetten rûh-i bimâr
Sonra bir dalda eder, nedâmetten intehâr

Yârin peşinde tebâh, rûhu pişiren tebbâh
Aşk için terk-i cânâsa, âşık-ı sâdika mübâh

Soner çağatay 28 Ekim 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

derûn-i kalb: kalbin içi
nigâh-ı pinhân: gizli bakış
nigâhbân: Bekçi, koruyucu
handân-ı cânân: sevgilinin gülmesi, gülümsemesi
giryân dîde: ağlayan göz
hayâlî berzâh: madde ile mana arasındaki dünya
mütelezziz: lezzet alan
müşmeiz: tiksinen, kaçınan
cânândan cüdâ: sevgiliden ayrılmak
leyâl: geceler
dûzah: cehennem
penâh: sığınma yeri
müştâk: özleyen
ervâh: ruhlar
cenâh: kanat
tebâh:yok olmak
tebbâh: aşçı
rûh-i bimâr: hasta ruh

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/405951/aska-veda-3.html>

AŞKA VEDA (4)

Asla çocuk değildir, bir aşkın semeresi
O, âteş-i şehvetin, rahme düşen cemresi

Aşkın tek semeresi; Allah'a muhabbettir
Hakka âşık kalblerse, billahi bir mabettir

Men arefe nefsehu (fe) kat arefe Rabbehu
Marifetullah teskin, eder her âşık ruhu

Didâr-ı âşık çağlar, dediğinde bir kez hû
Yakar eşk-i çeşmi de, o ân dil-i mecrûhu

Yâr-i bâkiye pervâz, ân-ı secdede rûhu
Semâda eder âvâz, gelene kadar subhu

Gözyaşlarında yüzer, o sefîne-i Nûhu
Cânân da Cudi kılar, o sîne-i ferruhu

Âteş-i firâk yakar, gece rûh-u menfûhu
Söndürmek için ağlar, melâike gürûhu

Yücelerden sana gururlu, nazlı
Bir güvercin indi, bülbül âvazlı
Elçisi mi Rabb'in, yoksa nûru mu?
Hayatın esrârı hep onda gizli

Cismânî kâfestedir, kebûter-i sefîde
O giryân-ı dîdesi, halka halka demîde

İndiği hâneyi zamanla tanır
Alışamaz önce, soğuk davranır
Nihâyet benimser ten kafesini
Ayrılırken bu kez ağlar, kıvrandır*

Vatandan firâkından, ağlar durur hemîşe
Oraya dönememek, kalbinde tek endîşe

Kendi âleminden ne kadar ırak
Şimdi beden ona geçici durak
Bitek olsa hani, yine gam değil,
Kupkuru bir iklim, topraksa çorak*

Latif varlığa zindân, bu cismânî kafesim
Ebedî hürriyettir, dünyada tek hevesim

Letâfet mi güzel, madde mi iyi?
Ne kadar kafeste, bilmem ki neyi
Özgürlüğü tadan bu zavallı kuş
Nasıl sevdi hayret, bu virâneyi!*

Nâr-ı cehennem olur, eşk-i âşıkla hâmûş
Enhâr-ı bihişt taşar, emvâciyla cûşâcûş

Aşk-ı âşıkta yanar, bir âteş-i iştîyâk
Cânân-ı câvidânı ister aşk-ı sûzişnâk

„Aşk rûhun kemâlidir“ demiş tabîb İbn Sinâ
Hüdâ'nın cemâlidir, tabiatta her rânâ

Nedir engel ruhun tam kemâline?
Anlamaz hiç kimse, bilmez hali ne.
Unutmuş Allah'a verdiği sözü
O yüzden ağlarmış kendi hâline*

Tende aşk-ı hakiki, yası rûh-u menfûhun
Cemâl-i yâri görmek, arzusudur o rûhun

Dostlar! Nasıl sevilmez? O çiçeğin sâhibi
Cânân-ı câvidanım, mevcûdâtın habîbi

Mahlûkat aşkla eder, yâr-i bâkiden sudûr
Ey Yâr yeter! boynuma, tîğ-i ecelini vur!

Soner Çağatay 3.Kasım. 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

didâr-ı âşık: âşıkın gözü

men arefe nefsehu, kat arefe Rabbehu: Nefsini bilen Rabb'ini bilir. (Hadistir)

hû: Arapça'da o zamiri (Kısaca Allah)

eşk-i çeşm: göyaşı

dil-i mecrûh: yaralı kalp

pervâz: uçmak

âvâz: ses, ötmek

subh: sabah

seffîne-i Nûh: Nûh'un gemisi

sine-i ferruh:kutlu, uğurlu, mübarek, güzel sine

rûh-u menfûh*: üfürülmüş ruh

sûzişnâk: yakıcı

rânâ: güzellik

kebûter-i seffide: beyaz güvercin

giryân-ı dîde: ağlayan göz

demîde: şişmiş

sermedî: ebedî

eşk-i âşık:âşıkın göyzaşı

hâmûş: sönmek

hemîşe: devamlı

enhâr-ı bihişt: cennetin nehirleri

emvâc: dalgalar

cûşâcûş: coşma, taşma, coşkunluk

cânân-ı câvidân: Ebedî sevgili

aşk-ı sûzişnâk: yakıcı aşk

tîğ-i ecel: ecel kılıcı

sudûr: taşma ve çıkma manasındadır. İbn Sina Felsefesinde Allah kâinatı aşkla yaratmıştır. Fazla bilgi isteyen çıkarsa (ki sar

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/406296/aska-veda-4.html>

AŞKA VEDA (5)

Deryâ-ı aşkta yüzdü, nazlı deniz kızları
Onları muntazırdım, sâhilde ve yazları

Gelmelerini beklerdim, güneşin gurûbuyla
Fakat geri dönerdim, gamların grubuyla

Gidenler hiç dönmedi; âkıbetleri meçhûl
Bazısı evlenmiştir; bazısı hâlen betûl

Deniz feneri gibi, yandım durdum sâhilde
Maşûkumun bûsunu, duyardım esen yelde

Nâme-i aşk gönderdim, bembeyaz martılarla
Yâre rüzgâr gönderdim, aşk dolu şarkılarla

Hüzünlü şarkılarla, geri döndü rüzgârlar
Kara kışa döndü hep, içimdeki bahârlar

Malûmdu ki hâlimden, maşûkun beni terki
Ayân beyândı bana, kalbinde mahfî zerki

Ağlayan şu kalbimdi, o deryânın kaynağı
Hiç kuru görmedim ki, şu hüzünlü yanağı

Suların altındadır, her aşkımın enkâzı
Kalbime kâr etmedi, şu aklımın ikâzı

Mecâzî aşkın mumu, çabuk yanar ve söner
Haa şimdi mi anladın, aptal ve salak Soner?

Onlar hiç girmediler, bu aşkın deryâsına
Dönüp hiç bakmadılar, aşkımın aynasına

Deniz kabuklarımı, topladılar sâhilde
Boğazlarına takıp kullandılar tecmîlde

Kalbin amakında aşk, dürrü'l-meknûn misâli
Onu çıkarmaya da, yetmez maşûkun bâli

Bana aşkı sormadılar; tek dert para ve sûret
Hepsi eve, koltuğa, çoluk çocuğa hasret

Boşaymış meğer boşa, bir kız için ağlamak
Hergün, âteş-i aşkla, cihergâhı dağlamak

Ben bayâbân-ı aşkta, Mecnûn gibi aşkbâzdım
Yârin, tîg-i müjgânla, vurduğu bir şahbâzdım

Artık fânî Leylalar, yoktur kalbin tahtında
Zâten hiç olmadılar, bu Soner'in bahtında

Soner Çağatay 3.Kasım.2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Aşkbâz: Âşık

Tîg-i müjgân: Kirpik oku (Tîğ: Kılıç ve ok manasına gelir. Galiba Tîğ kelimesi buradan gelmez)

Şahbâz: Doğankuşu

Mahfî zerki: Gizli ikiyüzlülük

Bû: Koku

Tecmîl: Güzelleştirmek, süslemek, makyaz yapmak

Dürrü'l-meknûn: Saklı, sedefin içindeki inci

Bâl: Akıl

Amak: Derinliğik ve dip

Betûl: Bakire (İbrance'den Arapçaya, Farsça'dan Türkçe'ye geçmiştir)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/406629/aska-veda-5.html>

AŞKA VEDA (6)

Dört hayvâna râğıbtır, cemiyette her bânû
Karşısına çıksa da, havftan titremez zânû

Dolabında asılı, gerçek pöst-i leopar
Evin önünde duran, seyyâre-i jaguar

Timsâh derisi çanta, ister zenân-i zîrek
Ve bunları alacak, çok zengin bir eşşek

Kadın daha ziyâde, tamahkârdır erkekten
Bir maddiyat lazımdır, aşkı için yürekten

Aşkta, para ve pûldur, dâima şart-ı pîşe
Her defasında kadın, kanar altın mengûşe

Takılar takıp gider, düğüne ve cünbüşe
Cemâlini medhetmek, getirir onu cûşe

Sîretinden daha çok, sûrete ister medîh
Ona çirkinsin demek, âdetâ küllen kerîh

Kadın, cemâl sıfatın, yekta tecelliğâhı
Temâşa eden yoktur onda Cemâlullahı

O ne kibir ve gurur! mankenin havasında
Bedenle „ben ilâhım” demenin davasında

Kese kâğıdı gibi, buruştuğunda çehren
Nazarlarda tiksinti, olur yegâne behren

Meskenin olduğunda, pek tenhâ bir hiyâbân
Seni beğenmez birgün, tahkir ettiğin çobân

Cemâl sana ihsândır, ey cânân-ı hôdfurûş
O ihsâna şükrünse neden böyle beş kuruş?

Ey âşık kurma aşkı, sûrî, fânî cemâle
Aşkında eremezsin yoksa rûhî kemâle

Soner Çağatay 6. Kısım. 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

bânû: kadın (Türkçe'deki Banu kadın isminin manası budur)

zânû: diz

havf: korku

seyyâre-i jaguar: jaguar arabası

pöst-i leopar: leopar kürkü

zenân-i zîrek: akıllı kadınlar (zîrek, akıllı. Türkçe'deki zeyrek burdan gelir; zenân, zen kelimesinin (kadın) çoğuludur. Şarkıcı

şart-ı pîşe: önşart (derpîş etmek deki, der kelimesi, içinde, -de, -da anlamındadır; pîş / pîşe de ön manasındadır)

mengûşe: küpe

cûşe: coşmak (Coşmak kelimesi bu kelimedenden gelir)

hôdfurûş: bencil, gösteriş düşkün, fahişe

behre: Nasib, pay

bağbân: bahçıvan

hiyâbân: Sokak, cadde (yani sokağa düşen bir kötü kadın nolduğunda)

cünbüş: Asıl şekli Farsça'da conbiştir. Manası kımıldamak ve hareket etmektir. Aynı zamanda yer sarsıntısına da denir.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/407414/aska-veda-6.html>

AŞKA VEDA (7)

Bütün gülleri söktüm, aşkın o gülzârından
Yerine neyler diktim, firâkın neyzârından

Eskiden o güllerdi, aşkın yektâ timsâli
Onlarla müzeyyendi, bülbüllerin hayâli

Bülbüller can verirdi, o güllerin hârına
Gülleri kan ağlardı, bülbüllerin zârına

Gülzârda sâye-i berg, bülbülün ârâmgâhı
Yaprakla örtülüydü, nazlı gülün şermgâhı

Yavaş yavaş açardı, her gonca gülün tâcı
Ona pasbân olmaktı, her bülbülün amacı

Hayâdan kırmızıydı, güllerin al ruhsârı
Terden anlaşılırdı, bülbüllerin şermsârı

İzhâr-ı cemâl için, Gül'ün ırzı pâyimâl
İzmihlâl-i kemâli, yeğler sâhib-i cemâl

Vâhib-i cemâlden çok, cemâledir her iclâl
Onu gören gözlerde, olmaz ki zerre melâl

Soner Çağatay 08.Kasım 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

ney: kamış

neyzâr: kamışlık

müzeyyen: süslü (Arapça bir kelime: Türkçe'deki Müzeyyen kadın ismi burdan gelir. Zeyyene (süslemek) fiilinden gelir. Aynı kökten müzeyyen de gelir.)

hâr: diken

zâr: inlemek

yektâ timsâli: eşsiz güzellikte heykel

sâye-i berg: yaprağın gölgesi

ârâmgâh: dinlenme yeri

şermgâh: cinsel organ bölgesi

pasbân: bekçi, muhafız

rûhsâr: yanak (Ruhsar ismi bu kelimedenden gelir)

şermsâr: utanmak

İzhâr-ı cemâl: güzelliği göstermek

gülzâr: gül bahçesi

izmihlâl-i kemâl: kemâlin yok olması. (izmihlâl: yavaş yavaş eriyip / sönüp gitmek, gözden kaybolmak, azalmak manasına gelir.)

pâyimâl: ayaklar altında ezmek, çiğnemek, ayaklar altına alınmış (pây, Farsça'da ayak demek. „Mâlîden” (mâl): sürmek, sürmektir.)

Vâhib-i cemâl: Güzelliği veren (Allah). „Vâhib” Arapça'da „vehebe” fiilinden gelir. Yani karşılıksız vermek manasındadır. „Vâhib” kelimesi, „Vâhib” kelimesinden gelir.)

„Cemâl” (güzel) kelimesi, „cemule” fiilinden muştaktır. Manası güzel olmak, yakışıklı, hoş ve latif olmak manasına gelir. „Cemâl” kelimesi, „Cemâl” kelimesinden gelir.)

dîde: göz. „Nâdîde” kelimesi de bu kelimedenden gelir. „Nâ” öneki Farsça'da olumsuzluk manasına gelir. „Dîde” kelimesi, „Dîde” kelimesinden gelir.)

melal: usanmak, bıkmak, üzüntü,sıkıntı

iclâl: yüceltmek, şeref, onur, hürmet, ihtiram („Cella Celaluhu” kelimesindeki „celle” ve „celal”2 kelimesi de bu kelimedenden gelir.)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/407722/aska-veda-7.html>

AŞKA VEDA (8)

Kalmamıştır dostlarım, aşkta birazcık vefâ
Âşık-ı nâdân bekler, cânândan zevk ü sefâ

Âşık usandırıyor, mâşukun da şehnâzı
Civân kendine sanar, güzeldeki tennâzı

Âşık-ı sâdık yoktur, hiç gönül gülzârında
Sâdıkları da medfûn, o meçhul mezârında

Gözyaşımla büyüttüm, aşkımın Lâlesini
Başına da tâç yaptım, mâhın nûr hâlesini

Dün gece açtı Lâlem, ellerin gülzârında
Baykuşların bûsesi, gamzeli izârında

Her gece giryânından, şu dîdârım demîde
Düşürenler utansın, böyle kalbi nevmîde

Ben kederle seviştim; o, şehvete râm olmuş
Anladım ki aşk bana, dünyada harâm olmuş

Soner'in adı çoktan, dünyada Kerem olmuş
O zahm-ı sinesi de , onulmaz verem olmuş

Duydum ki eşk-i maşûk, bir misgâl dirhem olmuş
Bir dirhem eşk-i maşûk, sanmaki merhem olmuş

Dil-i metrûkta râhlar; cânânda inşirâhlar
Ondan bana mirâstır, hiss-i aşka ikrâhlar

Kalbimi möhürledim; vefâsızlara yasak!
Onu verip gittiler, kedere, gama tutsak

Aşka teşne âşıktım; cânâna cân verirdim
Bir tâne nigâha da, cânla cihân verirdim

Cânâna eylemedim, ne cefâ ne de bir geşm
Âb-ı hayâttır yâre, akıp duran eşk-i çeşm

Âşıkta hiss-i vefâ, aşkın mahfî mâyesi
Yâre vuslat umudu, yetim aşkın dâyesi

Soner Çağatay 31 Ekim 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

şehnâz: çok nazlı (Türkçe'de ,, Şehnâz'' bayan adı burdan gelmektedir)

civân:genç

tennâz: şuh, cilveli, nazlı

giryân: ağlamak

demîde: şişmiş

nevmîd: ümitsizlik

dil-i metrûk: terkedilmiş gönül

râh: endişe, kaygı, üzüntü

ikrâh: tiksinti

zahm-ı sine: sinenin yarası, kalbin yarası

misgâl : ağırlık birimi

teşne:susuz

eşk-i çeşm: gözyaşı

geşm: zulüm, sitem

mâye: asıl, esas, mal, servet, maya, madde. (Ben burada asıl ve maya manasını tercih ettim)

dâye: sütanne, dadı, bakıcı

Konu: Aşkta vefa

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/408147/aska-veda-8.html>

AŞKA VEDA (9)

[1]

Kalbimi de yıkadım, gece aşk şarâbıyla
Son defa mest olacak, firâkın azâbıyla

İçini temizledim, bir çengelle ağyârdan
Zâten bomboş gelmişti, gideceği diyârdan

Kalbimi ağlayarak, ketenle mumyaladım
Dışını da katranla, son defa boyaladım

Gece yarısı gömdüm, erken ölen kalbimi
Çağırmadım ne dostu ne de bir habîbimi

Piramitimde saklı, onu koyduğum mezâr
Gece gömerken kalbi, gözlerimdi ezâdâr

Hiçkimse bilmeyecek, yerini bu mumyanın
Yanında hiçbir şeyi, yoktur ki bu paryânın

Gelen olursa gelir, şu altın maskem için
Tek serveti maskesi, işte bu içte için

Mısır'ın senin olsun, hodbîn Kleopatra
Yolumun müntehâsı uzak şehri-i Maverâ

Gel desem gelir misin, bırakıp da tâcını?
Benimle boylar mısın, hâzır darağacını?

Gözlerime mil çektim, artık ben bir amâyım
Eskiden bir bülbüldüm, şimdiyse bir humâyım

Kanatları değdirmem, bulanık deryalara
Başımı da eğdirmem, o dimdik kayalara

[2]

Bahâdâr metasıyla, gömülür Firavunlar
İpekten kefenlere, bürünür hep Kârunlar

Aşktı aşk tek metası, yakarlarken Hallâcı
Şu fânîlik derdine, aşkta buldu ilâcı

Kanlarla doldu taştı, kalbindeki sarnıcı
Kırmızı güle döndü, cellâdın da kılıcı!

Yâr-i bâkiden gelen, bir gül bildi kılıcı
O saplanırken kalbe, hissetmedi bir acı

Kanla almalı dedi, son namaza abdesti
Nasıl alsın, kestiler, kılıçla pây u desti

Yâre hediyem dedi, elimdeki son hesti
Yâr yolunda şikeste, kanıyla dolu testi

Bir gül fidânı oldu, ona kurdukları dâr
Bir bülbül gibi öttü, hasretinden zârâzâr

Kâf dağını aşmıştı, çoktan Anka gibi rûh
Kâfesinde ararken, eliyle kâtil gürûh

Hürriyete teşneydi, zâten şeydâ andelîb
Saraylarda sâdâydı, hergün figân-ı mehîb

Fukâha elleriyle, açtı bâb-ı kâfesi

Peşine de takıldı, o Simurgun kâffesi

Tıpkı Burak gibiydi, semâda her pervâzı
Melekleri coşturdu, her Ene'l-Hak âvâzı

[3]

Aşk, hûn-i dili emen, simsiyâh bir zâlûdur
Bu yüzden sarı yüzüm, misâl-i zerdâlûdur

Âteş-i aşk sûzândır, nefis denen mikrobu
Tabîbim yazsın bana, aşk balından şurûbu

Kadehteki şurûblar, kalbimde şarâb olur
Mest hâlinde nidâmsa dâima yâ Râb olur

Yâre visâlsiz bu aşk, cânda ızdırâb olur
Dökülen katrelerim, sineme kezzâb olur

[4]

Elvedâ aşk elvedâ; beni bekler kûh-i kâf
Anka-i aşk kap beni! bitsin bu hâl-î arâf!

İkimiz de sürgünüz bu dünya hânesinden
Muzdâribiz âşıkın, aşka bigânesinden

Bizim bir vatanımız, dünyada yokmuş meğer
Ne Şark'ta ne de Garb'ta, bulabildi bu Soner

Soner Çağatay 10 Kasım 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

paryâ: aşağılanan, değersiz

zâlû: Sülûk

hûn-i dil: kalbin kanı

zerdâlû: kayısı

kûh-i kâf: Kaf dağı

bigâne: kayıtsız, laubali, ilgisiz

ezâdâr: yaslı

mest: sarhoşluk

sûzân: yakıcı, yakan

hodbîn: kendini gören demektir aslında. Mana olarak kendini beğenmiş.

müntehâ: sonu

mavera: lügat manası olarak herhangi bir şeyin bittiği yer ve ötesi anlamına geliyor. Ancak bunu manevi olarak anlamak ist

humâ: Anka kuşu

andelîb: bülbül

figân-ı mehîb: Korkunç dehşetli figân

teşne: susuz

bâb-ı kâfe: kafesin kapısı.

zârâzâr: inleyerek

hesti: varlık (yani bedeni)

şikeste: kırık, kırıldı

kâffe: tamamı, bütünü

pervâz: uçmak

âvâz: ses veya ötmek

hâl-î arâf: İki şeyin arasında kalma hali: Beden ile ruh arasında kalmak

testi: burada bedene işârettir

pây u destî: ayak ve eli

Not-1: Burada kastedilen, Zâten Hallac'ın ruhu bedenden çıkıp özgür olmak istiyordu. Abbasiler döneminde Fıkıhçıların (hu kesilip çarımha veya darağacına asıldı. Daha sonra kafası kesildi ve bunun ardından yakılıp külleri Tigris Nehr'ine atıldı. Fra Fâkihler, Hallac'ı öldürmekle ten kafesinin kapısını kendi elleriyle açmış oldu. Ölümüyle Hallac, aşkta bir destan oldu.

Not-2: Eski Mısır'da mumyalama işlemi şöyle idi: Beden ilk önce şarapla yıkanır. Daha sonra iç organlar, çengel şeklindeki organına benzettim. Mumyalama işleminde keten kullanılıyordu. İlk mumyalama işlemlerinde bu keten bez katranla sıvan

Not-3: Altın maskemden kasıt, güzel yüz ve yakışıklılık. Mısırda Ramsesleri yüzünde altından maskeyle gömerlerdi.

Gelen olursa gelir, Şu altın maskem için
Tek serveti maskesi, işte bu işte hiŐin

Not: Yorumlarıyla bana destek ve bu Şiirin bitmesine vesile olan Şâir aŐbey ve ablalarımaya çok teşekkür ediyorum. Onların  

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/408529/aska-veda-9.html>

YÂR-İ PİNHÂN (1)

(1)

Kalbim yanar misl-i dûsah
Hâlim söyler bin misli âh
Bâlim sorar, seni gâh gâh
Neredesin? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

misl-i dûsah: cehennem gibi
bâlim: aklım
yâr-i pinhân: gizli sevgili

(2)

Bîpervâzım; kırık cenâh
Bîzârım ben firâktan âh
Bâb-ı kalbe altın miftâh
Olmaz mısın? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

bîpervâzım: uçamam
cenâh: kanat
bâb-ı kalbe: kalbimin kapısına
altın miftâh: altın anahtar
bîzârım: bezginim

(3)

Cânda cûyem bâkî felâh
Şu Mecnûn'a kıl aşkı şâh
Gönlüme de bir inşirâh
Vermez misin? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

Cûyem: arıyorum, ararım

(4)

Dökmedim hiç eşk-i timsâh
Giryânımdan çeşmim siyâh
Boştur gönül denen dergâh
Girmez misin? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

eşk-i timsâh: timsah gözyaşı
giryânımdan: ağlamaktan
çeşmim: gözüm

(5)

Bunca cefâ bana günâh
Bu garibe yanın penâh
Cennetinden cevelangâh
Vermez misin? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

penâh: sığınılacak yer
cevelangâh: gezinti yeri
câh: yer, makam

(6)

Aşkla yanmak tek âlî câh

Senden cûdâ cânımda râh
Gezerim ben evvâh evvâh
Görmez misin? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

âlî câh:yüksek mevki ve şeref

cûdâ: ayrılmak

râh: Endişe kaygı, üzüntü

evvâh evvâh: İnleyerek, çok ah eden (????? ?????????????? ????????)

[9.114] İbrahim'in, babası için af dilemesi, sadece ona verdiği bir söz yüzündendir. Onun Allah düşmanı olduğu kendisi için yumusak bir insandı/tam bir evvahti.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/409188/y-r-i-pinh-n-1.html>

YÂR-İ PİN HÂN (2)

(7)

Dertli başta bin iştibâh
Sana visâl canda dilhâh
Senin için yâr şu cângâh
Kül olmaz mı? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

iştibâh: karışıklık
dilhâh: arzu edilen, kalbin istediği
cângâh: gönül evi

(8)

Her ağyârdan ettim ikrâh
İkrâhımda buldum ferâh
Çöle düşsem sen sâyegâh
Olmaz mısın? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

ağyâr: „gayr“ (başka, dışında) kelimesinin çoğulu. Yani Allah'ın dışındaki bütün herşey.
ikrâh: tiksinti
sâyegâh: gölgelik

(9)

Nâr-ı aşka, yoktur mirvâh
Rûhum korda döner semâh
Sönsem birgün, bana keddâh
Çakmaz mısın? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

mirvâh: serinletici, günümüz arapçasında ventilatör
keddâh: çakmak

(10)

Almak için senden nigâh
Hep çağırsan beni şebgâh
Her leyl edip tenden revâh
Gelmez miyim! Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

şebgâh: geceleyin
nigâh: bakış
revâh: ayrılmak, terketmek

(11)

Kalbe açtın, âteşten çâh
Onda yanda şu etten kâh
Yanıp gitse ahşab hânkâh
Derdim midir? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

çâh: çukur
kâh: saray, kasır

câh: yer

(12)

Ayrı düştük gönül nâhâh
Senden irak fersah fersah
Tenhâlarda, olsam tebâh
Bulmaz mısın! Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

nâhâh:istemeyerek (Yani, gönlüm istemeden senden ayrıldım)

tebâh: yok olmak

(13)

Râh-ı aşkta sâdik hemrâh
Oldun bana, yüce pâdşâh
Her zaman ben Allah Allah
Demez miyim? Yâr-i pinhân!

Kelimeler:

hemrâh, yoldaş, yol arkadaşı, dost

râh-ı aşkta: aşk yolunda

Soner Çağatay 13. Kasım. 2010 /Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/409571/y-r-i-pinh-n-2.html>

KİTAPLARA VEDA (5)

Kalın kitaptan tırsar, bizim kitap kurtları
Okurken ooffflamaktan, yırtılır avurtları

Bir kitap aldığıında, onu şöyle bir tartar
Belki çekemez diye, akıl denen o kantar

Bir iki sayfa okur ve kapanır kapaklar
Kirpiklere yapışır, tutkal gibi çapaklar

Diziler seyrederken, hep büyür gözbebeği
Fakat kitap okurken, küçülür göz merceği

Bir iki sayfa okur ve bir köşeye atar
Sonunda onu alır ve bir sahafa satar

Ülkemde çok okumak, delilik alâmeti
Deliler yoksa yoktur, düşünce kıyâmeti

O, ne bir Doğu ne de bir Batı dili bilir
Bilime tek çağrısı, yek geh bili bilidir

Çağırarak gelmez ki zer yumurtlayan tavuk
Çalışıp biraz terle! Terle! Terle! dalkavuk!

Tavuklar yumurtlarken, sıkırlar hep popoyu
Entel olmana yetmez; bırak, içme pipoyu!

Ciğer bayram ederken, akıl seyrân etmesin
Biraz kitap oku da, sana lehfân etmesin

Entellektüelliğe, kâfi mi siyah papyon?
Kızılderilide de vardı içtiğin pipon

Mukallid mustağribler; konuşamaz bir lisân
Bildikleri tek cümle: „What is your name, Hasan?”

O, my God! The turkish man speaks english very well
Three words, for example; secular, the West and shell

This man in my homeland is like Robin Hood
His six arrows are for people only fishing rod

Beyoğlu'nda oturmak, etmez bir adamı bey
Modern olmaya da yetmez değil mi ağbey?

Üsküdar'dan geçince, gemiyle Beşiktaş'a
Bir Avrupalı olur, sadrazam Talat Paşa

Geldik muhafazakar, entellektüel zâta
Narsist gibi bakıyor, mazi denen mirata

Ceddinin eseriyle, hep dev görür kendini
Torun, toruna söyler, onunla bin dandini

Dilini hiç anlamaz; konuşmaz ve yazamaz
Yine de torunuyum, der bizim o yaramaz

Die heutiĝen Enkel sind auf die Vergangenheit stolz
Ihre Ahne verrotten in historischem Sumpf wie Holz

Kellim kelim lâ yenfağ / lihâza sukût enfağ
Mev'îdihum lâ yegağ / yesihûne kel difdağ

Mağlûb yanıp tutuşur, gâlibe iktidâda

Taklît girmiş şîâra; moda ve itikâda

Okumak ve düşünmek, taklîdin tek devası
Düşünmeden her taklît, aptal nefsin hevası

Soner Çağatay 16.Kasım. 2010 /Wuppertal

Kelimeler:

„Lehfân” hayıflanan, yerinen anlamındadır.

Mirat: Ayna

Narsist: kendine aşık olan veya beğenen.

„Taklît” kelimesi Arapça „kalede” fiilinin „kallede” (masdar:taklîd) babından gelir. Manası „kolye takmak, sarmak, emanet

„İktidâ” kelimesi „kadv” fiilinden gelir: manası lezzetli ve leziz olmak. „İktidâ” birini rehber edinmek manasındadır.

Narsist: kendine aşık olan veya beğenen.

Mukallid: Takit eden

Mustağrib: Batılılaşmış

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/411154/kitaplara-veda-5.html>

KİTAPLARA VEDA (6)

[italik] „Sâdık yârim topraktır' demiş âmâ hemşehrim
Yanılmışsın Veysel'im; kitâptır sâdık yârim

Onlar iç âlemimde, âdetâ mâh u mihrim
Bir lahzâ oluverdi, onlarla koca dehrim

Kitapların rengine, boyandı rûhî çehrem
İktisâb-ı hikmettir, kitaplardaki behrem

Zâhid bir hâdimiyim, kitap tapınağının
Bir tozu olamadım, Hızır'ın ayağının

Kitaplar penceredir, kâinata açılan
Işık hüzmeleridir, tâ içime saçılan

Cehlin yarasaları, ilmin nûruna düşman
Üflemekle de sönmez, vuran âftâb-ı imân

Bazı kafada kitap, âdetâ sert bir tuğla
Dolaşıyorum sanır, başında hafif tuğla

Onlar kitaplarıyla, tuğladan duvar örer
Timarhanede gibi, içinde yaşar gider

Ne dış dünyayı görür, ne de kendi içini
İlimsiz kafa taştır, sanmaki süslü çini

Ortaya fikir atar, bir karpuz kırar gibi
Ham çıkar fikirleri, bembeyaz kar gibi

Benim kafatasımın, dört duvarı camdandır
İçindeki şu aklım, Yedi Kollu Şamdandır

Nûr-u imânla yanar, içimdeki menora
Kitaplar atıp yaktım, içimde doğan hora

Kitap güneşi vurur, fikir çiçeklerime
Aklımın gözyaşları, düşer eteklerime

Kafatasım aklıma, âdetâ sırça saray
Alnımda tulu eder, ışığıyla nurlu ay

Düşünen herbir akıl, ince bir prizmadır
Kafada hayalgücü, ruha dev plazmadır

Kızım olsaydı eğer, kitap ona çeyizdir
Bir sandık kitaptan, herşey daha nâçizdir

Okumak, beyinlerin yegâne jimnastiği
Kitab, tedâvi eder, toplumsal spastiği

Soner Çağatay 20.Kasım. 2010 /Wuppertal

Kelimeler:

mâh u mihr: Güneş ve Ay

dehr: Yüzyıldan daha uzun bir zaman dilimi

behre: Pay veya hisse

âftâb: Güneş

tuğla: Başa takılan tüğden başlık

Yedi Kollu Şamdandır: Menora (İbranice: מנורה), Kudüs Tapınağı'nda ve Çadır Tapınak'ta (Mişkan)(İbranice: מִשְׁכָּן) zeytinyeğeniyle süslenmiş ve altınla kaplanmış olan, gördüğü Yanan Çalı'yı simgeler. Resimde görünüyor.

Menora (מנורה): מנורה (nora) kelimesinin başına Arapça'daki mim (מ-מ) ön eki getirilerek Menora (מנורה) şeklini alır. „Nûr” anlamına gelir.

hora: Pehlevi dilinde Güneştir

sırça saray: Camdan saray

nâçiz: Değersiz

spastik: Beyin zedelenmesi yüzünden kasları kasılmış kimse. [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/411448/kitaplara-veda-6.html>

MATEMDİR

Yolun yokuşu düştü, bana hayat yolunda
Eller bağda dolaştı, ben, kupkuru çöllerde
Ben derdimle uyudum, yâr ellerin kolunda
Anam vatanda öldü, ben de gurbet ellerde

Damıma baykuş konar, ellerinkine bülbül
Ellerin evi gülzâr, benimki hepten neyzâr
Bana karanfil düşer, ellereyse mor sünbül
Eller surûrdan içer, benim naram âh u zâr

Matemdir bana hayat, ellere hergün düğün
Bana hicrânlar nasib, dostlara şeb-i arûz
Kızılıcak şerbetleri, içtim kandan üç öğün
Bir âteş gibi yandım, eller sandığı Nevrûz

Şu dünyada muradım, neden gayr-i vâkidir?
Hayâllerle büyümüş, yetim bir çocuğum ben
Tek yorganım karanlık, döşeğim de hâkidir
Yüzümü yağmurlarla, gözyaşımla yudum ben

Azrâil gelse bu gün, mutlak eli boş gider
Neyleyim şarapları; ben ızdıraptan mestim
Mevlâ'nın huzuruna, şu gönlüm sarhoş gider
Elimde de göz yaşı, dolu münkesir testim

Soner Çağatay 21.Kasım.2010 /Wuppertal
Kelimeler:

eşk-i çeşm: gözyaşı
neyzâr: kamışlık
gülzâr: gül bahçesi
gayr-i vâki: gerçekleşmeyen
hâk: toprak
münkesir: kırık
münkesir testi: burada kalbtir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/411772/matemdir.html>

KİTAPLARA VEDA (7)

Tâlib-i ilme gerer, kanatları melekler
Ona istiğfâr eder, deryâdaki semekler

Âlimler vârisidir, güzel peygamberlerin
Onların mirâsları, fevkindedir zerlerin

İlim taleb edene, talebi keffârettir
Âlimin alâmeti, ahlâkî zerâfettir

Âlimler korkar en çok, rahîm olan Allah'tan
Nur'ul-Envâr kurtarır, gönülleri tebâhtan

Amel eden âlimin, pâk alını dırâhşândır
Secdeli bedeninde, o kalbi nûrefşândır

Hikmet yitik malıdır, düşünen müminlerin
Elinden almak gerek, artık garbî cinlerin

Gidip almalı onu, olsa bile tâ Çin'de
Terakkinin miftâhı, ancak ilmin içinde

GÜZEL SÖZLER

Kitapsız büyüyen çocuk, susuz büyüyen ağaca benzer. (Çin atasözü)
Kitaplık kurmak, tapınak yapmak kadar kutsaldır. (Victor Hugo)

Soner Çağatay 22.Kasım. 2010 / Wuppertal

Not: Şiirlerime sesi ve yorumlarıyla renk ve hayat veren Durak Yiğit beye, emeklerinden dolayı çok teşekkür ediyorum.

Kelimeler:

Semek: balık

Zer: altın

Fevk: üstünde

Dirâhşân: parlak

Nûrefşân: parlak

Garbî: Batılı, Avrupalı

Terakkinin miftâhı: İlerlemenin ve gelişmenin anahtarı

Not:

Tâlib-i ilme gerer, kanatları melekler (Hadis-i Şerif)

Ona istiğfâr eder, deryâdaki semekler (Hadis-i Şerif)

Âlimler vârisidir, güzel peygamberlerin (Hadis-i Şerif)

Onların mirâsları, fevkindedir zerlerin (Bana aittir)

İlim taleb edene, talebi keffârettir (Hadis-i Şerif)

Âlimin alâmeti, ahlâkî zerâfettir (Bana aittir)

Âlimler korkar en çok, rahîm olan Allah'tan (Fatır Suresi/28)

Nur'ul-Envâr kurtarır, gönülleri tebâhtan (Bana aittir)

Amel eden âlimin, pâk alını dırâhşândır (Bana aittir)

Secdeli bedeninde, o kalbi nûrefşândır (Bana aittir)

Hikmet yitik malıdır, düşünen müminlerin (Hadis-i Şerif)

Elinden almak gerek, artık garbî cinlerin (Bana aittir)

Gidip almalı onu, olsa bile tâ Çin'de (Manen bir Hadis-i Şeriftir)

Terakkinin miftâhı, ancak ilmin içinde (Bana aittir)

Kaynak:

KİTAPLARA VEDA (8)

Âlem şiirler yazar, güzelim Mehtâplara
Bense sessiz gecede, sevgilim kitâplara

Onlarsız uyumazdım, uyuyamazdım asla
Okuyarak uyurdum, üçe hep çeyrek kala

Pazar paralarımı, atardım kumparaya
Kitaplar alıp alıp, dizerdim bir sıraya

Onlara bakmak hazdı, sonsuz bir heyecândı
Baharım ve gençliğim, ilim aşkında yandı

Yanıp gittiler işte. Sormayın bana! Nasıl?
Mavi göğü görmeden, geçti gitti her fasıl

Bir masanın başında ve gencecik yaşında
Hergün kitap ve dergi, okuma telaşında

Geçti güzelim ömür, ne yazık ki beyhûde
Okumayanlar cidden, benden daha âsûde

Kitap okurken derdim, hep cogito ergo sum
Düşünerek ihsâs eder, her varoluşu nusum

Varlığını ihsâs yoksa, teellümü bilmez rûh
Çehrelerde bir şûhla, dolaşır câhil gürûh

Nisyân-ı nefse kâfî, tefekkürü her terkin
Mebde-i teellümdür, kendini de her derkin

Nefsi idrâk etmeyen, ızdırâbtan uzaktır
Derin derin düşünce, ruha saplı bıçaktır

Artık çekip çıkardım, o bıçağı rûhumdan
Müreккеp akmayacak, o dil-i mecrûhumdan

Kartaltepe Kışlası ve İstihkâm Taburu
Görmemiştir hayatta böyle âşık okuru

Hep kitaplar okudum, gece nöbetlerinde
Bilgiler sayıkladım, aklın cinnetlerinde

Bütün kitapçılardı, bu arının bahçesi
Âdeta raflarında, yaşayan bir murçesi

Aldığım her kitabı, sayfaları koklardım
Ben onları her gece, iştiyakla yoklardım

Ben gece buluşurdum, onlarla âşık gibi
Onlara sarıldım ben, ince sarmaşık gibi

Gözümü açar açmaz, kitapları arardım
Gözlerimi kapayıp, içlerine dalardım

On iki saat sonra, çıkardım bu deryâdan
Kolay uyanamazdım , yaşadığım rüyadan

Beni hep ağlatırdı, okuduğum bir fikir
Beynimdeki her fikir, akıl şeyhine zikir

Köyde de okurdum, hayvanların peşinde
Ve terleye terleye Temmuz'un güneşinde

Tek kitaplarım vardı, bağda üzüm beklerken

Dilimde bilgi vardı, kargalar gâg gâg derken

Hey gidi o günler hey, neredesiniz şimdi?
Gözlerimin nûrunu, kalın kitaplar emdi

Soner Çağatay 23.Kasım.2010 /Wuppertal

Kelimeler:

Cogito ergo sum: düşünüyorum, o halde varım. (Varlığımı hisediyorum)

Nus: akıl

Nisyân-ı nefs: kendini unutmak

Mebde-i teellüm: elem duymanın başlangıcı

Derk: idrak ve anlamak

İhsâs: hissetmek

Dil-i mecrûh: yaralı kalp

Murçe: karınca, küçük karınca

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/412412/kitaplara-veda-8.html>

KARLAR YAĞMIŞ

[italik] Uyandırmayın beni, ebediyete kadar
Karanlıkla barışık, güneşlere küskünüm
Hep hayâller kurayım, tâ kıyâmete kadar
O vefâsız dostlara, gülüşlere küskünüm

Kuşlar dahi konmasın; hep uçurun! uçurun!
Ağaçlar yaprak döksün, boyunları bükülsün
İnleyen rüzgârları, hep susturun, susturun!
Yaprakların yerine, gözyaşlarım dökülsün

Dereler gibi aktım, kuşlar misâli öttüm
Bir feryâd gibi döndü, seslerimin sâdâsı
Alevsiz ocak gibi, sessizce yanıp tüttüm
Bu adam âteşlerin, boynu bükük gedâsı

Meğer benden habersiz, şu rûhumu çalmışlar
Aramaktayım her gün, içimde ve dışımda
Meğer benden habersiz, her şûhumu çalmışlar
Aramaktayım her gün, şu gencecik yaşımda

Bütün hayâllerimi, ben gurbette büyüttüm
Kendimden çok uzağım, fakat ölüme yakın
Bir ömrü, bu bedeni, gözyaşım ile çürüttüm
Beni kitaplarımla, köy meydanında yakın

Bende tezâtlar neden! doğuştan iç içedir?
Kazanırken kaybeden, usta bir kumarbâzım
Buharlı pencereme, vuran garîb serçedir
Hani nerde elimle, beslediğim şahbâzım?

Gözyaşı kirpiklerde, bir cam gibi kristal
Ruhum da bedenimde, âdetâ buz kütlesi
Biraz güneş içindir verdiğim bunca kitâl
Erisin artık mavi, ince aysberg kütlesi

İçime karlar yağmış, toprağım cam gibi buz
Gözümde sisler çökmüş; istikbâl bir siluet
Gelecek baharımda, açmayacak bir nevrüz
O karlar kalktığında, Soner çoktan iskelet

Soner Çağatay 24 Kasım 2010 /Wuppertal

Teşekkür: Sesiyle ve yorumuyla şiirime renk ve hayat katan çok değerli Durak Yiğit beye sonsuz teşekkür ediyorum.

Kelimeler:

Garîb: yabancı, tanımadık

Şahbâz: Doğan kuşu

Şûh: Sevgili, neşeli sevgili

Kitâl: Savaş [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/412782/karlar-yagmis.html>

KİTAPLARA VEDA (9)

[italik] Benim doğduğum şehir, şu kâinat kitâbı
Onda arayıp buldum, Hak'ka açılan bâbı

Bu kitâbı kirletmem ve yırtmam yaprağını
Çöpüm ve pisliğimle, kirletmem toprağını

Kâinat kitâbında, çok genç bir talebeyim
Meryem Ana gibi de düşünceye gebeyim

İnsan bir kelimedir; o manası da Allah
Kâinat ve mevcudât, akla sunulan elvâh

Müslümanlar bırakt kâfire levhâları
Bu akla geçirdiler, cehalet çûhâları

İlimden ayırdılar, Hızır'ın hikmetini
Şimdi âlem çekiyor, tefrîkin nikmetini

Suç kimin? Soruyorum, Gözüme bak müslüman!
Senin! Vallahi, senin! Ne olur bana inân!

Kâinat kitâbını, mektebini terkettin
Kılcal damarlarına, o kibrini zerkettin

Beyin bohçası boştur, diplomalı çingene!
Beynine de yapışmış, siyâset denen kene

Beyinleri emiyor, o şapkalı keneler
Bankanın kasasını, kırdı demir çeneler

Gözkapağını açsın, kalem manivalesi
Demir/ele düşmesin, evlâdın nevâlesi

Bahçelerde siyâset; hatta evde siyâset
Türkiye'de siyâset, beyni örten necâset

Oysa, aklın çarkına, sokulmuş bir çomaktır
Hatta onun gözüne, sokulmuş bir parmaktır

O çomağı çek çıkar; parmağı da kır kökten!
Namerdim ben inmezse, ilâhî sofrâ gökten

Mektep ve de kolejler, papağanlar çiftliği
Papağanlar hiç sevmez, bu dertli ibibiği

Soner Çağatay 26 Kasım 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Bâb: Kapı

Necâset: Pislik

Nevâle: Lokma, azık, nasip

Tefrîk: Ayırma

Nikmet: Ceza, felaket, afet, azap

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/413461/kitaplara-veda-9.html>

KİTAPLARA VEDA (10)

[italik] [1]

İlk çalışma odamsa, küçücük bir bağıdâmı
En son gördüğümde, beni üzdü serancâmı

Tavanı çöküp gitmiş, ıssız mekânımın
Topraklarla örtülmüş, üzeri her ânımın

Otururdum tepeye, Buda heykeli gibi
Konuşurdum kitapla, tıpkı bir deli gibi

Gözlerim içime açık; dışarıya kapanık
Dıştan uykuda gibi, fakat içten uyanık

Rüzgârlar çevirirdi, sayfaları yavaşça
Vakit akıp giderdi, bir nehir gibi hoşça

Bir münzevî gibiydim, bütün herkesten uzak
Bazen çok okumaktan, gözlerim kandan çanak

Benim çilehânemdi, bu küçücük bağıdâmı
Hep içinde bulurdu, kalbim gerçek ârâmı

Deşsem çıkar altından, çürümüş kitâplarım
Üstünde çiçek açmış, gömülü azâplarım

Babam tam on yıl sonra, dalların arasında
Bir kitabımı bulmuş, gezinti sırasında

Ona hiç dokunmamış, ne bir kurt ne de bir nem
Buna hayli şaşırılmış, görünce güzel annem

Meğer bağrına basmış, onu tâbiat ana
Gâliba bir ders verdi, câhil, zâlim insana

Kitâbın kıymetini, anladı da tabîat
İnsânım anlamadı, hiç anlamadı heyhât

Birgün dağda gezerken, kayanın yarığında,
Bir kitap bulmuştum ben, iki el kalınlığında

Köpekler iyi alır, kemiğin kokusunu
Ben de o kitapların, çiçek gibi bûsunu

[2]

Kaç defa kovuldum ben, câmiden ve mektepten
Daha aşağı görüldüm, hatta boz bir merkepten

Ülkemde sağ da yobaz, sol da inatla yobaz
Biri sözde hokkabaz, diğeri ipte cambaz

Biri mürtedsin dedi, diğeri de mürteci
Biri heybeli eşek, diğeri de çerçici

Onların yüzündendir, şu yaşadığım gurbet
Kırgınım, çok kırgınım, onlara ilelebet

Beyin yiyen bir yamyam, ideolojik devlet
Tabancayı dayayıp, oynadı durdu rulet

[3]

İstanbul'da aldığım, tahsilim esnasında

Hiçbir gün dikilmedim o yemek sırasında

Tam beş yıl geçip gitti, yemek yemeden öğle
Derdim, yemeği boş ver! kitap almayı yeğle!

Boş durma da kendini, kitaplarınla eğle!
Hayat geçecek elbet, öyle veyahut böyle

Boşaymış emeklerim, çürüyen dirseklerim
Hayatın karşısında, büküldü bileklerim

Artık veda zamanı, bana öyle bakmayın
Bakıp bakıp içimi, cayır cayır yakmayın

Sizi kime bıraksam; kim sahip çıkar size?
Merhamet eden olmaz, sizin gibi dilsiz

Bırakamam sizleri, tozlu kütüphâneye
Terkedemem sizleri, dolu yetimhâneye

Yarın gelip alacak, sizi yaşlı bir papaz
Kıymetinizi bilmez, sağcı ve solcu yobaz

Yarınızı kaybettim, yirmi sekiz Şubat'ta
En büyük kayıbımdır, şu kısacık hayatta

Arşivlere saldırdı, Timur'un köpekleri
Nemler de siliverdi, tarihî gerçekleri

İstemem kaderiniz, benimkine benzesin
Artık sen de ey Soner harâbe bir müzesin

Elvedâ kitâblarım! Elvedâ ahbâblarım!
Elvedâ mehtâblarım! Elvedâ âftâblarım

Elvedâ!
Elvedâ!
Elvedâ!
Yirmi yıllık Dostlarım
Elvedâ!

Soner Çağatay 27 Kasım 2010 /Wuppertal / Almanya

Kelimeler:

Bû: Koku

Âftâb: Güneş

[/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/413805/kitaplara-veda-10.html>

SANAT CİNNETTE (1)

[italik] „Sanat,bir özgürlüktür" meşhûr bir lâf u güzâf
Onlar, topraktan testi, yapamayan bir hezzâf

[italik] „Gerçek sanat, ölçüdür" [/italik], der hakîkî bir sarrâf
Asla eser değildir, yamuk yumuk her cüzâf

O lâf, çirkin sanata, geçirilmiş bir gilâf
Tesâdüften eserler, çıkar dersen elinsâf!

[italik] Gerçek sanat ahlâktır [/italik]; kelâm-ı zâid isrâf
Ahlâk da itidâldir; ölçüdür bak her taraf!

Soner Çağatay 24 Kasım 2010 /Wuppertal

Kelimeler:

Lâf (Peh.) boş söz, palavra, iddia.

Lâf u güzâf: palavra, saçma ve zırva.

Hezzâf: Çömlekçi

Cüzâf: Ağırlığı ve ölçüsü belli olmayan şey

Gilâf: Kılıf

Eczâm: Atomlarım

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/414439/sanat-cinnette-1.html>

SANAT CİNNETTE (2)

[italik] Ölçü matematiktir; matematik de nizâm
O nizâm olmasaydı, dağılırdı şu eczâm

„Her şey sayıdır” diyor, feylesof Pisagor da
Her şeyde nizâm vardır, hatta mâh ile horda

Matematiksiz müzik, merkebin âvâzıdır
Riyâzât olan müzik, rûhun dilnevâzıdır

Riyâzâtın manası, terbiye ve teskîndir
Onu öğrenen akıl, bıçak gibi keskindir

Soner Çağatay 30 Kasım 2010 / Wuppertal / Almanya

Kelimeler:

Eczâm: Atomlarım

Hor: (Peh.) Güneş

Âvâz: Ses. Müzikte, şarkı veya makam

Dilnevâz: Gönül okşayan

Teskîn: Yatıştırmak ve rahatlatmak

Merkeb:Eşşek

Açıklama:

Riyâzât: Bu kelime „riyâzat” kelimesinin çoğuludur. Anlamı da matematiktir. Bu kelimenin kökeni, „ravda veya riyaz (d)ât” gelir.

Matematikle (Riyâzât) müzik arasında sıkı bir ilişki var. Jean Dieudonne, matematiği „Aklın müziği” olarak anlandırıyor. Ya da insan aklının ve ruhunun eğitilmesi. Zira matematik insanın, maddî alemde manevî aleme (metafiziğe) bir geçiş aşama

Matematikle yazılmış ve bestelenmiş bir şarkı veya müzik insanın ruhunu eğitir. Türk Sanat Müziğini devamlı dinleyen bir şiirlerden yanayım.

Müzik insanı eğitmeli; hayvanlaştırmamalıdır. Müzikte üç unsur olmalıdır: Matematik, etik (ahlak) ve mana.

[/italik].

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/414769/sanat-cinnette-2.html>

DERTSİZ EDÎB VE ŞÂİRLER (1)

Artık bir travesti, hetero anadilim
İki cinsli bir hestî, etti anamı talim

Utaniyorum dostlar, ona anam demeye
O memelerinden de, mana sütü emmeye

Üst tarafı kadındır, aşağısı tam erkek
Doğan kelimeleri, travesti bir bebek

Ağızdaki kelime, şîre şebîh nutfedir
Ondan içenin rûhu, here şebîh cîfedir

Kelime ak sütüdür, dişi olmayan rûhun
Gerçek ve tek sebebi, akıldaki sunûhun

Ruhun sütü bozulmuş; şâhidi o ağızlar
Ekşi ekşi kusuyor, yazan edîb yağızlar

Porno diline döndü, şu Türkçe anadili
Namusunu kirletti, edîb deyyisûn eli

Bütün kelimelerde, küfür tohumu saklı
Bir küfür tarlasıdır, mütekellimin aklı

Kelimenin ruhuna, cinsel virüs enjekte
Hep Aids virüsleri, dolaşiyor bellekte

Böyle kelimelerle, edebiyat geberir
Aidsli hasta gibi, günden güne de erir

Kalem bir şırıngadır; edîb, dilin tabîbi
Sahte edîb öldürdü, bu nârîn andelîbi

Zehirli oklarıyla, vurdular bu bülbülü
Şu âlemde olmadı, yası tutan bir gülü

Hâlâ karnını deşer, çirkin kel akbabalar
Birer edîb geçinir, bu entel marabalar

Hergün dile saldırdı, bu yabânî domuzlar
Çınarı da kemirdi, durdu millî kunduzlar

Soner Çağatay / 3 Aralık 2010 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/415406/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-1.html>

KALB (2)

[italik] Herşeye yapışıyor, bu yumruk kadar kene
Büyüyor da büyüyor, içimdeki kan gölü
Geçerken biraz değse, tefekkür dikenine
Şu dilimde açıyor, kalbimdeki kan gülü

Bazen de bataklıktır; keskin kamışlar büyür
Mor yusufçuklar uçar; gözyaşımın üstünde
Bazen rüzgâra derim, şu kamışlara üfür!
Kalbimin sesi vardır, inleyen fülütünde

Bir çöl gibi ıssızdır ve yanar güneş gibi
Su için koşup gider, dağların arkasına
Bulamadan da ölür, çölde yatan leş gibi
Bir karanfil bırakır, Şeytân da yakasına

Bilmeden kayıp düştü, bir kuyunun içine
Su bulabilmek için, hayâlle kazar her gün
Çıkmak için, hiç sormaz, nasıl ile niçine?
Örümcek ağlarından, ipler örer hep üzgün

Dipte bir kervân bekler, işte misâl-i Yusuf
Hıçkırığın yankısı, rûhuna sert bir tokat
Anlar ki koca hayat, hep husûf ile kusûf
Üzüntüsünden içi, kırışır her gün kat kat

Taş gibi yuvarlandı, bu kocaman deliğe
Belki de tâ uzaydan, düşen meteor taşı...
Bir bal sanıp yapıştı, sinek gibi benliğe
Müteellih benlikse, nefsin vurduğu aş

Fânîlik ve bâkîlik, arasında kör şaş

Çâresizce kalmıştır, derenin ortasında
İçini hepten sarmış, sele gitme telaşı
Boğulur bir yeîsin, karanlık noktasında

Nûh'un gemisi varmış, çoktan Cudi Dağ'ına
Kalb, suların altında, iki büklüm secdede
Günâh taşı bağlayıp, her iki ayağına
Attı kendini hemen, karanlık bir gecede

Soner Çağatay / 4 Aralık 2010 /Wuppertal
Kelime:
Müteellih: Tanrılaşmış [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/416030/kalb-2.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (1)

Düşüyorum yavaşça, içimdeki boşluğa
Hayatın yamacında, bir çalıya tutundum
Ümitlerin peşinde, kaldım soluk soluğa
İlk defa şu rûhuma, ellerimle dokundum

Tutunduğum çalı da, kuşburnu gibi diken
Şu rûhum delik deşik, ince ince hâriyle
Yanında da bir çiçek, dikene boyun büken
Beni beklermiş meğer, ömrünün bahâriyle

Yamaçta açan çiçek, salınırken rüzgârla
Bir elimi uzatıp, çektim bir yaprağından
Yakamam ki ben onu, içimde yanan hârla
O tebessümlerini, çalamam yanağından

Eğer onu çekersem, onun da sonu boşluk
Bu derin karanlıkta, solar gider bu çiçek
Güneşsiz morgu olur, içimdeki o kovuk
Dünyada vuslat yalan, sadece firak gerçek!

Ve bırak bir boşluğa; senin mezarın dipte
Düşerken son kez ona, gözyaşınla el salla
Aşkın tohumu saklı, şu kalb-i muzdaripte
Toprağını her mevsim, sıcak kanınla sula

Yeşert onu içinde, kalbinde gizli gizli
Güneş dâhi bilmesin, yerini bu çiçeğin
Onunla gece konuş, içten ve sizli bizli
Uyanır uyanmaz ye! tokatını gerçeğin

Rûhuma sarılsın o, gece misl-i sarmaşık
Bedenimi kaplasın, hatta içten ve dıştan
Bedenimden de geçsin, o mor ötesi ışık
Delip geçsin rûhu, bir ok gibi kamıştan

Saplanan ince kamış, bıraksın inlemeyi
Ucundan kanlar aksın, toprağa şırıl şırıl
Bıraksın yüce dağlar, rüzgârı dinlemeyi
Ey sen, yüce Kâf Dağı, ızdırabınla kıvrıl

Âh! nazlı kır çiçeğim, ellerim kan çiçeği
Kan ağlayan gözlerim, nar çiçekleri açtı
Bilmiyorum ki neden, kırmızı, düşen çiği?
Âh! şu kanlı gözlerim, nar taneleri saçtı

Soner Çağatay 5 Aralık 2010 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/416337/yaban-cicegim-1.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (2)

Yalancı bahar gelmiş, aşkın İrem bağına
Erken yeşeren düşler, hazanla gazel oldu
Güzel bir âhu girmiş, aşkımın çardağına
Melûl melûl bakışı, bende lâyezâl oldu

Nasıl kıyarım sana! Senin yerin yamaçtır
Nâpâk el dokunmasın, kadife yaprağına
Şu koca âlemdeyse, temiz insân birkaçtır
Salyangozun salyası, değmesin yanağına

Yaban çiçeğim bırak! bırak düşe düşeyim!
Küçük bir kelebeğim, hep karanlığa uçan
İnan bana, ne olur! bu dünyâda lâ-şeyim
Kimsesiz bir bebeğim, şevkate kucak açan

Boynunu büküp büküp, bakma bana ne olur
Kaldır başını göğe, güneşler öpsün seni
Kırılsa tek bir dalın, bütün kalbim burkudur
Kaldır başını göğe, güneşler öpsün seni

Bir yaprağın düşerse, dalından çamurlara
Yıkarım gözyaşımınla, silerim dudağımla
Yazları solduğunda, ağlarım yağmurlara
Kapanırım secdeye, ıslanmış yanağımla

Bırak beni boşluğa; boşluk bana bataklık
Çekemem içine ben, seni yaban çiçeğim!
Kalbim de aşklarına, lanetli bir mezarlık
Gömemem içine ben, seni nâlân çiçeğim

Yerin altına insin, saçın gibi köklerin
Bedenimi de sarsın, bir melek gibi ânî
Şu adımı haykırınsın, o bulutlu göklerin
Yüzümü de yıkasın, inen rahmet-i gâî

Soner Çağatay 6 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Lâ-şey: Hiçbirşey, hiç
Rahmet-i gâî: Bol rahmet (Yağmur)
Lâyezâl: Ebedî

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/416656/yaban-cicegim-2.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (3)

[italik] Dıştan yaralı sinem, kevgir gibi deliktir
Ağlama sen çiçeğim! kuru kalbim ıslanır
İçten yaralı sinem, kokan bir mezbeliktir
Dökme gözyaşlarını! ciğerlerim paslanır

Ne verebilirim ben, hadi! dile bir dilek!
İnciden gözyaşı var, aç yârim, avuçları!
Çabuk yum ellerini! yoksa kapar kelebek
Yakalamak için de, aşamam yamaçları

Gözyaşımı dökerim, damla damla dibine
Hiç sararmasın diye, o güzel yeşil rengin
Yalvarırım her gece, dağların sâhibine
Kara kışın az olsun, nevbaharın da zengin

Etim toprağın olsun, kemiklerim de çitin
Yaprağı koparmasın, geçen ala geyikler
Hiçbir zaman olmasın, yağmurlara hasretin
Pınardan su getirsin, gagayla üveyikler

Ağustos böcekleri, ötsün hep kemaniyla
Yıldız böcekleri de konsun uzun saçlara
Bülbüllerim şakısın, aşkımın fermânıyla
Sana şenlik kurulsun, her gece yamaçlara

Kuyruklu yıldızlar, halaya dursun gökte
Yüzünü pudralasın, ay da vuran nûruyla
O şarkımı söylesin, rüzgâr sana gerdekte
Ağaçlar tempo tutsun, vuslâtın surûruyla

Doğan Çoban yıldızı, burnunda hızman olsun
Dikensiz açan güller, boyasın yanağını!
Kızıl kızıl bulutlar, başında yazman olsun
Nisan yağmurları da, yıkasın ayağını!

Bele kemerin olsun, baharda gökkuşağı
Güneşi de takayım, ortasına, güzel yâr!
Bembeyaz atın kıldım, o kanatlı burağı
Melûl melûl bakışın, eyler beni âh u zâr

Hayâlim bu idi yâr! gerçekleşmedi heyhât!
Seni elimden aldı, gurbet ile kaderim
Sensizlik, gurbet elde, azap içinde memat
Bu diyâr-ı küfür de, sensizliktir kederim

Hayatın bahârında! bir aşka düçâr oldum
Lokmân! ölüme değil, şu aşkıma çâre bul!
Her gece döne döne, âteşe uçar oldum
Lokmân! ölüme değil; firâkıma çâre bul!

Soner Çağatay 7 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelime:

Memat: Ölüm

Burak: Hazreti Muhammedin Miraca çıkarken bindiği hayvan.

Not: Bu sayfada birileriyle kavga etmek için şiir yazmıyorum. Şâir değilim ben; ama şiirle ilgili bilgim var. Kimseye de meydan için kendi dil ve kültür birikimine göre kelimeleri kullanır. Şiirlerimi kendi iç ve dış âlemime yazıyorum. Okuyuculardan bellik için bulunmuyorum. Şiir yazmam için de illa bu sayfada bulunmama gerek yok. Eleştirilerin dil bakımından bilimsel ve marifetli değilim. Gerek yok. Ama bilimsel hususlarda hatır ve gönül dinlemem. Yani hatır için bilimsellikten ferağat edemem.

Selamlarımla. [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/416952/yaban-cicegim-3.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (4)

Kayıyorum içime, hiç kalmadı bende güç
Dönerek düşünüyorum, havada yaprak gibi
Kendime acımdır, aşktan aldığım tek öğ
Âh! rûhumu çektiler, bedenden tırnak gibi

O göğsüne dayasam, dert yuvası başımı
Bütün ızdıraplarım, diner mi söyle bana?
Bahçene göm de gitsin, aşk ile naaşımı
Yoksa atacak mısın, beni uzak yabâna?

Dizine koysam başı, kimsesiz mevtâ gibi
O âteş-i aşkınla, tutulsam bir hummâya
Figân ederek ölsem, bülbül-ü şeydâ gibi
Gece salsan rûhumu, o yıldızlı semâya

Dizine yatayım da, olsun bana teneşir
Gözyaşlarınla yıka, bedeni ağlayarak
Ruhumsa atlas gibi, ellerinde münteşir
Kefenle bedenimi, saçınla bağlayarak

Kır çiçeğim! ölümdür, bu aşkımın hitâmı
Ellerinle son defa, hadi! rûhumu kabzet!
Kalbin bir köşesinde, sakla! aşkî metamı
Kollarında ölmeye, Soner dâima namzet

Sen bir aşk âteşi ol! ben de senin küllerin
Bedende medfûn rûhum, erisin altın gibi
Altın suyuna batsın, incecik saç tellerin
Duy! rûhun nâlesini, duy! nakaratın gibi!

Soner Çağatay 8 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Yabân: Tenha ve ıssız yer.

Hummâ: Ateş,

Nâle: İnilti inleme

Münteşir: Yayılmış

Atlas: Yüzü parlak, sık dokunmuş bir tür ipekli kumaş, saten.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/417270/yaban-cicegim-4.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (5)

Bir vahiy iner gibi, indi bu aşk kalbime
Âniden titriyorum ve bedenim de bitkin
Gördüğüm bütün herşey, gidiyor garibime
Son hâlim, hazıranda, dolu yemiş bir ekin

Gelincikler açmışken, senin al yanağında
Dudağın patlamaya, hazır gül tomurcuğu
Bülbüllerin şakırken, demin gönül bağında
Vahşi gamlar yiyordu, bu kimsesiz çocuğu

Seni hiç unutamam, âfakta ve enfüste
Dünya gibi dönerim, etrafında güneşim!
Seni ciğerlerime, çektim her teneffüste
Adınla harlanıyor, yanan bu aşk ateşim

Yüzün gözümde dondu ve aklımda çivili
Gözyaşımın silerim, o nûrdan çerçeveni
Monaliza gibisin, içimde ey sevgili!
Hiç bitmesin ne olur! bu aşkın serüveni

Benimle gelir misin, gizli gönül bahçeme?
Gel de gör gözlerinle, ne kalmıştır geride?
Aşkın âteşi düştü, bastığın herbir çime
Kupkuru bir bâğ kaldı, bu bülbül-ü ferîde

Anlatsam sensizliği, sığar mı ki lehçeme?
Kelimeler çâresiz, cümleler lâl kesilmiş
Sukutsa „İşte düştün!“ diyor kanlı pençeme
Yalnızlıkta hayâlin, bir kovan bal kesilmiş

Soner Çağatay 10 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

âfak ve enfüs: İç ve dış âlem

teneffüs: hava alıp vermek

ferîd: tek, yegane, benzersiz, eşi olmayan

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/417757/yaban-cicegim-5.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (6)

,Sen! kahrolası sevdam, bırak artık yakamı'
Diyemiyorum neden, tam içimden gelerek?
Bu demde aşk, ya Râbbi, kuluna bir şaka mı?
Sevinemiyorum ben, tam içimden gülerek

Bu aşk hiç bitmesin hiç; kalpte lâyezâl olsun
Kabirde aşktan sorsun, o Kirâmen Kâtibîn
Bir cevâb veremezsem, dillerim de lâl olsun
Korlarda kılsın Soner, bin salât'ul-evvâbin

Bu aşkımin sonuna, koyduğum bir virgüldür
Yüce Mevlâ koymamış, noktasını, cânânım!
Şu cihânda nâmımız, hep gül ile bülbüldür
Bülbülün kurban olsun, sana, rûh-i revânım!

Sen açınca yamaçta, bütün çiçekler soldu
Bütün bulutlar sana, birtek sana! ağlıyor
Düşen damlalarıyla, kupkuru çöller doldu
Akan dereler sana, birtek sana! çağlıyor

Nârin yaban çiçeğim! yaklaştı vakt-i gurûb
Güneş vedâlaşıyor, sessizce her varlıkla
Elvedâ diyemiyor, diyemiyor! bu meczûb
Yüzüne bakıp bakıp, duruyor şaşkınlıkla

Evet, işte bu gündür, son görüşüm güneşi
Sen ağlayacak mısın, hıçkırarak rüzgâra?
Bir daha gelmez, inan, bu bülbülün bir eşi
Koyup da gideyim mi, dünyayı ah û zâra?

Soner Çağatay 11 Aralık 2010 / Wuppertal^

Kelimeler:
Lâyezâl: Ebedî

EVVABİN NAMAZI

Yazar: İslam Fıkhı Ansiklopedisi, 00-0-0000Akşam namazının sünnetinden sonra kılınan altı rekâtlık gayr-i müekked namaz
Çoğulu Evvâbin`dir. Evvâbin namazı, Allah`a çok itaat edenlerin namazı demektir. Ashab-ı kirâmdan Zeyd b. Erkâm, kuşluk
zamanda namaz kılmak, daha faziletlidir. Çünkü Resulullah (s.a.s.), "Evvâbin namazı, sıcağın deve yavrularının ayakları ya

Zeyd b. Erkâm, başka bir rivâyetinde şöyle demiştir: "Resulullah (s.a.s.) Kûba`lıların yanına gitti. Vardığında, onlar namaz k
buyurdu" (A. Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercümesi ve Şerhi IV, 2132).

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/418064/yaban-cicegim-6.html>

YABAN ÇİÇEĞİM (7)

Artık düşünüyorum ben, boşluğa, bu dereye
Hiç tutunamıyorum, hayatın yamacında
Hüzünlü bir bakıştır, son söz ciğerpareye
Şu rûhum kıvranırken, firâkın kiskacında

Bu mısralarım sana, kalbimin fidânıdır
Bahârı beklemeden, kışta çiçek açtılar
Bu mısralarım sana, aşkımın figânıdır
Duygularım, bu gece, sırlarını saçtılar

Âteş-i „AŞK” yakıyor, düştüğü yeri, yârim!
Müteellim kalbimse, nokta nokta dağlanmış
Düşenler bir kül olup, dönüyor geri, yârim!
İnce boynum ezelden, saçınla bukağlanmış

Ecelim de çözemez, beni saç tellerinden
Bu bülbül saça yapmış, aşkın âşiyânını
İtir sürmüş tellere, cennetin güllerinden
Yüce Kaf Dağ'ı bilmiş, o başın meyânını

Söğüt dalları gibi, eğilsin ince saçlar
Yanağımdan dökülen, firâkın ırmağına
Tâ yaralı kalbime, uzansın ince uçlar
Kanımı sürsün boya gibi her tırnağına

Soner Çağatay / 1 Ocak 2010 / Almanya

Kelimeler:

Âşiyân: Yuva

Meyân: Orta

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/418537/yaban-cicegim-7.html>

CANIM DİLBÂHTE'M!

Bana mezârımı, bu gün kazdırma
Ölüm fermânımı, canla yazdırma
Al yanaklarıma, kanlar sızdırma
Kurbânın olduğum, canım Dilbâhte'm!

Kalbimi eyledin, hep pâre pâre
İçimi meyledin, aşkla ne çâre
Dilimi zeyledin, sendeki hâre
Kurbânın olduğum, canım Dilbâhte'm!

Dilimi aşkınla, bir lâl eyledim
İnce kollarını, bir bâl eyledim
Saçını elime, bir dal eyledim
Kurbânın olduğum, canım Dilbâhte'm!

Herşeyimi verdim, aşkın seline
Kalbimi çıkarıp, koydum eline
Gözyaşımı döktüm, saçın teline
Kurbânın olduğum, canım Dilbâhte'm!

O aşkın eyledi, beni bir evvâh
Adınsa dilimde, hemîşe dilhâh
Yâdın gelir gece, aklıma nâgâh
Kurbânın olduğum, canım Dilbâhte'm!

Gözlerin döner hep, felekler gibi
Sözlerin iner hep, melekler gibi
Soner'in gözü hep, çilekler gibi
Kurbânın olduğum, canım Dilbâhte'm!

Soner Çağatay / 5 ARALIK 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Evvâh: İnleyen, hep âh çeken

Hemîşe: Devamlı

Dilhâh: İstenilen, arzulanan

Nâgâh: Ansızın

Bâl: Kanat, kol kanat

Zeylemek: eklemek, iliştiirmek, takmak

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/418878/canim-dilb-hte-8217-m.html>

KENDİME VEDA (1)

Yavaşça oturdu dev, ırmağın kenârına
Biraz kulak kesildi, akarken şârşârına

Kamış oltayı attı, önünden akan nehre
Bir baktı ki o suda: Çok acâib bir çehre

Yüzünü avuçladı, korkarak ve merakla
Saçlarını taradı, kemikten bir tarakla

Bu defa bakamadı, kendine narsist gibi
Bilakis bakıp durdu, tam bir anarşist gibi

İnsanı değiştiren, en büyük cadı zaman
Zamanın elinde de bir taştır etten insan

Her bir geçen saniye, bir eki darbesidir
Mâzi, her insanın da, mahfî harabesidir

O ekiler sessizce, iner bedene içten
Yeni yeni insanlar, yaratır sanki hiçten

Değişmeyen tek Őeyse, insanın kendi adı
Herşeyi değiştirir, görünmeyen bu cadı

Hiç değişmedim diyen, kendinden bîhaberdir
Her gün ölen bedeni, kendine bir makberdir

Alnımdaki nakışlar, ilenin iekleri
Derin derin kazınmış, hayatın gerçekleri

Alışkanlıklar örter, mrtehil Âdemleri
Derin bir âh ekiştir, onlara mâtemleri

Hiç sevmedim nedense, resimlere bakmayı?
Onlara bakıp bakıp, bana ağıt yakmayı

O fotoğraflarda ben, son gülen bir mevtâyım
Acaba Şu ruhumla, ben hangi taraftayım?

Soner Çağatay 15 Aralık 2010 / Almanya

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/419211/kendime-veda-1.html>

GURBET'ÜL-GARBİYE (1)

Buğulu camlarımda, yalnızlık muhtırası
Bir anılar ordusu, yürür içimde rap rap
Gözyaşarımla doldu, hepsinin matarası
Umudların isyânı, şimdilikse bir serap

Bu gün akşam dokuzda, anılarım firârda
Hayâl tepelerinden, hüzün sisleri iner
Yeîse mağlûbum ve ağlarım bir kenarda
Şu kalbimin sırtına, hasretin yükü biner

Bu sokaklar yabancı, ben de ayın gölgesi
Yürüyorum kenardan, karanlığa basarak
Sukûtum öldüğümün, imzasız bir belgesi
Yürüyorum kenardan, karanlığa kusarak

Sokaklarda ışık yok, ağaçlar deve şebîh
Uyuyan ağaçlara, rüzgârlar birer ninni
Yatağımda bir gece, uyumadım müsterîh
Rüyalarımda kâbûs, çığlıklarım cinnî

Dolaşırım sokakta, iç dilimde zâralar
Söylediği şarkıysa, hüzün nakaratları
Gecelerde bağlarım, karanlıktan karalar
Birdenbire yaşarım, kalbimde tezatları

Soner Çağatay / 15 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelime:

Şebih: Benzer

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/419576/gurbet-8217-ul-garbiye-1.html>

KENDİME VEDA (2)

Değişiyormuş herşey, hatta ruh ve fikirler
Bir bakmışsın şeytândır, nûranî, âbid pirlere

Hayat, bazen şaraptır bazen de ucuz sirke
Kimi zaman dönüşür, zindâna ya da sirke

Zamanın ellerinde, insan sanki hamurdur
Aldığı şekillerle, kâinatta mağrûrdur

Sûretine meftûndur, sîretine pek düşman
Bazen insan olmaktan içinden de bin pişman

Onun içi, karanlık ve derin yalnızlıktır
Bazen de rüzgarlarla inleyen bir sazlıktır

Menfî istikâmatte, tehavvülünü örter
Müsbetini izhârsa ona âsân ve bihter

Bedeni değiştirir, rengârenk kıyâfetle
Sokakta yürür gider, kibir ve zerâfetle

Rûhu sessiz ağılarken, dışı da çalar mehter
Onu dıştan görenler, ne kadar da mutlu der

Soner Çağatay 16 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Bihter: İyi

Tehavvül: Değişme

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/419753/kendime-veda-2.html>

GURBET'ÜL-GARBİYE (2)

[italik] Şu gurbetin elinden, dâim aman diledim
Hasret fırınlarında, piştim ekmekler gibi
Hüzünlerden dâima, gizli peymân diledim
Vatanımı özledim, göçmen leylekler gibi

Beni gurbet emzirdi, sopsoğuk kucağında
Belki bu yüzden gülmez, yüzümdeki çizgiler
Hiç ısınmadım ki ben, yuvamın sıcaklığında
Sanki bana yazılmış, bütün dertli ezgiler

Bu çocuğa yuvadır, gurbet yetimhânesi
On üç yaşından beri, ağlıyor yatağında
Hiç arayıp sormadı, babası ve annesi
Çırpınıyor her gece, yeîsin batağında

Yastıklarım ıslandı, umutlarım paslandı
Yaralı kalbi sardım, nemler kokan çarşafa
Bedenim nemli nemli duvarlara yaslandı
Islanan ruhumu da, astım ben bir tarafa

Benimle ağladı hep, gıcırdayan ranzalar
Her gece gıcır gıcır, odamda ağıt vardı
Birbirinden koparken, gizli gizli azalar
İçerde matem gibi, derin bir sukût vardı

Hep camlarda bekledim, umut ışıklarını
Gamin yarasaları, tünedi güpegündüz
Gece ip diye taktım, kalın sarmaşıkları
İntehardı benimki, işte o gece düpedüz

Beynimi eşelerim, bulmak için bir umut
Hep bulduklarım ise, kırık çıkık sevdalar
Sâdece bir aşkımdır, bu âlemde lâyemût
Aşk diye yaşadığım, gözüm yaşlı vedalar

Gurbet içinde gurbet, herbirinde üç gurbet
Kat kat açılıyorlar, düşündükçe her gece
Gurbetin ikrâmıdır, gözyaşlarımdan şerbet
Yavaşça yudumlarım, lambalarım sönünce

Soner Çağatay 16 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:
Lâyemût: Ölümsüz [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/419895/gurbet-8217-ul-garbiye-2.html>

KURŞUN GİBİ

[italik] Bu akşam gözyaşlarım, rûhuma dökülüyor
Bir avuç kurşun gibi, ızdırapta erimiş
Yamyam gibi kâbûslar, her uykumu bölüyor
Meğer onlar her gece, düşlerimi yer imiş

Derin hıçkırıklarım, boğazımda bir diken
Bir jilet yutmuş gibi, kanıyor içten ağzım
Gözlerimse kalbime, güz yağmurları döken
Dün gece söndü birden, içimdeki alazım

Rûhum üşüyor şimdi, bitki gibi büzülmüş
Tek bir cümle dondurdu, sıcacık kanlarımı
Bağladığım gamların, zincirleri çözülmüş
Almaya geliyorlar, benden, son anlarımı

Gözyaşım karışıyor, içerken sıcak kahve
Kelimeler kanıyor, gırtlığımdan çıkarken
Hepsi dert kurtlarının, yuva yaptığı nüve
Dışlerim dökülüyor, kelimeyi sıkarken

Meğer bağlıymış herşey, bir pamuk ipliğine
Yükseğe tırmanırken, tutup da bir ucundan
Kalbimle düştüm birden, gamların deliğine
Orada hapis yattım, hep ihanet suçundan

Soner Çağatay 17 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelime:

Nüve: çekirdek

Not: İhaneti başkası yaptı, ama ben yattım hapiste. [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/420349/kursun-gibi.html>

KENDİME VEDA (4)

[italik] İnsan dedikleri şey, âkil bir bukalemon
Cemiyette mülkiyet, dayandığı tek baston

Onunla maskeler hep, hakikî iç yüzünü
Mala mülke getirir, sonunda her sözünü

Yokluktan nefret eder; ama varlığa tapar
Biraz varlık olmadan âciz insan ne yapar?

Maddî mülküyle kalkar, ayağa âciz beşer
Kendini bulmak için, maddeyi boşa eşer

Nefsinin hakikatı, bedeninin verâsında
Ama yine de gezer, varlığın merasında

Acziyetini mülkle, örter bîçâre insân
„Ben bir hiçim” diyemez, içindeki o lisân

O dil, rûhunun dili; susmaz varlık balıyla
Mutlu olmaz ne evle ne de ipek halıyla

Her tehavvül bir şeyin, bir şeyden fisâlidir
Yerine gelen her şey, gidenin bir misâlidir

Her gidenin yerini, doldurur başkasıyla
Dünyaya da el açar, içi boş şapkasıyla

Kâh çocukla kâh malla, dâima mefâhirdir
Fakat onlar varlıkta, muzeyyef cevâhirdir

İşte ben bu varlığı, „terk” ediyorum artık
Kundurayı bırakıp, giydim yırtık bir çarık

Şu beden serasında, ruhum bembeyaz bir gül
Yaprak yaprak açarken, seyreyledi bu bülbül

Bu güle bir sepettir, konulacağım tabut
Onun gerçek bahçesi, bâkî âlem-i lâhut

Soner Çağatay / 20 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Verâ: Arka

Tehavvül: Değişim

Fisâl: Ayrılma, kopma

Mefâhir: Gururlu

Muzeyyef cevâhir: Sahte cevherler

Açıklama:

LÂHUT ÂLEMİ

"Ulûhiyet, ilâhî âlem, yüce âlem." İlâh kelimesinden, vav ve te harflerinin ilavesiyle oluşan bir kelimedir. Sû ilere göre varlık zatında mevcuttur. Mutlak gayb âlemi de denen bu bilinmeyen, görünmeyen âlemde Allah Teâlâ, isim ve sıfatları mertebeleriyle 351(344 no'lu dipnot). Tasavvufta genel olarak bilinmeyen mânevi âleme lâhût âlemi; insanlarla ilgili madde âlemine de nâhût âlemi denir.

[/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/421476/kendime-veda-4.html>

KENDİME VEDA (5)

Bin deri değiştirir, mezara kadar insan
Yırtık pırtık bir deri, dibinde en son kalan

Dış derisini atmak, insâna pek de âsân
Estetik amaliyat, yapar neştersiz zaman

Yosun tutarken rûhlar, tevbesiz günâhlarla
Gidene ağlar insan, sessiz sessiz âhlarla

Hakikatla atamaz, iç derisini fakat;
Kalın deriler giyer, ölene kadar kat kat

Onu yamamak için, bu geçici âlemde
Bütün serveti verir, isterse bir kalemde

Tükettiği her şey, elinde iğne iplik
Halbuki iç âlemi, dışından daha delik

Birçoğuna kefendir, ördükleri kozalar
Kanat çırpmadan çürür, ruhûndaki azalar

Yarım kelebek bile, etmez ondaki cenîn
O, rûhî tekâmülü, nâkıs mahlûk-u mehîn

Bir tuğbâ ağacına, konmak ister sebatla
Kuşlar uçamaz gökte, tüysüz iki kanatla

Kelebek olamayan, kurtlar yerde sürünür
Gökteki kelebekler, Hakk'a kartal görünür

En büyük koza dünya; kurdu da altı milyar
Cennete kozadayken, hayâlde kanat çırpır

Soner Çağatay 21 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Mehîn: Basit, değersiz, aşağılık

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/421708/kendime-veda-5.html>

KENDİME VEDA (6)

Dilek ağacı oldum, Şeytân ve ifritlere
Hayâlî umut oldum, uhrevî züğürtlere

El açan dilenciler, bekliyorken kapıda
Varlığımı veririm ve hatta bir çırpıda

Her varlığı terketmiş, hiçlikte bir züğürdüm
Varlık tozunu bu gün, bu hiçliğe süpürdüm

Acz u fakrıyla ben, bu dünyada fâhirim
Varlık kirinden rûhen, âzâde ve tâhirim

Dünya denen topu da, vurup attım tâ tâca
O da yetmedi yırttım, takıp sivri bir kanca

İçimde bir dünya var, yerle âdetâ yeksân
Mavi âsımânında, mihr ile mâhı noksân

Herşey uçtu elimden, varlıktan bir madûma
Herşey un ufak olup, döndü bir avuç kuma

Birgün olacak elbet, beden haşarata leş
Işıkları gözümden, çekip alacak güneş

Kim unutulmamış ki dünya denen konakta
Elbet kaydımı düşüp, koyacaklar bir nokta

Soner Çağatay 21 Aralık 2010 / Wuppwertal
Kelimeler:

fâhir: övünen

tâhir: temiz

mihr ile mâh: Güneş ile Ay

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/422248/kendime-veda-6.html>

KENDİME VEDA (7)

Kış faslı yaklaşınca, soğdu birden ortalık
Yalnız dev yakaladı, beş tane koca balık

Balıklarını taktı, ince bir dala tek tek
Fakat yakaladığına, sevinememişti pek

Onlara acımişti, çırpınırlarken dalda
Kendinin akıbeti, tüllemmişti hayâlda

Dev, konuştu içinden
Bir ses geldi hiçinden:

-Her şeyin sonu birgün, ak ya da kara ölüm
Birgün basılacaktır, bana da ecel mührüm

Sonra şöyle bir baktı, sapsarı yapraklara
Düşen herşey düşüyor, geldiği topraklara

Dev, konuştu içinden
Bir ses geldi hiçinden:

-Fânîlik rûhumda kor; yakıyor hep içimi
Artık yapmalıyım ben, hakikî bir seçimi''

-Ne kadar da yakınmış, dışımdaki uzaklar
Sadece beni yormuş, çizdiğim o zikzaklar

-O yollarda yürüdüüm, hep gerile gerile
Şimdi cesetlerim var, orda kesik ser ile

Dev, her acziyetini, birdenbire farkettti
Benlik iddaasından, Mevlâ'sına çarketti

Soner Çağatay 22 Aralık 2010 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/422539/kendime-veda-7.html>

KENDİME VEDA (8)

Bunları düşündü dev, yürürken mağaraya
Her düşünce bir tuzdu, kalbindeki yaraya

Ağır ağır yürüdü, mağarasına doğru
Orada buluyordu, rûhuna her huzûru

Her gece okuyordu, düşünüyordu bu dev
Başı hep düşünmekten, yanardı alev alev

Zavallı dev çok yorgun, her gece düşünmekten
Güneşin etrafında, dünya gibi dönmekten

Bembeyaz burağıyla, girdi nûrlu gülzâra
Dönmeyi istemedi, dünya denen mezâra

Beyaz burakla gidip, siyah merkeple dönmek
Bu deve göre aynen, kokan çöplüğe inmek

Eğer hiç olmasaydı, kalpteki pencereler
Devi, rûhen boğardı, dünyevî cendereler

Koca ömrü harcadı, hakikat aramakla
Benliğin aynasında, kendini dev sanmakla

Gölde, su gibidir nefis, herşeyi eyler şikest
Hatt-ı münkesir gibi, içinde yansır çûbdest

Devin koca kafası, sanki soru kovanı
Bir cevap için dövdü, yıllarca bu havanı

-Ey ayna! hadi söyle, dünyada en güzel kim?
-Her iki âlemde de, en güzel, Rabb'ül-Hakim!

-Yanlış yere tuttun sen, elindeki aynayı
Gece güneş zannettin, gördüğün dolunayı

-O aynanı kır artık! Hakikat, güneş gibi
-Oturup da seyreyle, seher vakti beş gibi

-Tozlanmış bir aynada, Hak'kı görmek bir yana
-Kendini dahi görmek, mümkün müdür insana?

Yok artık bundan böyle, aynaya ihtiyâcın
Kalbinde yanıyorken, nûrlu nûrlu sirâcın

Soner Çağatay 23 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Çûbdest: sopa, Asa

Şikest: kırmak

Hatt-ı münkesir: Kırık çizgi, yani eğri çizgi

Sirâc: Lamba

Şiirde birçok şey sembolik mana taşıyor, örneğin:

Siyah merkep: beden

seher vakti: Burda sabah namazına işaret

Beş: Beş vakit namaza işaret

Güneş: Hakikat

Nûrlu gülzâr: Gayb alemi

Burak: Ruh

Mağara: Beden veya dünya

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/422799/kendime-veda-8.html>

KENDİME VEDA (9)

Biraz odun topladı, yolların kenarından
Birkaç ince dal kırdı, ormanın çınarından

Mağaraya girince, ağzına koydu taşı
Ateşi yakmak oldu, girince ilk telaşı

Bir daha çıkmadı dev, gizli mağarasından
Son kez dışarı baktı, bir delik arasından

Mağarada yaşardı, kocaman güzel bir kuş
Onunla dertleşerek, geçip giderdi her kış

Dev de çok seviyordu, bu güzel nazlı kuşu
Gözlerine baktıkça, duyardı derin huşu

Tek dostu bu kuş idi; onunla konuşurdu
Onunla konuştuğunda, kalb yanıp tutuşurdu

Dev, koca balıkları, yanan közde pişirdi
Birkaç tane yiyerek, midesini şişirdi

Derken bir ses duyuldu, mağaranın içinde
Duvarda da bir gölge, tam boru biçiminde

Kıvrılıyordu gölge, duvarda kıvrım kıvrım
Bazen tam oluyordu, bazen de şeklen yarım

Şap şap sesleri yankı, mağara duvarında
Kuş da bir çığlık attı, ateşin kenarında

Ona doğru yaklaştı, kuş sâdece meraktan
Dev de seyrediyordu, olanları uzaktan

Soner Çağatay 24 Aralık 2010 / Wuppertal

Not: Kuş, burda bir şeyi (?) temsil ediyor.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/422928/kendime-veda-9.html>

KENDİME VEDA (10)

Bir baktı, dev bir yılan! uyanmış uykusundan
İştahı da kabarmış, balığın kokusundan

Orada yatmak için, derin kış uykusuna
Çekilmiş çok önceden, karanlık kuytusuna

Yılan tekrar uyandı, ısınınca mağara
Kuş başını yavaşça, uzatınca o mâra

Birden saldırdı kuşa; o da kaçtı çığlıkla
Dev de ayağa kalktı, elindeki bıçakla

Kuşu seviyordu dev, dünyada herşeyden çok
Onsuz hiçbir şeyin de, gerçek bir anlamı yok

Karşısına dikildi, hemen, koca yılanın
Kuş yaşamalıydı ki o yâreniydi cânın

Bu güzel kuşu idi, dünyada tek metası
Kesinlikle yok idi, bu âlemde hemtası

Kuş kanatları açmış, ötüyordu figânla
Devi karşı karşıya, gelince şâhmerânla

Dönüp durdu zavallı, tıpkı bir topaç gibi
Başını vuruyordu, taşlara tokaç gibi

Eğer devi ölürse, bu kuş garib kalacak
Onun yeri ne ile ve nasıl tam dolacak?

Devsiz bu kuş bir hiçti; ölüp giderse peki?
Fânî dünyanın kahrı, onun yanında ne ki?

Yılan, birden saldırdı, üstüne doğru devin
Sağa kaçarken kaydı, zira kaygandı zemin

Zavallı düşüverdi, dengeyi kaybedince
İşte şimdi başladı, asıl büyük işkence

Dev yılan, yakaladı, sardı devî kısıvrak
Kuş da etraflarında, döndü hep bağırarak

Dev kıınıldayamadı, yılan onu sıkarken
Gözyaşı akıyordu, kuşa çâresiz bakarken

Dev ölüyordu artık, kemikleri kırılmış
Kemik uçları çıkmış ve derisi sıyrılmış

Yılanın dişlerinde, damlıyorken zehirler
Pişmanlıkla çağladı, gözlerdeki nehirler

Yalnız devin mazisi, canlandı lahza lahza
Günahlara pişmanlık, tek adâlet-i mahza

Çok pişmandı hem de çok, mazarine baktıkça
Hafifliyordu rûhu, göz yaşları aktıkça

Soner Çağatay 24 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Mâr: Yılan

Hemta: Benzer, eşit

Şâhmerân: Yılanların başı

Lahza: An

Adalet-i mahza: Salt adelet, tam adalet

Temel semboller:

Yılan: Nefis,

Ateş: Şehvet

İştah ve balık arasında şöyle bir ilişki var İslam Felsefesi ve Tasavvufunda: Yemek iştahı artırır, iştah da şehveti, şehvet de

Kuş : Aşk

Mağara: Dünya ve beden

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/423065/kendime-veda-10.html>

KENDİME VEDA (11)

Kuş ve dev çok çâresiz; her ikisi azapta
Çırpınıyorlar son kez, sona yakın etapta

Dev kuş da gagasıyla, mârın gözüne vurdu
Son bir hamle diyerek, dev, bıçağı savurdu

Ve sapladı yılanın, pullu, kalın boynuna
Yılan kanlar içinde, düştü devin yanına

Fakat dev kalkamadı, düştüğü taşlı yerden
Hiçbir şey kalmamıştı, gözlerindeki ferden

Dev, kanlar kusuyordu, ağarmış sakalına
Belki yem olacaktı, ormanın çakalına

Kuş, başını dayadı, kanlı göğsüne devin
Sıcaklığını hissetti, kalbindeki alevin

Koca bir ömür verdi, kuşu yaşatmak için
Onunla doldu içi, içinde mahfî için!

Ervâhın nevâsıydı, kuşun âh u figânı
Bu ses için terketti, dev içindeki cânı

Bu kuşta pinhân idi, kâinattaki her sır
Sırrına ermek için, varlık oldu bir sıfır

Ölmeden önce ölmek, şart ebedî gülmeye
Madde karanlığını, nûr-u aşkla delmeye

Devin başında durdu, kuş, içini çekerek
Ve gözlerine baktı, ince boynu bökerek

Koca dev üşüyordu, titriyordu bir yandan
Tüyleri ıslanmıştı, yağmur gibi giryandan

Onun üstüne gerdi, kuş uzun kanadını
Isıtmak için biraz, maneî nevzâdını

Kuşun gözyaşı aktı, devin dudaklarına
Yanağını dayadı, solgun yanaklarına

Aşktan akan gözyaşı, rûha gençlik iksiri
Ancak hür aşk kurtarır, bedendeki esiri

Soner Çağatay / 25 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Mâr: Yılan

Giryân: Ağlamak

Nevzâd: Yeni doğmuş, bebek

Ervâh: Ruhlar

Nevâ: İnilti

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/423540/kendime-veda-11.html>

GEL ALIRIM SENİ

İster kara kışla ister bahârla
İster bir leyl ile ister nehârla
İster güller ile ister bin hârla
Gel alırım seni, avuçlarıma

İster güneşlerle ister bulutla
İster gülüşlerle ister sukutla
İster hüzünlerle ister umutla
Gel alırım seni, şu kollarıma

İster çöllerinle ister bağlarla
İster sellerinle ister dağlarla
İster günlerinle ister çağlarla
Gel alırım seni, şu hayatıma

İster kısa hayat ister bir memat
İster bana köle ister hep azat
İster can veren ol ister bir cellat
Gel alırım seni, müşfik kalbime

İster gezen deli ister hak veli
İster bâd-ı hazan ister samyeli
İster bir gamsız ol ister çileli
Gel alırım seni, sıcak koynuma

İster yağmur ile ister karınla
İster yokun ile ister varınla
İster zarar ile ister kârınla
Gel alırım seni, sıcak yuvama

Soner Çağatay 26 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:
Nehâr: Gündüz
Memat: Ölüm

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/423697/gel-alirim-seni.html>

DERTSİZ EDÎB VE ŞÂİRLER (2)

Lastik gibi uzuyor, kelimeler ve mâna
Tecavüz ediyorlar, kalemle sana, Ana!

O mütecâvizlere, „tebrikler, muhteşemdi!”
Eskiden bu lisânım, aynen Bâğ-ı İrem’di

Üzümlerinden şıra, yapardı mâhir şâir
Eşşeklerle çiğnedi, bâğı edîb-i câir

Dönüp bir baktım bâğa; ne göreyim, virâne!
Nigâhbân-ı bâğ da, bakar bîgâne bîgâne

Kara kargalar dalmış, gaga gibi kalemle
Gününü gün ederler küfürlü bir âlemle

Baykuş „Ne güzel öttün!’ diyor kara kargaya
,Sen de’ lafını takmış, kargamız da gagaya

Bâğ-ı İrem baykuşa, kargaya teslim olmuş
Kargaların gâgları, bir anadilim olmuş

Garîb bir bülbül girse, güzel İrem Bâğ’ına
Bâğ çubuğu takarlar, incecik ayağına

Ey bülbülüm sus artık! dilini anlamaz gül
Zâğ-ı bâğa, âvâzın, azâptır ötme bülbül!

Soner Çağatay 27 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

Edîb-i câir: Zalim edebiyatçı
Nigâhbân-ı bâğ: Bağın bekçisi
Zâğ-ı bâğ: Bağın kargası
Âvâz: Ses

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/424333/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-2.html>

DERTSİZ EDÎB VE ŞÂİRLER (3)

Dilimi kes, kopar, at!; ama dokunma dile
Lazımdır dil kalbime; çektirme bana çile

Dilimse leşe dönmüş, kuzgunların önünde
Bu bülbülün feryâdı, bu leşedir bu gün de

Gönlümü mest ediyor, bülbüllerin âvâzı
Hissi olan sevmez mi, âvâz-ı dilnevâzı?

Anlamasak da onu, dinleriz bu hayvânı
Âvâzı nevâz eder, pas tutmamış revânı

Çözmeye çalışırken, Batı, kuşların dilini
Bizimkiler kırar hep, bu bülbülün bâlini

Aslında kendileri, anlamaktan âcizdir
Âcizlerin yaptığı, tek şey dile tacizdir

Neymiş dili ağırılmış, nâdîde Divânımın
Çalışmaya hevesi, yok edîb civânımın

Ecdâda kinle dolu, kalpteki sarnıçları
Bir nebze İslam'adır, içindeki hınçları

Dilini kopar ondan, yeter dini tahribe
Yüzyıllar sonra olur, bir hilkat-i garibe

Dilini kopardınız, bu zavallı bülbülün
İsterseniz hâline, maymunlar gibi gülün

Gülzâr-ı edebiyat, şuâraya mezârdır
Lisânlarını tenkîd, rûhlarına âzârdır

Soner Çağatay / 28 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelimeler:

âvâz-ı dilnevâz: gönül okşayan ses

bâl: kanat

revân: ruh, can

nevâz: okşamak

âzâr: işkence, azap

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/424511/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-3.html>

DERTSİZ EDİB VE ŞÂİRLER (4)

Dil giderse din gider, kültür gider, şâirim!
Sele karşı bir taştır, koyduğum şu şiirim

Bir taş da sen koyarsan, diktiğim şu bendime
O adını, vallahi, vird ederim kendime

Evet dil meselesi, benim kutsal davamdır
Çünkü kelimeleri, büyüdüğüm yuvamdır

Bu dile karşı çıkan, sahte edîb avâmdır
Kelimeler içimden, dile gelen nevâmdır

Kelimeler taşıdır, maneviyat şehrimin
Altın parçalarıdır, edebiyat nehrimin

Altından sarraf anlar, kumdan da inşaatçı
Şimdiki edîblerse, ruhsatsız zerzevatçı

Sattıkları karpuzlar, çıkınca bembeyaz ham
Eşşegine döküyor, onu müşteri akşam

Soner Çağatay / 28 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Nevâ: Ses ve inilti, ezgi melodi, rızık, geçim.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/424633/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-4.html>

DERTSİZ EDÎB VE ŞÂİRLER (5)

Mâhir edîb ve şâir, kelimeyle zar atmaz
Kullanırken de satranç, ustasını aratmaz

Kalemiyle bilardo, oynar cümle yazarken
Mürekkebi bal gibi, akar ondan sızarken

Bir iğne olmalıyken, kalem şimdi bir makas
Her kelimeyi kesme! şâir ve terzi Vakkas

Kelimelerden petek, yap eğer bir arıysan
Gül olup açsın hepsi, şiirin gülzârıysan

Soner Çağatay / 28 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:

Gülbâr: Gülbahçesi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/424756/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-5.html>

DERTSİZ EDÎB VE ŞÂİRLER (6)

Edebiyat tarlası, marabalara mirâs
Şiirin ağaları, bırakınca hep nadas

Yabanî otlar çıkmış ve kaplamış tarlayı
Ayılar da çekermiş bir şemmame halayı

Marabalar kovunca, tarladan ayıları
Kendileri yerleşmiş ve artmış sayıları

Tarlaya ektikleri, çoğunlukla kabaktır
Arasına ekilen, soğan ve sarımsaktır

Şu burnumun direği, kırılıyor geçerken
Gözlerimse yanıyor, iyi kabak seçerken

Edebiyat tarlası, kokmalı buram buram
Gönüllere vermeli, gerçek edebî ârâm

Hergün yiye yiye de, bıktık kabak tadından
Bari ondan tatlı yap, vazgeç de inadından

Dil zengin olmayınca, mutfağın fâkir olur
İlham perilerin de tamamen âkir olur

Yeni kelimeler ek, alıp da kâmûslardan
Yeşeren güllerini, koru hâ câmûslardan

Soner Çağatay 29 Aralık 2010 / Wuppertal

Kelimeler:
âkir: kısır

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/425004/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-6.html>

AŞKIN MADDE-İ ESİRİMDİR

Berber uyuyalım, gölgesinde zamânın
İçimizdeki saat, vururken tik tak, tik tak
Dudağından alayım, tadını güzel ânın
Hatta hissetmeyeyim, sırtıma girse bıçak

Hayâli bırakalım, zamanın ırmağına
Çek âheste âheste, aşkıma kürekleri
Ayın hâlesi yüzük, olsun o parmağına
Yıldızlar atsın gökten, firdevsî çiçekleri

Şâhidimiz olarak, gökte felekler hâzır
Yaşlı nuranî ay da kıysın akd-i nikahı
Sana refakat için, iki melek muntazır
Kevserle yıkanasın, şeb-i aruz sabâhı

Önüne açsın melek, kalın levh-i mahfuzu
At! imzanı gülerek ve bas! sağ ayağıma
Eline versin bahar, bir buket mor nevruzu
Beyaz Burakla gelin, gel gönül otağıma

Hayâllerini koy da gel çeyiz sandığına
Bırak pılı pırtıyı, senin evin kalbidir
Düşen saçları geçir, ip diyerek tığına
Nakışlı bir mendili, olmayan garibimdir

Aşkın ile eyledim, âniden tayy- ı zamân
Bedenimden silinmiş, derin ayak izleri
İçim aşk iksiriyle, dışımdan daha civân
Rûhumun tek tiryakı, çiçeğimin gözleri

Aşkın içime düştü, tıpkı bir cemre gibi
Kiraz çiçeği açar, bahçemde kışta bile
Gözler ışık saçarken, tıpkı şerâre gibi
Koşarım peşlerinden, ben ecele acele

Tam bir münzevî gibi, sığındım kucağına
Dünyayı bırakıp da, geldim ben kollarına
O gözlerinden girdim, yeşil gönül bağına
Gönül kuşum da yuva, yaptı o dallarına

Ne oldu bana söyle! neden böyle tuhafım?
Bedenim dik olsa da, iç dünyam yerle birdir
Kızgın aşk âteşiyle, dağlanmış her tarafım
Hilkatimde o aşkın, tek madde-i esirdir

Soner Çağatay / 29 Aralık 2010 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/425243/askin-madde-i-esirimdir.html>

BÛSE (1)

Bakma uzaktan öyle! hadi bana gel Bûse!
Koy başını yavrucak! yumuşacık göğüse

Gözlerindeki güneş, batmasın gamlı sise!
Esir mi düştün? Söyle! Bu yaşında yeise

Ne güzel de yakışmış! Sana beyaz elbisen
Hüzün hiç yakışmıyor! Hadi gül biraz susen!

Boynu bükme ne olur! sarı başaklar gibi
Kaldır başını göğe! gülen çocuklar gibi

Saklama o yüzünü! senin alnın nûrdan ak
Ağlama sen ağlama! Hüznünü bana bırak

Hadi gel kollarıma! bana sarıl yavrucak!
Kalbimi veriyorum, benden sana oyuncak

Kırılan kalbim olsun, yeter ki sen gül öyle!
Hadi! bana gülerek, güzel bir şarkı söyle!

Gözyaşları dolmasın! Söylerken o gamzene
Dargın mısın yavrucak, seni böyle üzene?

Sarıl bana sımsıkı, biran olsun bırakma!
Kapa gözlerini de, karanlığa hiç bakma!

Hiçkimse sarılmadı, senin gibi sımsıkı
İlk defa sâda verdi, şu kalbimin amakı

Farzet ki ben babanım, kokumu içine çek!
Duygularımsa en az, onunki kadar gerçek

Ellerinin yerinde, bir şarap şişesi var
Sanmaki senin için, içten endişesi var

Yine de seviyorsun, yine de özlüyorsun
Yine de o annenle, yolunu gözlüyorsun

Değil mi küçük Bûse, değil mi küçük melek?
Bebeğim! hadi benden, dile güzel bir dilek

Bûse:
„Amca! babam ne zaman, evimize gelecek?“
„Ne zaman benim yüzüm, senin gibi gülecek?“

Soner Çağatay 21 Aralık 2010 / Wuppertal
Kelime:
Susen bir çiçek ismidir.

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/425604/b-534-se-1.html>

BÛSE (2)

Pencerenin önünde, bekleme küçük çiçek!
Birazdan umutların, erken yaprak dökülecek

Babanın gür narası, tâ kalbine çökecek
Şarap kokan eliyle, kulakları bükecek

Bekleme balkonlarda! Gelmeyecek o baban
Gelemez baban yavrum! Boşuna onca çaban

Ruhunu hapis etmiş, bir şişeye bu akşam
Bu yüzden vermiyor, kalbi annene selâm

Gel kucağıma Bûse! Koy başını kalbime!
Konuşsan da gözünle! hiç gitmez garibime

Bak adın da Bûseymiş; yani „şevkatle” öpmek
„Babam beni hiç öpmez” demek, Bûse ne demek?

Bûse:
„Amca! babam hiç öpmez, sevmez nedense beni?”
„Seni baban sevmiyor”, diyor erkek yeğeni”

„Amca! Çocuklarını, öper mi o Almanlar?”
„Onlarla uyurlar mı, korktukları zamanlar?”

Soner:
„Onlar çocuklarıyla, konuşur adam gibi
„Kızlarını süslerler, sarayda madam gibi”

„Biliyor musun Bûse! Babam da hiç öpmedi
„Bana birgün içinden, canım yavrum demedi”

„Bizim ana-babamız, bilmez bizi sevmeyi”
„Cennetten çıktı derler bir sopayla dövmeyi”

Soner Çağatay 31 Aralık 2010 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/425818/b-534-se-2.html>

KENDİME ACIYORUM

Kendime acıyorum; fakat bağıramam ki...
Kalbimin diliyle de yardım çağıramam ki...

Kalbimin her sesine, bedenim etten duvar
Gizli feryatlarımı, duymuyor sağır civar

Kendimle konuşuyor, kendimle gülüyorum
Bazen taş gibi semsert, bazen çözülüyorum

Birgün yıkılacak o, sesimin sâdâsıyla
Cam gibi kırılacak, kalbimin nidâsıyla

İçinde korlar olan, bir tandırım topraktan
Yıllarımı geçirdim, beynimi yakaraktan

Duygularım kabarıp, bir ekmek gibi pişer
Kalemimle çekerken, bazen dibine düşer

Nice duygularım da, küle döndü içimde
Yanan ruhları hala, bütün gece peşimde

İçimde Gûlyâbânî, gebermeyen efkârım
Ejderhalar yaratmak oldu fikirden kârım

Anlamıyor kadınlar, düşenin bir hâlinden
Çekip giderler tutup, çocuğunun elinden

Kaderimiz benziyor, mütefekkir Dücâne!
İkimiz sevgiliye, emek verdik meccâne

Hiçbir şeye de yoktur, aslında merakları
Bütün dünyası tırnak, ayna ve tarakları

Hatta düşünmez bile, ben neyim ve de kimim?
Neye köleyim ya da nelere ben hâkimim?

Tezâtlar ve tezâtlar, alâmet-i fârikası
Birden küsmek kadının, ikinci hârikası

Küstüğünde gelmeni, hep bekler tıpış tıpış
Git! diz çök! aman dile! Ve eteğine yapış

Şeydâ bülbül ne çekti, gülün nâz ve hârından
Dalına hiç konmazdı, korkmasaydı mârından

Onlar aşk der, duygu der; fakat ölen erkektir
Aşk için ölmez kadın; özünde çok ürkektir

Aşkın o mâyesinde, bir cesâret pinhândır
Cesâretsiz aşklar da, bir bârân-ı nisândır

Âşık bülbül gülbende, çırpınarak cân verdi
Maşûku beyaz güle, kanından da kan verdi

Maşûkları içinse, hep âşıklar müntehir
Aşk kadına şaraptır, erkeğe gizli zehir

Soner Çağatay 1 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya

Kelimeler:
Gülben: Gül dalı
Bârân: Yağmur
Mâr: Yılan

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/426136/kendime-aciyorum.html>

BÛSE (3)

Büyüdüğümüzü hiç, görmezler ki bebeğim
Kesilmedi sanıyor, annem hâlen göbeğim

Bûse:

-Çocukları büyüten, oyun ve oyuncaklar
Ana ve babayı da, biz küçücük çocuklar

-Bizimle öğrenirler, sabrı ve merhâmeti
-Hayata karşı aczi ve her mukâvemeti

Soner:

-Bize salak ve aptal, derler düşse bir bardak
Arkasından da bazen, küfür dolu bir dayak

-Bir bardak alsam titrer, ellerim zıngır zıngır
Düşüp kırılrsa elden, bağırır bangır bangır

Bûse:

-Amca! biliyor musun, camlar kırılır sestene?
Çocuk kalbi dağılır, kalbe vuran makesten

-Her azar ve bağırma, atılan ses bombası
Babam bana bağırır, düşünce el lambası

Soner:

-,Çoban da olamazsın' derdi babam bana hep
Ağzında çıkan sözler: Öküz, salak ve merkep

-İlk defa bir dolmuşta, bindim İstanbul'da
„Beyfendi bakar mısınız?" diyordu biri yolda

-İnanamadım buna, biliyor musun Bûse?
Bu hitabı duyunca, dünya oldu menkûse

Özgüvenim artmıştı ve oldum bir beyfendi
Güzel bir kelim kesti, ruhumdaki kemendi

Soner Çağatay / 1 Ocak 2011/ Wuppertal / Almanya

Kelimeler:

Makes: Yankı

Menkûse: Ters dönmek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/426241/b-534-se-3.html>

KENDİME VEDA (12)

Akşam olmuştu artık; yaklaştı vakt-i firak
Şimdi daha da yakın, uzak sandığı ırak

Hiç kımıldamıyordu, yorgun, uzun bacaklar
Mosmor kesilmiş idi, cansız, ince parmaklar

Ölen bedeninin ipi, düşmüş ruhun elinden
Onu çekip olmak zor, kapan o ecelinden

Devin yeşil gözleri, dalıp gitmiş ukbaya
Karşılık veriyordu, uhrevî merhabaya

Ölüm değiştirmişti, rengini her varlığın
Yaprakları sarardı, dünya denilen bağın

Yavaş yavaş çekildi, gözündeki perdeler
Dev birân zannetti ki yabancı bir yerdeler

Beden ruhun sırtında, eskimiş bir gömlekti
İçinden ve dışından, çatlamaş bir çömlekti

Azrâil de atınca, deve küçük bir çimdik
Ruh uyandı uykudan, beden içinde dimdik

O kuş hiç ayrılmadı, devin başından birân
Yüzüne her baktıkça, güzel gözleri giryân

Gözyaşları karıştı, ecel terine hemân
Kapisını açmıştı, çoktan deve âsumân

Sararıp soluyordu, rengi zavallı kuşun
Eseri kalmamıştı, gayri sururî cûşun

Kederden dökülmeye, başladı renkli tüyler
Hacer'ül-Esved oldu, sanki, dünyevî şeyler

Her nefis tadacaktır, birgün o mevdi elbet
Aşkla ölmek hem izzet, hem de ilahî lezzet

Soner Çağatay 2 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya

Kelimeler:

Giryân: Ağlamak

Cûş: Coşma, kaynama ve taşma

Mevt: Ölüm

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/426653/kendime-veda-12.html>

KALDIRIM TAŞLARI

Durma hadi sen de git! yalanın kucağına
Emzirdiğin umutlar, onun yetim çocuğu
Birgün şâhmerân olup, dolanır bacağına
Şeytân da geri alır, senden mavi boncuğu

Sokaklar seni yutar, sokaklar bir ejderha
Çelme takar ayağa, o deyyûs kaldırımlar
Bekâreti bozulmuş, çıkar, rûhun sabaha
Gözünü kör etmesin, yaldızlı yıldırımlar

Dinle, sokağı dinle! köpekler havlamakta
Her yer örümcek ağı; takılmış kelebekler
Bir parça ciğer için, âlem miyavlamakta
Kaldırım taşlarında, emekliyor bebekler

Karanlıktan nûr çıkmaz; boşadır o telaşın
Uzun gecede düşme, koşarken düş peşinde
Çöplükte çürümesin, bir muz gibi, naaşın
Gölgen bin âh çekecek, derin iç çekişinde

Yağmur damlaları da hüzün şarkısı çalar
Gece yarısı dilin, bir türkü mırıldarken
Gamlar kapına vurur, ellerinde bohçalar
Ağaçlar derin derin, esneyip horuldarken

Hayat denen ağacı, bir gece rüzgar sallar
Ve yaprak gibi düşer, sararmış hayâllerin
Gamlar gönül bağına, kargalar gibi dalar
Kara kına yakacak, o bembeyaz ellerin

Soner Çağatay 3 Ocak 2011 / 00.00/ Wuppertal / Almanya

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/426907/kaldirim-taslari.html>

RUHLARIMIZ İKİZ

Gel diyorsun bana gel! gelirsem hiç dönemem
Boynumu köle gibi, kolların prangalar
Yan diyorsun bana yan! yanarsam hiç sönemem
Bakışların kalbime, aşkını şıringalar

Acı çekiyorum, çook! bedenim isyândadır
Gözlerim ağlamaktan, kanlar kusuyor, bir bak!
Şu aklım, varlığımı, her gece, nisyândadır
Hayâlin de geçiyor, benimle, hergün matrak

O yüzüne bakarsam, vallahi hâlim yaman
Zülfikar kaşların, ya, kalbime saplanırsa?
Ayakta duruşuma, bakma! hâlim perişan
Ya birgün aşkın için, kalbim ayaklanırsa?

Aşkın rahminden doğduk; ruhlarımız da ikiz
Sana baktıkça beni, görüyorum, ey aynam!
Bedenen çiftiz lakin, biz, hakikatte tekiz
Bizler doğarken nasıl, dayandın sen, oy anam!

Soner Çağatay /4 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/427169/ruhlarimiz-ikiz.html>

DERTSİZ EDÎB VE ŞÂİRLER (7)

Dili hadım ettiler, ondan çocuğu yoktur
Evlat edinmeye de muâriz hayli çoktur

Farsça'dan kelimeler, edinsek dile evlat
Ne kaybederiz, söyle! dilimi kesen cellat?

Dilim ağır diye de ne bu şiddet bu celâl!
Hoşuna mı gidiyor, dildeki bu izmihlâl?

O dilin gerilerse, hergün geriler zekan
Kelimen azsa nedir, alamet-i fârikan?

Bir kitabı okurken, el gitmezse kâmûsa
Dil nasıl zenginleşir, ey sahte, edîb Mûsa?

Kâmûsa gitmeyen el, kırılınsın be kırılınsın!
Kelimelerden bomboş, kafatası yarılınsın!

Kelimeden deryayım, dolaşma sâhilimde
Açılmaya çalışma, şedîd esen yelimde

Bu deryada inciler, bulamaz üşengeçler
Sedefiyle meşgüldür, ısıransın bu yengeçler

Soner Çağatay 5 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/427602/dertsiz-ed-b-ve-s-irler-7.html>

BAHTIN AÇIK OLSUN

[italik] Bahtın açık olsun, hayat yolunda
Ağlama ne olur! bitsin gözyaşı
Yeni bir sevgilin, olsun kolunda
Uysun yârim sana, yaşı ve başı

Bana koşacaktın, gülerek hani
And içmiştik içten, aşkımız için
Neden bitti sevda böyle çok âni?
Hergün ağlıyorken hep için için

Beddua edemem, varmaz ki dilim
Dikenler içinde, kalmış bir gülsün
Şekva etmem inan, kanarsa elim
Bırak da bu bülbül, kahrından ölsün

Hayâlimiz vardı, mor ve eflatun
Sana veremedim mor bir orkide
Gözlerim al! senin yeşil yakutun
Yiter gider onlar, birgün belkide

Sen de sevdin sen de, inanıyorum
Gözlerinde yandı, aşktan bir ateş
Şimdi ben onunla, âh yanıyorum!
Kalbimin yüzünden, beden çilekeş

Gözlerim giryândan, âmâ gibidir
Kalkan kadar ağır, gözkapaklarım
Yüzüm de çürümüş, elma gibidir
Dün sararıp soldu, al yanaklarım

Zaman silemez ki aşkın izini
Geçip gitse yıllar, silindir gibi
Gözyaşı doldurur aşk denizini
Taşar yanağıma bir nehir gibi

Soner Çağatay 5 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/427802/bahtin-acik-olsun.html>

KENDİME VEDA (13)

[italik] [1] Dev ölürken:

Vakit gece yarısı, bakışlar ağırlaşmış
Etraftaki nesnelere, âdetâ sağırlaşmış

Sessiz o gecelerde, başka bir hüznü saklı
Gündüzlerde bin iken, onda bir yüzünü saklı

Günahkar âsi mazi, içinde bir kırkayak
Keşkeler yılan gibi ve kuyrukta çingirak

Isırınca ruhunu; sızar gözden zehirler
Başına yağar gökten, bahşiş gibi ecirler

Dünya için dişledi, nankör beşer beşeri
Onu dişler kabirde, küçücük bir haşeri

[2]

Kanatların altında, kuşun, o devî öldü
Canı çıkarken tenden, hep acı acı güldü

Güneş daha doğmamış, ufuk hafif kızıldı
O alınına da nûrdan „Huve'l- Bâkî“ yazıldı

Kuş, sımsıkı sarıldı, devine kanadıyla
Avunacaktı artık, onun güzel yâdıyla

Saatlerce bekledi, kuş, devinin başında
Belki geri gelir ruh, umut ve telaşında

Ama gelmedi, gelmez! buradan çekip göçen
Gelse de ne bulur ki, haraptır bağın bahçen

[3]

Zâman varya bu zâman, silgi gibi siler hep
İster kırmızı olsun, kullandığın mürekkep

Azrâil alır seni dünya denen mektepten
Sınıf arkadaşların, unuttur seni hepten

Bir kapıdan çıkarsın, amel karnen elinde
Değişmez artık notlar, o vakt-i ecelinde

Eğer kırıkça notlar, vay hâline tâlebe!
Arşın işte burdadır, gitme uzak Haleb'e

Soner Çağatay 5 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya [/italik

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/427908/kendime-veda-13.html>

KENDİME VEDA (14)

Dev ölünce düşündü, kuş, „Ne yapsam cesedi?”
Güneş batmaya yakın, azalmıştı mühledi

Mağarayı tamamen, iyice inceledi
Varıp bir köşesini, ayakla eşeledi

Geniş bir mezar kazdı, ter içinde kalarak
Kâh derin âh çekerek, kâh gözleri dolarak

Devi sürükledi kuş, gagasıyla mezara
İçine koyarken de, başladı ah u zâra

Kuşun hazîn feryâdı, duvarda aks u sâdâ
Cânına cendereydi, cânânından bu cûdâ

Firâk içine firâk, koymuş hikmetten el-Hak
Tahakkuk-u firâkta, kemâl-i rûh muhakkak

Dökülen tüylerinden, topladı kuş yas tutup
Kâh gözyaşını döküp, kâh katreleri yutup

Başının altına da, koydu güzel tüyleri
Kağıt, kalem, kitaptı en sevdiği şeyleri

Onları da koydu kuş, devin hemen yanına
Böyle gömülmek idi, yakışanı şânına

Elinde hiçbir şeyi, yoktu zaten garîbin
Gülbende âşiyânı, yandı bu andelîbin

Dev kırgındı hayata, kırgındı bu dünyaya
Onca emek gitmişti, çâresizce hay huya

Dostlar bîvefâ idi; bîvefâ büyük cefâydı
Aşkta fânî maşûku, küllen ehl-i sefâydı

Şehvet şâkisi girmez, aşkın hâk-i pâkine
Ondan ictinâb eder, bütün kalb-i sâkine

Kara toprağı attı, kuş, kazdığı ayakla
Fânî devin üstüne ve gayr-i iştîyâkla

O, günlerce bekledi, başında o mezârın
Hatta Arş'ta duyuldu, sâdâsı âh u zârın

Hû hû! diyerek öttü, hep leyâl-i yeldâda
Sesi de aşk, aşk diye, yankılandı semâda

Tüyleri de döküldü, kuşun, gam ve kederden
Zira dönmeyecekti, dev, bu en son seferden

Bir gece vakti nûrla, doluverdi mağara
Sanki oluvermişti, Nur Dağ'ındaki Hira

Kuşa bir şeyler oldu, şekilden şekle girdi
Nûr-u yâre yüzünü, bir dilekle çevirdi

Kuşun ince tüyleri, yemyeşil oldu birden
Gözler de nûr beyazı, bu eser-i sihirden

Aşk-ı hakîki yeşil, aşk-ı mecâzî siyâh
Siyâhın hüznü verir, yeşil ise inşirâh

Kelimeler:

Cûdâ:v Ayrılık

Leyâl-i yeldâ: Uzun geceler

Hâk-i pâk: Temiz ve kutsal toprak

Kalb-i sâkin: Huzura ermiş kalp

Andelîb: Bülbül

Âşiyân: Yuva

Gülben: Gül dalı

Not: Fizik âlem bitti, şiirin ve konunun metafizik (öbür âlem) bölümü kaldı. Devin kuşuyla yolculuğu orda devam edecek; a Belki ilerde bu sayfada olursam yazırım bu şiirin gerisini.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/428142/kendime-veda-14.html>

ŞİİRLERİMİN TÂCI

[italik] Her yerde ararken, tâ gökte buldu
Mecnûn Leylâ'sını, nûra bürünmüş
Cemâl-i cânânı, hep yekte buldu
Varlık deryâsında, sûra bürünmüş

Cinân-ı cânâna, girmiş melekler
Gül-i Yezdân için, hep giryân eder
Deryâ-i cihânda, yüzen semekler
Sudaki mehtâbı hep seyrân eder

Soner sürgüledi, kalbini aşka
Tîh-i tende öldü, kara Leylâ'sı
Cândadır cânânı; lakabı başka
Esmâsını anmak, rûhun cilâsı

Derdim ne Leyla'dır ne de Züleyha
Hak aşka susamış, garib seyyâhım
Semâdan gelmezse, müjdeli sayha
Her gün semâyadır, hazîn nigâhım

Güzellik nedir ki sâdece sûret
Yıllar yolacaktır, uzun saçları
Cânânın cemâli, nûrânî sîret
Bizzât şâhit ona, o yalvaçları

Sidre-i müntehâ, bekler bülbülü
Dala yapsın diye, aşktan âşiyân
Neylesin dünyada, kuruyan gülü
O gül-i beyzası herdem nurefşân

Yare aşktan yanar, nâr-ı cehennem
Hasret kalbim gibi, gece ve gündüz
Şu yaralarım, Muhammed merhem
Tam on dört asırdır, şu dünya öksüz

Yetmiş bin perdeye, bürünmüş cânân
Çek perdeleri yâr! bekletme her gün
Nûrunla her leylim, nehârdan nirân
Etme bendeni yâr, hicrâna sürgün

Soner Çağatay 7 Ocak 2011 / Wuppertal / Almanya

Kelimeler:

Yek: Tek, tevhid

Sûra: Suret

Tîh: Çöl

Âşiyân: Yuva

Yalvaç: Elçi, peygamber

Sayha: Çılgılık, Ses

Esmâ: İsimler

Bende: Köle

Nirân: Aydınlık, nurlu

Nehâr: Gündüz

[/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/428428/siirlerimin-t-ci.html>

HAZAN SÖZLER

Ağlıyorum bu gece, şu kara bahtım için
Kirpiğime değince, patlıyor kabarcıklar
Yıldız göremiyorum, kalan hayatım için
Taşılmaz beni artık, bu takatsiz bacaklar

İlk defa ağlıyorum, kendime acıyarak
Dolup taştı âniden, içimdeki sarnıcım
Boğuluyorum suda, ta dibine kayarak
Cesedime değiyor, attığım her kulacım

Hep amigoluk yaptı, hayâllerim mimikle
Yine de hiç gülmedi, ne içim ne de dışım
Uyuttum bu çocuğu, umuttan bir emzikle
Emziğini çaldılar, dostlarım ve sırdaşım

Hiç yakalayamadım, huzur kelebeğini
Yıllarca koştumsa da, peşinden ağlayarak
Vefâsızdan tevellüd, aşkımanın bebeğini
Büyüttüm yapayalnız, kalbimde sallayarak

Dua için açtığım, bomboş şu ellerime
Bırakıverdi gözler, sadaka gözyaşını
Hazan gibi sözleri, sarı saç tellerime
Kırağı düşürecek, mutlaka gözyaşını

Mutluluk denen yuva, dağın tâ zirvesinde
Ordan düşen bu kartal, uçamaz ki oraya
Bir hüzün şarkısı var, kalbimin kirvesinde
Şeflik ediyor gece, gamlardan bir koraya

Soner ÇAĞATAY

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/428547/hazan-sozler.html>

AŞKIN CEMRESİ

Şu kalbime düştü aşkın cemresi
Dalga dalga oldu, gözün hâresi
Lâkin yoktur yare, vuslat çâresi
Âh u figânım var, ey âşık bülbül!

Ağlarım içimden, yüzüne bakıp
Dolaşırım hergün, ağıtlar yakıp
Bakarım resmine, duvara çakıp
Âh u figânım var, ey âşık bülbül!

Aceba olur mu, bahçemin gülü
Belki bâb-ı kalbi, aşka sürgülü
Sevmezse çıkarım, sabaha ölü
Âh u figânım var, ey âşık bülbül!

Nigahına mestim, her nazârında
Bülbül gibi ötsem, o gülzarında
Âh Soner'im çıksa, âh u zârında
Âh u figânım var, ey âşık bülbül!

Cemâl-i cânâna madem heyrânım
Ateş-i aşkından, herdem biryânım
Hâmuş-i ateşe, subhdem giryânım
Âh u figânım var, ey âşık bülbül!

Soner Çağatay 30 Ocak 2011

Kelimeler:

biryân: yanmış

giryân: ağlamak

subhdem: sabah vakti

Hâmuş: söndürmek, sönmek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/444251/askin-cemresi.html>

LEYLA

Sokakları dolaştıım, bu gece elim cepte
Seni dūřündüm biraz, hasretinle karıřık
Bir sevdasın içimde; lakin sesin ta dipte
Parlayan o gōzlerin, yoluma nurdan ışık

Seni unutabilsem, çıkarsam hayatımdan
Kalemime al kanlar, kusturdun şiir diye
Beni uzaklaştırdın, kendi hakikatımdan
Hayallerin peşinden, gece gittim pir diye

Her gece yarısında, seni dūřündüğümde
Kalbi atar gölgemin, duvarlara yaslanmış
Kendi hakikatime, aşkınla döndüğümde
Buluyorum kendimi, yanaklarım ıslanmış

Senden birşey istemem; isteyemem ki zaten
Sadece bir kez gülsen! gülmeyen şu yüzüme
Ben içten hiç gülmedim, dünyada hakikaten
İnanmıyorsan bir bak! bak hadi! şu gözüme

Benim müşfik kollarım, meleğın kanatları
Gitme! birtanem gitme! kalpsiz zebânilere
Şehvetten sahte aşklar, yapmaktır sanatları
,Mecnun' adını verme! o gulyebânilere

Mecnun'sa benim, hatta, aşkından divâneyim
Söyle Allah aşkına! başıma belâ mısın?
Aşk âteşinde her şeb, yanan bir pervâneyim
Doğruyu söyle bana, yoksa sen Leylâ mısın?

-Evet, ben Leyla'yım.

Not: Resmin karşısında Mecnun da var.

Soner Çağatay / 9 Şubat 2011 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/444658/leyla.html>

ALTIN SEMERLİ EŞŞEK

Uzat elini ve bin! terkime sevdiceğim
Gidelim buralardan, yırtta yırtta rüzgarı
Sımsıkı sarıl! bana, hadi nazlı çiçeğim
Dağların arkasında, saklı aşkın baharı

Pınarlarımdan su iç! amakına bakarak
Gözlerim çakıl taşı, gibi duruyor dipte
Tara zülfünü güzel! al! eline bir tarak
Cemaline tek ayna, bu savdalı garipte

Koy! yüzünü omzuma, ver! sıcak nefesini
Rüzgar da bir gül gibi, uzatsın saçlarını
Yasla! başını, dinle! kalbimin her sesini
Sıcak göğsüme bastır, o parmak uçlarını

Üşümesin rüzgarda, kınalı beyaz eller
Nefeslerim ısıtır; dudaklarıma uzat!
İkisi senden bana, kınalı beyaz güller
Onları soldurmaksa, şu vicdanıma tezat

Gelin gel! bana yarım, gözlerin yaşlı yaşlı
Gelinlik dikecekmiş, baharlar çiçeklerden
Gelin gel! bana yarın, gözleri kalem kaşlı
Gülleri dökecekmiş, kelebekler göklerden

Gelir misin benimle, gönlümdeki diyara?
Hadi be! güzel atla! kıratımın terkine
Vuslatımız kalmasın, hüznü sonbahara
Karçırırsan baharı, düşersin bir çirkine

Deh güzel kıratım deh! gönlü yok bu güzelin
Galiba bahtında var, altın semerli eşşşşeeekk
Sonerrr varken Leyla'sı, olacakk müptezelin
Sanmasın ki yatarım, kederden yorgan döşşek

Güzeller, gelin gider, kıratla, eşşeeeklere
Bir eşşeeke gönderir, baba evine damat
Soyarlar varıncaya, kadar bileziklere
Çok ucuza gitmiştir, o güzelliğin, heyhat!

Soner Çağatay 28 Ocak 2011 / Wuppertal / 01:49

Kelime:
Amak: dip ve derinlik.

ALTIN SEMERLİ EŞŞEK

Uzat elini ve bin! terkime sevdiceğim
Gidelim buralardan, yırtta yırtta rüzgarı
Sımsıkı sarıl! bana, hadi nazlı çiçeğim
Dağların arkasında, saklı aşkın baharı

-----Burada sevgiliye davet var-----

Pınarlarımdan su iç! amakına bakarak
Gözlerim çakıl taşı, gibi duruyor dipte
Tara zülfünü güzel! al! eline bir tarak
Cemaline tek ayna, bu savdalı garipte

-----Yukarıda sevgili çiçeğe benzetiliyordu. Aşık da onu çok seviyor ve onun için ağlıyor. Gözyaşlarının içinde kalan gözler

saçını. Çünkü aşık burada gözünü pınara saçlarını tara. Buna ilaveten bu suda kendi gözünü

Koy! yüzünü omzuma, ver! sıcak nefesini
Rüzgar da bir gül gibi, uzatsın saçlarını
Yasla! başını, dinle! kalbimin her sesini
Sıcak göğsüme bastır, o parmak uçlarını

-----Burada aşık sevgilisinin ata binmesini ve omzuna başını koymasını, sevgilinin sıcak nefesini duymayı istiyor. Çünkü aşık sevgilisinin uzatmasını istiyor. Kokladıkça aşıkın kalbi hızlıca atmaya başlar. Sırtına başını dayayıp onun için atan kalbinin sesini dinlemeyi istiyor.

Üşümesin rüzgarda, kınalı beyaz eller
Nefeslerim ısıtır; dudaklarıma uzat!
İkisi senden bana, kınalı beyaz güller
Onları soldurmaksa, şu vicdanıma tezat

----- Sevgili aşıkından tutunurken normal olarak üşür. Aşık sevgilisinin parmaklarının üşümemesi için dudaklarına uzatmasını istiyor. Üşümemesini ve solmamasını istemektedir. Daha doğrusu sevgilisini / gülünü mutlu / yeşil kılmak için herşeyi yapacağını söylüyor.

Gelin gel! bana yarım, gözlerin yaşlı yaşlı
Gelinlik dikecekmiş, baharlar çiçeklerden
Gelin gel! bana yarın, gözleri kalem kaşlı
Gülleri dökecekmiş, kelebekler göklerden

-----burada evlilik teklifi var-----

Gelir misin benimle, gönlümdeki diyara?
Hadi be! güzel atla! kıratımın terkine
Vuslatımız kalmasın, hüznü sonbahara
Karçırırsan baharı, düşersin bir çirkine

-----Bu gençlik baharında benimle evlenmezsen, sonraki yaşlarda sonra evlenmen zor olur. Birbirimize kavuşmamız sonraki baharın yollarımız ayrılır. Belki beni sonbaharda da bulamayabilirsin ve mecburen bir çirkinle evlenmeye evet dersin-----

Deh güzel kıratım deh! gönlü yok bu güzelin
Galiba bahtında var, altın semerli eşşşşeeek
Sonerrr varken Leyla'sı, olacakk müptezelin
Sanmasın ki yatarım, kederden yorgan döşşşek

-----Bu kadar dil dökmeden sonra bakıyor ki aşık, sevgilisinin gönlü yok. Anlıyor ki bu kırata binmeye niyeti yok. Kıratın beyaz ve vefalı biridir ve kolay kolay sevgilisini bırakacak bir insan değildir. Ve de atlar eşşeklere göre daha zekidir. Yani aptallarla evlenmeye niyeti yok. Aşık yakışıklı biriyim. Bizbirimize daha çok uyarız. Para için gidip de bir eşşekle evlenme. Bu kırat / yani ben kişnemesi / konuşması için.

Güzeller, gelin gider, kıratla, eşşeeeklere
Bir eşşeeekle gönderir, baba evine damat
Soyarlar varıncaya, kadar bileziklere
Çok ucuza gitmiştir, o güzelliğin, heyhat!

-----Burda da şair / ben nasihatımı veriyor. Bizde bir kızı alırken süslü arabayla gelin alırlar, fakat ayrılınca onun herşeyini satıp parasını satın almak istedin. Fakat gittiğin şahıs o güzelliğine doyar ve onu yaşar. Daha sonra o güzelliğine bedel bir şey verir.

Burda şair / ben bu insanlardan farklı olduğunu söylüyor.

Benim kanaatim; paran varsa çekicisin, paran varsa seksisin, paran varsa iyi insansın. Paran varsa aşk da var. Kadının aşkını istiyor.

İstisnalar olsa da genel kural budur.

Soner Çağatay 28 Ocak 2011 / Wuppertal / 01:49

Kelime:

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/444770/altin-semerli-essek.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 1

Ötme ey bülbül ötme! yoktur sesine sâdâ
Dolaşma bahçeleri, bir gül için beyhude
Bakmaz sana o güller, hepsi cemâle gedâ
Sen her gece gamlısın, gülerken gül âsude

Şarâbına üzümü, hüznün bağından kestir
Hicrân gecelerinde, içtin gamla beraber
Boşalınca eşkinle, doldu taştı aşk testin
Gece duvara çaldın, meyi câmla beraber

Boş ver kessin bağbân, gülleri bir makasla
Sonbaharda esecek, birgün hazan-ı zaman
Geri kalan ömrünü, geçirme! bülbül yasla
Bu kadar sevme gülü! sonun vallâhi hüsrân

Hiç gülün olmadı ki, bir âşiyânın olsun
Gurbet elde yaşadın, hayâle dalıp dalıp
Hiç yârin olmadı ki, bir ağlayanın olsun
Gözyaşların damladı, ince kağıda tıp tıp

Anlamadın mı hâlâ, yok! işte sana bir gül
Haydi hiç durma terket! şu gülşen-i cihânı
Eşin yaratılmamış, tek ve yektâsın bülbül!
Çırpınma boşa! gören yok hâl-i perişânı

Soner Çağatay 26 Ocak 2011 / Wuppertal

Kelimeler:
gedâ: köle
câm: kadeh
âşiyân: yuva
yektâ: eşsiz
tek: yalnız

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/444908/gurbetteki-bulbul-1.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 2

Boşta dolaşma artık, Munzur dağı bülbul!
Gülün orda değildir! Çırp kanatları göğe!
Tâ doğuştan bahtsızsın, otur! kendine üzül
Küsmeye bülbul küsmeye! bir gül için feleğe

Her gece kova kova, gözyaşları döksen de
Değişmez kara bahtın, her ümidi gayri kes!
Hak'kın yanına çıkıp, o boynunu büksen de
Değişmez alınyazın, bu kadar gözyaşı, bes!

Boşuna düştün Soner! diyâr-ı Hindistân'a
Havvâ'nı yaratmamış, seni yaratan Hüdâ
Girme artık ey Soner! aşk denen gülistâna
Orda ölmüş, unutma! garib bülbul-i şeydâ

Gülistanlar bülbulle, taşsız kabristân oldu
Var mı Allah aşkına, yas tutan kara bir gül
Issiz çöller, uzaklar, Mecnûn'a vatân oldu
Var mı Allah aşkına, özleyen tek bir gönül

Artık dön yaralı bülbul! köyünün dağlarına
Yüksek kayalara yap! yuvanı kalemlerden
Uçma! ey bülbul uçma! şu gönül bağlarına
Kurtaramazsın kalbi, hüznün ve elemelerden

Soner Çağatay 26 Ocak 2011 / Wuppertal
Kelimeler:

Hindistan: Rivayete göre Adem yaratıldıktan sonra Hindistan'da bir dağa inmiştir. Havva da Cidde'ye.

Bes! yeter (artık)

Not: Birinci kıtada Munzur Dağı özellikle seçilmiştir. Zira Karadeniz bölgesinin iklimi, Hindistan'ın iklimine benzer. Her ikisi

Not: „Göğeyi çırpma”, Allah'a kanat çırpma.
Gül: Burda kadın

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445030/gurbetteki-bulbul-2.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 3

Kartalkaya'da hep yem, olası kartallara
Mezarına koyacak, bir tüy bile kalmasın!
Kara gökten damlasın, al kanların yollara
P re p re gövdeni, gelip geçen bulmasın

Vatanın bellisizdi; kabrin de meçhûl kalsın
Su içtiğin pınarlar, hep ağlasın dört mevsim
Kekliklerin gözleri, kan rengi mebl l kalsın
Kalmasın Şu dünyada, ne cisim ne bir isim

Bin  h çektin her gece, ne verdiler ey bülbül!
Kan kustun fecre kadar, bir g lden firâkından
Yeter artık ey bülbül! b ri, bu son demde g l!
Durma söküp at! g l , kalbinin am kından

Bir g le t  gurbetten, fig nla pervâz ettin
Koklar Şimdi g l n , saka kuşu her gece
Mescitlerde Mevlâ'ya giry nla niy z ettin
Secdede aşk idi aşk, her kel mın sadece

Ne bir al gülün oldu, ne de bir yeşil bağın
Uzaktan baktın bülbül! o g l ne gülŐende
Sese s d  vermedi, dumanlı gönül dağın
Astılar seni bülbül! Hallâc gibi gülbende

Soner Çağatay 29 Ocak 2011 / 14:32 / Wuppertal
Kelimeler:

Ge lben: G l dalı

Meblul: Nemli

Not: Kartalkaya, k y m n adıdır ve de kartallar yaşar.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445137/gurbetteki-bulbul-3.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 4

Aşkının amâkından, hep korkan varsa bülbül!
Ne diye ötüyorsun? Terk et! aşksız gülşeni
Gülde cevr ü cefâ var, demişti sana sünbül
Ne diye bekliyorsun, kabrin eşksiz deşeni?

Kaç kez öldün dirildin, gölgesinde o gülün
Dönüp baktı mı bülbül! dökerken ecel teri?
Kanlar kustun toprağa, şâhittir birkaç sülün
Gülzâra koymadı gül, bu kimsesiz makberi

Feryâdını duydu da, çoban tâ Everes'te
Nazlı gülün duymadı; bırak ah u figânı!
Bilirim ahvâlini; kalbin bundan şikeste
Rûhuna kafes oldu, gülün uzun müjgânı

Çırpınma hiç beyhude! çıkamazsın kafesten
Kanatların takılır, kirpiklerine gülün
Vazgeç ey şeydâ bülbül! bu divâne hevesten
Ne sonu var ne suyu, girdiğin bu aşk çölün

Aşka teşnesin lâkin, bu kadar şekvâ niye?
Mevlâ'ya giden aşklar, fâni Leylâ'dan geçer
Âh bir bilsen bülbül âh! bu aşk sana hediye
Mecnûn aşk şarâbını, dest-i Leylâ'dan içer

Soner Çağatay 29 Ocak 2011 / Wuppertal
Kelimeler:

Gülşen: gülbahçesi

Gülben: güldalı

Eşk: gözyaşı

Şikeste: kırık, kırgın

Müjgân: kirpik

Şekvâ: şikayet

Dest: el

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445253/gurbetteki-bulbul-4.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 5

Bırak şu gülü bülbül! baharı heder etme
Şu cinân-ı cihânda, hep firâktan şeydâsın
Kısacık hayatını, Mecnun'dan beter etme
Niçin hep gecelerde, neyzârda hüveydâsın?

Bırak şu kalbin ölsün; nefes alıp ver yeter
Yanından bile geçme! ne gülün ne gülzarın
Çektiğin bu ızdırâb, ölüp gitmekten beter
Sus! da kesilsin gayri, gülzârı suzân zârın

Gurbet içinde gurbet, yaşadın garib bülbül!
Aşktan bir âşiyânın; şevkten şakıyanın yok
Hasret içinde hasret, adın muzdârîb bülbül
Eşkten bir geşeyânın; yürekten biryânın yok

Bu feryâdı dindirmez; cennetin gülü dahi
Aşk ile bakan gözde, gül hemîşe yektadır
Bir nigahla Mecnun'a, döner ilimde dâhi
Deli divâne olmak, aşkta en son noktadır

Kalbinin tâ içinde, cevher-i aşkın pinhân
Maşûkun bulamadı, girdi de gözlerinden
Çün sedefin envârı, misâl-i mâh dırahşân
Bir şey de anlamadı, söylediğin sözlerden

Soner Çağatay 03:03 / 30 Ocak 2011 / Wuppertal

Kelimeler:

cinân-ı cihân: dünya bahçesi

Neyzâr: Sazlık

Hüveyda: Görünmek, ortaya çıkmak

Aşiyân: Yuva

Eşk: Gözyaşı:

Geşeyân: Bayılan

Biryân: yanan

Hemîşe: devamlı

Yektâ: Eşsiz

Gayr-i mütenâhi: Sonsuz

Dırahşân: Parlak

Pinhân: gizli

Envâr: ışıklar / nur

Suzân: yakan

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445456/gurbetteki-bulbul-5.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 6

Aşksız şu kâinat da, beşere bir gurbetmiş
Ol meçhûl Anka kuşu, içte yaşar ve şakır
Beşeri aşk, şarâbın, yanında bir şerbetmiş
Yoksa içmezdin Soner, testiden lıkır lıkır

Şerbeti istemem ben; verin testiden şarâb!
Rûhum şarâba teşne; getir bir kadeh sâki!
İçmekten düşeyim ben; kabre âniden bitâb
Merkadime atsın yar! yerden bir avuç hâki

Mest hâlinde al canı, gece yarısı ya Rab!
Huzurunda ayılsın, aşkınla sarhoş rûhum
Bu dünya bana artık, hayâle şebih serâb
Aşk deryâsında battı, şu sefine-i Nûh'um

Leylâ Leylâ gezdirme! aşkının çöllerinde
Beyhude dolaşmışım, senden uzak illerde
Aşka bivefâ buldum, bahçemin güllerinde
Bir buse alırken de, bin hâr vardı dillerde

Aşkla şakıdım güle; ötmem gayri gülzârda
Terkediyorum bu sabah; şu cinân-ı cihânı
Ölüp gitsem de olur, sessizce bir kenârda
Zâten bulamadım ki, ne dost ne de cânânı

Soner Çağatay 31 Ocak 2011 / Wuppertal
Kelimeler:

bitâb: yorgun
gülzâr: gül bahçesi
hâk: toprak
şebih: benzer
cinân-ı cihân: dünya bahçesi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445566/gurbetteki-bulbul-6.html>

GURBETTEKİ BÜLBÜL / 7

Kaldır kanatlarını, uç hadi âşık bülbül!
Yerde arama gülü; gülzârın tâ göktedir
Cânân-ı câvidândır, bu aşkına tek ödül
Surur kesrette değil, âlemdeki yektedir

Aşiyânın arştadır; inme! yere ey bülbül!
Şeb-i yeldâda şakı! sidretül- müntehâda
Senin aşkın kutsaldır; için huriden betül
Dolaşma gayri bülbül! bu virâne vahâda

Başlarını çal aşkı! zaten değilsin muhtâç
Bakışları hep yalan, ruhlarıysa şâhmerân
Senin başına koymuş, melâike nurdan tâç
Olsa da gam değildir, şu koca âlem virân

Kaşıkçı elmasıdır, kalbin, bedende meknun
Ne bir ‚Gül‘ çalabildi, ne de bir kara ‚Leylâ‘
Senin aşkın kalemdi, cânânın kalbi bir Nun
Eğer ‚aşk‘ olmasaydı, olur muydu ‚Süheylâ‘?

Hadi! bülbül uç artık! bekliyor gül-i Yezdân
Kalbinde gam saklarken, dünyadaki Neşeler
Cennete bülbül kılsın, hak Cânân-ı Câvidân
Yâre vuslâtla biter, kalpteki endişeler

Soner Çağatay / 5 Şubat 2011 / Wuppertal

Kinayeler:
Cânân-ı câvidân: Allah (Ebedi sevgili)
Gül-i Yezdân: Hz. Muhammed.(Allah'ın gülz)
sidretül- müntehâ: Kinatı kuşatan ağaç (dinimizde)
meknun: saklı
Şeb-i yelda: uzen gece
Aşiyân: Yuva

Not: Nun Kalem suresinde geçen bir harftir.

„Nun. Kaleme ve satır satır yazdıklarına andolsun. ' (Kalem Suresi: Ayet 1)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445719/gurbetteki-bulbul-7.html>

SU KASİDESİ

Deşt-i firâktan geldim, ulu Yezdân vere su
Âteş-i aşktan yandım, kulu cânân vere su

Bayâbândan geçtim ben, rîgzâre bata bata
Cânânım dîdârından, serpe! her gubâre su

Dîdâr-i yâr hemîşe, cânâ şerâre saçar
Dil-i sûhteye katî, kılınmaz ki çâre su

Şebde bûy-i cânândan men âşık-ı bîhûşem
Lîk dökülmez ey tabîb! âşık-ı hüşyâre su

Cânâna nâme-i aşk, yazmaya hâme yoktur
Dîdârım döker her şeb, kalın seng-i hâre su

Keşt-i âşık cânâna, aşkından bâdbân açar
Maşuklar eşkten döke, kalpteki bihâre su

Kalbi cânım cânâna, daim gülzâr eyledim
Gül açsın diye gözden, revân ince hâre su

Nazlı serv-i revânım! girme akan coybâre!
Muhakkak hased eder, sendeki reftâre su

Gûş eyledim sessizce, nevbâhârda âbşâre
Hayrândır her damlası, sendeki guftâre su

Şu buhâr-ı nefesim, yâre ebr-i nîsândır
Her bûsemde bırakır, ince leb-i yâre su

Âteş-i hicrânından, yanar kururum cânân!
Vermez misin sebûdan, garibe bir kere su?

Ciğergâhım aşkından, nokta nokta hep biryân
Gözyaşından dök cânân! yanmış kuru yere su

Ey! cânânım muradın, şu cânımı almaksa
O zaman hiç verme bu susuz derbedere su

Soner Çagatay 12 Şubat 2011 / Wuppertal

☐

Not: Fuzuli'nin „Su Kaside'sine küçük bir nezire. Bu şiiri daha önce yazmıştım; şimdi biraz düzeltme ve ilaveler yaptım. Ben

Not: Bu tarz şiirleri Yasemin hanım ilk defa okuduğu için, hataları mazur görüle.

AÇIKLAMASI:

SU KASİDESİ

Deşt-i firaktan geldim, ulu Yezdân vere su
Ateş-i aşktan yandım, kulu cânân vere su

(Ayrılık çölünden geldim. Yüce Allah vere su)

(Aşk ateşinden yandım, kulu sevgili vere su)

Şiirlerimde ayrılık konusu önemli bir yre tutar. Hayat ve varlık firak ile visalden oluşan bir sistem bütünüdür. Kâinattaki ya

Birinci beyit: Buradaki „firak” (ayrılık), Cennetten çıkisi, yani Mevla’dan ayrılığı belirtir. Ondan sonra başlayan dünyadaki h
vermesini istiyor. Bir nevi, bu ayrılık çölünde dolaşırken Allah’tan kendisine kavuşma umudu vermesini istiyor. Dünya ayrıl
istiyor.

İkinci beyit: Âşık bu dünya denen ayrılık çölünde yaşarken / gezerken birine âşık olur. Aşk ateşinden yanmış bu âsika sevgi

olan bir ruh dünyada cehennem gibi bir yanlışlıkindedir. İnsan âşık olma duygusuyla doğar ve yaşarken de bu duygu kenarında bir erkeğin ancak kadında sukuna / huzura ereceğini söylüyor. Âşık burada gerçek manada huzura ermek istiyor; bunun da

☐

Bayabandan geçtim ben, rigzâre bata bata
Cânânım didârından, serpe! her gubâre su

(Çölden geçtim ben, kumula bata bata)
(Sevgilim gözünden, her toza serpe su)

Birinci beyit: Bayaban / çöl burada dünyadır. Âşık bu çölde geçerken / yaşarken kumula / nefis ve dünyevi şeylerin içine düşüyor. Zira „kadına” aşk Allah’a giden aşkın ilk merhalesidir: İlk önce Leyla sonra Mevla. Şimdi, âşık sevgilisinden kendini kurtulmak için derinden onu sevmesini istiyor. Âşık sadece sevgilisinin sevgisi ve şevkati sarmalı ki dış dünyaya onun meyletmesini engelleyebilsin.

Dünyadaki her şeyden sevgilisine dönsün. Dinin ya da imanın iyi oturması için eş çok önemlidir. Sevdiğiniz kişi ya da eşiniz giderseniz, dini yönde ona dini konularda ihmal olduğunda onu uyarmalıdır. Dini yaşarken biri ahireti gösterirken biri dünyayı. Evlilik aslında iki cinsin eksiklerini kapatmasıdır. Bu kapatma eylemi de ancak „aşk” olursa kişilere daha kolay gelir. Yoksa evlilikte ruhun dinen kemale ermesi çok zordur. „Toz” burada dünyevi şeyleri kestiği için: Günah. Burada âşık sevgilisinden dinen kemale ermek için yardım istiyor.

Ibn Arabi Fusus’ul-Hikem’de kadınla ilgili şunu söylüyor: „Allah kendi sureti üzere olan kimseyi sevmekle beraber ona da hak Hakk’a karşı oldu.” (Fusus’ul- Hikem: İbn Arabi. Çev. M.Nuri Gencosman,S.327)

Didâr-i yâr hemişe, cânâ şerâre saçar
Dil-i sühteye kati kılınmaz ki çâre su

(Yarin gözü daima, cana / kalbe şerare saçar)
(Yanmış kalbe kesin, kılınmaz ki çare su).

Birinci beyit: Burada sevgili âşıkın istediği suyu vermemiştir. Aksine onun gözü su yerine hiddet saçıyor. Yani sevgi yerine öfke. Mutsuz olduğu için sevgili, mutluluğu başka yollarla arayıp bulmaktadır. Bu da günah yoludur. Meşru dairede istediği huzuru hazır hale gelmiştir; zira âşıkın kalbinde günahlar vardır. Bunun cezası da cehennemdir. Artık iş işten geçmiştir. Sevgili ağlıyor.

İkinci anlam:

Âşıkın kalbi sevgilisinin bakışından o kadar etkilenmiş ki adeta kalbi yanmış. Yanık yere su dökmek yarayı iyileştirmez; aksine

Şebde bûy-i cânândan men âsik-ı bîhûşem
Lîk dökülmez ey tabib! âsik-ı hüşyâre su

(Gecede, sevgilinin kokusundan, ben bayılmış aşıkım)
(Fakat dökülmez ey tabibim, ayık aşık su)

Birinci beyit: Âşık sevgilisini o kadar seviyor ki kokusundan adeta mest oluyor, kendinden geçiyor. Gece âşık sevgilisine sokulmuş birbirinin kokusunu sevmesidir.

İkinci beyit: âsik burada gelen doktora diyor ki yarin göz yaşı benim hakkımdır. Zira onun için bayılan benim. Ona o kadar yakın (yaratılış) kokusu vardır. (İbn Arabi: Aynı eser s.333). Ayık kişiye su / göz yaşı dökülmez; bayılan âşık dökülür. Eğer Sevgilim boş yere kendine âşık olmamış insanlar için ağlasın. Ağlayacaksa bana ağlasın. Onu gerçek manada seven benim.

Canana nâme-i aşk, yazmaya hâme yoktur
Didârım döker her şeb kalın seng-i hâre su

(Sevgiliye aşk mektubu yazmaya kalem yoktur)
(Gözüm döker her gece kalın granit taşına su)

Birinci beyit: Sevgiliye halimi ve aşkımla anlatacak bir kalemim dahi yoktur. Yani ben fâkir bir insanım.

İkinci beyit: Ona mektubu âşık granit taşına göz yaşıyla yazıyor. Granit taşı zor kırılan bir taştır ve üzerinde yazı yazmak da çok zordur. Yüz yıllar geçse de âşıkın maşuka olan bu mektubu kıyamete kadar var olacaktır. Kağıt böyle değildir; yanabilir ve nemlenebilir. Mektubu yazmak yıllar alır.

Keşt-i âsik cânâna, aşkından bâdbân açar
Maşuklar eşkten döke, kalpteki bihâre su

(Aşıkın gemisi aşkıdan yelken açar)
(Sevgililer gözyaşından döke; kalpteki denize su)

Birinci ve ikinci beyit: Âşık sevgilisine aşk deryasında aşk gemisiyle yöneldiğinde / yelken açtığı anda, karşıdaki sevgili de bu deryanın suyunun kurumaması için emek vermelidir. Yani bir âşık aşka emek verirken bu aşkın devam etmesi için maşuk da bir şeyler

Kalbi canım cânâna, daim gülzâr eyledim
Gül açsın diye gözden, revân ince hâre su

(Kalbi canım sevgiliye, daima gülbahçesi eyledim)
(Gül açsın diye gözden, akar ince dikene su)

Birinci beyit:âşik burada sevgilisine verdiği emekleri anlatıyor.

İkinci beyit: âşık burada sevgilisindeki / güldeki istenilmeyen / dikenlerden gül elde etmeye çalışıyor. Yani şunu demiyor: S
etmeye çalışıyor. Sevdiğinde birkaç kötü yön gördümü hemen ayrılırlar. Önemli olan hazır gül koklamak değildir; diken

Nazlı serv-i revânım! girme akan coybâre!
Muhakkak hased eder, sendeki reftâre su

(Nazlı servi yürüyüşüm; girme akan nehire)
(Kesinlikle hased eder, sendeki yürüyüşe su)

Birinci beyit: Burada âşık sevgilisine iltifat ediyor. Burada servi ağacı özellikle seçilmiştir. Servi ağacı dik duran bir ağaçtır. F
Burada kastedilen sevgilinin alnı ak, başı dik olmasıdır. Bir de servilen murad sevgilinin bedenlen güzelliğidir.

İkinci beyit: İrmaktan kastımda onursuz ve yalaka insanlardır. Menfaati için eğilip bükülenler. Burda kadın merz-u bahis ol
bendeki sosyal veya maddi imkanları elde etmek için. O tür kadınlardan olma. Bir de senin bu dik yürüşünü / onurlu duruş
olursan sana hasetlerinden tuzak kurup aşkımızı bitirebilirler.

Gûş eyledim sessizce, nevbâhârda âbsâre
Hayrandır her damlası, sendeki guftâre su

(Dinledim sessizce, ilkbaharda şelaleyi)
(Hayrandır her damlası, sendeki konuşmaya su)

Birinci beyit: âşık burada İlkaharda akan şelaleyi gizlice dinlemiş. Öyleki şelaledeki su damlalarının konuşmasına şâhid ol
aralarında, bu sevgilinin konuşmasını çekiştirmişler. Ama yine de onun tatlı tatlı konuşmasına hayran kalmışlar. Şelale sesi

Şu buhâr-ı nefesim, yare ebr-i nîsândır
Her bûsemde bırakır, ince leb-i yâre su

(Şu nefesimin buharı, yare Nisan yağmuru bulutudur)
(Her öpücüğümde bırakır, yarin dudağına su)

Birinci beyit: İnsanın nefesinde belli oranda bahar / nem vardır. Bu, insandaki su ile sıcaklığın sonucunda oluşur. Zaten âşık
haline geliyor.

İkinci beyit: âşık yari her öptüğünde bu Nisan yağmuru bulutu onun dudağına su bıralır. Burada yarin dudakları, gülün yap

Âteş-i hicrânından, yanar kururum canan!
Vermez misin sebûdan, garibe bir kere su?

☞

(Ayrılık ateşinden, yanar kururum sevgilim)
(Testiden / dudaktan vermez misin, garibe bir kere su)

Birinci beyit: Ayrılıktan çok muzdaribim diyor şâir. Bir de aşk ateşinin ruhunu kavurması eklenince durum daha vahim bir h
kurtulma yoludur. Bir de bedende su oranı azaldıkça beden / deri kurur ve büzülür.

İkinci beyit: âşık sevgilisine kavuşmak istiyor. Ancak böylelikle ayrılık ateşi sönecektir. Yani erkek ancak böyle kadında tesk
dışa çıkmıştır. Bir nevi dudağını uzatmış bir sevgili şeklinde hayal ettim. Bu dudaktan öperek sevgiliye kavuşmayı istiyor âşık.

Ciğergahım aşkından, nokta nokta hep biryan
Gözyaşından dök canan! yanmış kuru yere su

(Ciğer bölgem aşkından, nokta nokta yanmış / kavrulmuş)
(Gözyaşından dök sevgili, yanmış kuru yere su)

Ey! cânânım muradın, şu cânımı almaksa
O zaman hiç verme bu susuz derbedere su

(Ey! Sevgilim muradın, so canımı almaksa)
(o zaman hiç verme bu susuz derbedere su)

Ki o zaman öleyim susuzluktan / sensizlikten diyor âşık.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445855/su-kasidesi.html>

AÇ DUDAĞINI EY GÜL!

Seni özleyeceğim, ister bil ister bilme
Beyaz ruhuma çizdim, tatlı gülen yüzünü
Zâlim zaman ne olur! onu ordan hiç silme
Söndürme mururunla! yaktığı aşk közünü

Anlatamıyorum ben, hiç kimseye sevdamı
Dilimi düğümledim, ondan hicrandan beri
Tam eyledim bu gece, şu vücuttan cüdâmı
Yarın gidin de kazın, bana derin makberi

Kahretsin yok işte yok! sana vuslat imkânı
Her şeyimi bıraktım, biliyor musun Leyla?
Keşke görseydin şimdi, gözlerimden akanı
Benimle ederdin hep, gece gündüz vaveyla

Adın dilimde zikrim, aklımda fikrim oldu
Allah'ın üfürdüğü, o ruh musun, revânım?
Aşkın ile yanmaksa, en büyük ecrim oldu
Bana cevri u cefâdır, cândan cüdâ cânânım

Sensiz nâçiz bedenim, balsız kovana benzer
Kalp peteğim bal için, bir tek aşkına muhtâç
Kuru gönül bağında, Soner beyhude gezer
Aç! dudaklarını ey gül! Onlar sende yektâ tâç

SONER ÇAĞATAY / 20 OCAK 2011 / WUPPERTAL

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/445973/ac-dudagini-ey-gul.html>

KAL DER MİSİN?

Birgün veda edersem, gitme kal, kal! der misin?
Kollarını boynuma, dolar mısın son defa?
Dudaklarınla bana, bir „Hoşçakal!” der misin?
Ruhunla da koynuma, dolar mısın son defa?

Gözlerinle uğurla, bu yolcuyu bir akşam
Kırpiklerin de batsın, ruhuma iğne iğne
Onları çıkarmakla, geçip gitsin bu yaşam
Hayalinle yaşayıp, ölüp gitsem kime ne?

Bırak gelsin anılar, peşimden sürünerek
Gittiğim uzaklara, gittiğim sokaklara
Uyuyayım her gece, hayale bürünerek
Adını öğrettim ben, vuran o tik taklara

Bırakmam hayalini, bırakmam bakışını
Prangalar vururum, hemen ayaklarına
Bir gece gelip de gör, ruhumu yakışını
Kapanıp yalvarıyor, hergün ayaklarına

Bırak şu sigarayı, al! işte dudaklarım
Kağıt gibi yansınlar, öptükçe o uçları
Titresin zıngır zıngır, aniden bacaklarım
Ateşinle terlesin, ruhumun avuçları

Soner Çağatay 25 Ocak 2011 / Wuppertal

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/446150/kal-der-misin.html>

LEYLA ve MECNUN

[italik] Cennete gelin gitti, kara Leyla'm refrefle
Gelinliğin ucundan, tutmuş binlerce melek
Reyyan'da karşılamış, güzel Huriler tefle
Leyla'ma visal çarem, ecelimi beklemek

Dinde helâl olsaydı, derd-i aşktan intehâr
Vallahi ederdim yar! Bilirsin bipervâyım
O aşkın için ölmek, gülde incecik bir hâr
İnce hârından değil, firakından şekvâyım

Koynumda uyuturdum, seni mezar içinde
Kara saçlarını da, koklardım leyl u nehâr
Yüzünü açardım ben, pamuk izâr içinde
Ağzından da eserdi, yüzüme bâd-ı bahâr

Mecnun'u gördüğünde, çekinmeden hele sor!

Senin aşkın mı yoksa, Soner'inki mi büyük?

- Benimki bir kül oldu, onunkiyse hâlâ kor
- Bekliyor seni Leyla! yüzü toprağa dönük

- Terk-i cân, terk-i cihân, terk-i şan etti garib
- Dünyada aşktan başka, metâsı yok, vallahi
- Leyla, Leyla! diyerek, şeydâdır bu andelib
- Bu bülbülün dünyada, hemtâsı yok, billahi

- Bülbüller susmuş dinler, dilindeki figânı
- Kan ağlatır güllere, Soner'in gözyaşları
- Taşlar şak diye çatlar, görseler bu giryânı
- Yerlerde sürünürdü, servilerin başları

Her yanım gamdan duvar; pencereler kapalı
Güneş var, ay var gökte, yine karanlıktayım
Gecelerde hüznün var, senden koptum kopalı
Kara Leyla'm bilesin, hepten yalnızlıktayım

Soner Çağatay 21 Ocak 2011 / Wuppertal

Kelimeler:

Reyyân: Cennetin, oruç tutanların girdiği kapılardan biridir. Manası suya kanmak anlamına gelir.

visâl: kavuşma

bipervâ: cesur, gözüpek

hâr: diken

şekvâ: şikayet

izâr: Kefenin kısımlarından biri

leyl u nehâr: gece ve gündüz

bâd-ı bahâr: bahar rüzgarı

andelîb: Bülbül

hemtâ: benzer

giryân: ağlamak. [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/446508/leyla-ve-mecnun.html>

MOR DAĞ LALESİ

[italik] Gönümün tek çiçeği, yektâ mor dağ lâlesi
Yüce dağlarda açar, isyân edip her şeye
Ama nedense bükük, duruyor şimdi yâlesi
Gark edemiyor rüzgâr, onu bir kez neşeye

Dağlara isyân etmiş, dereleri susturmuş
Haykırıyor kendini, göğe, ufka bakarak
Gözlerini kapayıp, içinden hayâl kurmuş
Kekik kokularını, her gece koklayarak

Seni sevmeye geldim, uzak çok uzaklardan
Gönümde bahâr vardır; ama kır çiçeği yok
Hep seller taşıyor bak, şu kıraç yanaklardan
Gönümde bahâr vardır; fakat kelebeği yok

Bir münzevi gibisin, dağların yamacında
Ruhuna, yok işte yok! Sümele Manastır'ı
Sığındığın kalplerse, hep kendi amacında
Hiç duymazlar mor lâlem, ruhundaki itiri

Yalnız karlı dağların, yalnız hüznü çiçeği
Munzur'un dumanları, senin gamından eser
Koynuna al! her gece, bu yurtsuz kelebeği
Yoksa sana, sevdâya, mezara kadar, küser

Sessiz akan dereler, sana şarkı besteler
Dinlediğinde onu, ağlama! katre katre
Bahârı gönderirim, elinde gül desteler
Gelemiyorum sana, kollarına, ne çâre!

Soner Çağatay 25 Ocak 2011 / Wuppertal

Kelime: [/italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/446759/mor-dag-lalesi.html>